# ŢANDREŢE

Loveswept

Billie Green

Billie Green

Tandreţe

ISBN 973 – 95058 – 0 – 5

*La un moment dat, Ben Garrison a simţit că viaţa lui se afla în derivă. Dar, o femeie îmbrăcată doar cu un trenci foarte larg, care n-avea nici cea mai vagă idee cine era sau de unde venea, a schimbat totul! Ben a botezat-o Sunny din cauza felului ei deschis şi iubitor de a privi viaţa, simţind că se oglindea în lumina caldă ce scânteia în ochii ei.*

*Ea i-a eliberat inima de îndoială şi i-a deschis ochii asupra vieţii. Dar îndrăgostiţii mai aveau de trecut o piedică... pentru că viaţa lui Suim este ameninţată de un bărbat din trecut de care ea nu-şi aminteşte.*

## Capitolul 1

Ben îşi ţinea capul aplecat, încercând să pară concentrat asupra hârtiei albe aflată pe biroul din faţa lui. Lumina fluorescentă diminua intensitatea culorii părului său castaniu şi a pielii bronzate, dându-i un aspect mai matur şi mai aspru. Prin uşa de sticlă a biroului o văzu pe femeia micuţă ridicându-se de pe banca aflată pe hol, al cărei lemn negru era lustruit de miile de oameni care stătuseră acolo de-a lungul anilor. Ea merse din nou până în dreptul uşii, răsucindu-şi în jurul indexului o şuviţă din părul ei lung, roşu-auriu, în timp ce citea pentru a treia oară numele scris pe uşa de sticlă.

C. E. BRADBERRY DETECTIV PARTICULAR

Era pe hol de cincisprezece minute… aproape jumătate din timpul de când Ben se afla aici, aşteptând ca Charlie să se întoarcă la birou pentru prânzuljae care-l luau în mod regulat în fiecare marţi. În aceste cincisprezece minute, Ben o urmărise în ascuns, aşteptând să intre în birou şi

să-i povestească nervoasă despre soţul care se comporta ciudat sau despre sora mai mică ce fugise de acasă. Ben exersase chiar în minte cum îi va spune că el nu este de fapt C. E. Bradberry, ci un prieten care, şi el, îl aştepta să se întoarcă.

O studiase continuu în acest timp, cât ea se plimbase nehotărâtă pe hol, iar acum, privind cum buzele ei silabiseau încet numele scris pe uşă, înţelese în sfârşit ce anume îi atrăgea atenţia şi îl făcea să-şi îndrepte mereu privirea spre ea.

Nu era modul în care era îmbrăcată, deşi hainele ei puteau fi descrise ca neobişnuite. Nu se întâmpla des să vezi o femeie îmbrăcată într-o zi călduroasă de septembrie cu un trend bărbătesc. Ben îşi înăbuşi un hohot de râs urmărind-o cum îşi ridica din când în când braţele subţiri pentru a-şi da înapoi mânecile prea lungi, ce-i acopereau mâinile mici.

Şi nu era nici faţa ei, deşi şi aceasta putea fi considerată, de asemenea, neobişnuită. Ochii luminoşi, de un albastru-deschis, atrăgeau imediat atenţia unui privitor, amintindu-i de strălucirea

cerului din Texas, după o ploaie rapidă de vară. Gura mică, expresivă – lipsită de ruj – era ţuguiată într-o bosumflare. Aceste trăsături, la care se adăuga pielea puţin bronzată, pometţii proeminenţi şi o uşoară înclinare a ochilor mari, alcătuiau o faţă care, deşi nu putea fi numită frumoasă, îţi stăruia mult timp în memorie.

Totuşi, nu aceste lucruri, în legătură cu ea, îl sâcâiau pe Ben. Era ceva mult mai subtil. Ceva ce se afla dedesubtul acestui înveliş neobişnuit. El îşi înălţă capul când ea deschise uşa de pe hol pentru a-l ajuta să intre pe un bătrân gârbovit, care-şi târâia picioarele cu ajutorul unui baston metalic. Schimbă câteva cuvinte cu bătrânul, apoi, dintr-odată, izbucni în râs. Râsul ei umplu holul, pătrunzând prin uşa de sticlă până în birou, ca o melodie venită din alte timpuri.

Asta era. Râsul era expresia evidentă a ceea ce ascundeau acele trăsături atât de deosebite. Era de parcă ai fi prins o rază de soare în mână, pentru ca apoi să-ţi scape, înainte să realizezi că ai ţinut-o în palmă pentru o clipă. Te intriga şi te

atrăgea. Îl făcea să nu vrea să-şi ia privirea de la faţa ei, de parcă se temea să nu piardă ceva vital.

— Dumnezeule, bombăni el, masându-şi cu mâna puternică muşchii dureroşi ai cefei. Am început să delirez din cauza foamei.

Sentimentele pe care tocmai le trăise erau probabil o închipuire. Erau total necunoscute de el până acum. Nu avea ce căuta în lumea lui. Ştia instinctiv că lucrurile care i-ar fi inspirat încredere în urmă cu câteva luni, acum îi trezeau suspiciune. De fapt, tot ce i se întâmplase în ultimul timp putea fi probabil definit cu un singur cuvânt: simptome.

Ridicându-se brusc, îşi împinse scaunul în spate şi se îndreptă spre fereastra murdară, ce dădea spre un cartier jalnic al oraşului Houston.

Doamne, cât ura expresia devenită clişeu: „perioadă critică”. Era o expresie lipsită de sens care îi asimila starea lui de nelinişte cu stările altor mii de bărbaţi… bărbaţi care îşi abandonau obligaţiile pentru câteva luni de distracţie, în urma cărora se simţeau mai goi şi mai bătrâni ca

înainte. El respingea orice idee potrivit căreia, ceea ce i se întâmpla lui, era un lucru specific vârstei mijlocii. Eul lui pretindea că ceea ce i se întâmpla era ceva unic... un proces nou, exotic, care nu avea de-a face cu prostiile ce caracterizau nebuniile vârstei critice.

Cazul lui era diferit. Trebuia să fie. Numai pentru că nemulţumirea lui îl lovise în apropierea vârstei de patruzeci de ani, când majoritatea bărbaţilor de vârsta lui alergau după puştoaice care să-i facă să se simtă din nou ca de şaisprezece ani, nu însemna că el suferea de aceeaşi boală, îşi încleşte pumnii şi-i băgă în buzunarele pantalonilor lejeri, de culoare maro, realizând că încerca prea mult să se convingă pe el însuşi.

Faptele. Priveşte faptele, îşi spuse el. Faptele sunt cele care vorbesc. Şi, ţinând cont de vârsta lui şi de fascinaţia pe care o simţea faţă de tânăra femeie de pe hol, faptele tocmai veneau să confirme ceea ce el nu dorea să recunoască. În favoarea lui nu pleda decât modul de viaţă spartan

pe care-l ducea şi, în primul rând, adevăratul motiv al neliniştii pe care o simţea.

Nu căuta femei tinere şi aventuri trecătoare. Nu dorea compania unor femei frumoase care să-i flateze eul. Căuta doar o rază de soare într-o lume care era din ce în ce mai întunecată. Era precum Diogene, căutând omul cinstit care ştia că se ascunde undeva în interiorul lui.

Râzând uşor, în bătaie de joc, de gândurile care-i treceau prin minte, îşi propti umărul de perete.

— De fapt, nu ştii ce dracu' vrei cu adevărat, prostule!

Prânzurile lui săptămânale cu Charlie erau singura legătură pe care şi-o mai permitea cu trecutul. Impusese însă restricţii chiar şi în această prietenie, ultima rămăşiţă a trecutului lui. Se înţeleseseră amândoi că nu vor pomeni nimic despre lumea la care Ben renunţase, pe care o dăduse la o parte. Acest lucru era absolut necesar. Confuzia produsă de prezent era destul de mare pentru a i se mai adăuga şi confuzia unui trecut pe

care dorea să-l uite.

Şi pentru a-şi păstra mintea clară în toată zăpăceala şi nesiguranţa care îl înconjura, un lucru era absolut clar… nu mai avea nevoie de alte complicaţii. Cum ar fi, de exemplu, femeia de pe hol. Oamenii care veneau să-i ceară ajutor lui Charlie, erau oameni disperaţi, care îşi aveau propriile lor probleme.

Privind peste umăr o văzu din nou. Trebuia să recunoască că femeia asta nu arăta disperată. Arăta precum cineva îndrăgostit de lumea din jur. Iar un soţ rătăcitor era ultimul lucru pe care i-l puteai asocia. De fapt, această femeie micuţă îşi fascina probabil soţul atât de mult, încât el nu mai avea timp să se uite după alte femei.

Exact cum te-a fascinat şi pe tine, îi trecu prin minte un gând nedorit.

Întorcându-se nervos de la fereastră, merse înapoi ta birou şi ridică receptorul negru al telefonului. În timp ce forma numărul, ochii lui se îndreptară iar asupra holului şi o văzu privind din nou spre uşa biroului lui Charlie. Ridică din umeri,

zâmbi uşor, apoi se întoarse şi plecă.

Trântind receptorul, el înconjură repede biroul şi ajunse în dreptul uşii. Nu avea nici cea mai mică idee de ce o urmăreşte. Ştia doar că inima începuse să-i bată nebuneşte când o văzuse plecând şi că făcuse totul automat, luându-se după instinctele pe care, cu puţin timp înainte, se avertizase să nu le urmeze.

Uşile ascensorului tocmai se închideau când el ajunse în dreptul lor şi se lovi neîndemânatic pentru a le opri. Merse apoi şi se sprijini de peretele din spate, simţindu-se ca un adevărat idiot, în timp ce ascensorul începu să trosnească şi să geamă, punându-se în mişcare.

Ce naiba ai de gând să faci, dobitocule? se întrebă el, ridicându-şi privirea dezgustat spre plafonul vopsit în galben. De ce n-o întrebi direct dacă o poţi urmări şi-i poţi admira chipul?

— Nu arăţi ca un detectiv particular.

Vocea ei îl făcu să tresară. Nu pentru că n-ar fi fost exact aşa cum şi-o închipuise... clară şi melodioasă, cu o tonalitate care te făcea să crezi

că e mereu gata să izbucnească în râs. Dar nu se aşteptase ca ea să vorbească. Îl privea curioasă, părând să-l compare cu imaginea pe care şi-o crease despre un detectiv particular.

— Îmi pare rău, spuse el, în timp ce buzele i se destinseră într-un zâmbet care îl surprinse la fel de mult ca şi faptul că ea i se adresase. Te aşteptai la Tom Selleck?

— Oh, nu, încercă ea să-l liniştească cu un zâmbet încurajator. Dar asta a fost impresia mea. Credeam că ideea e să te contopeşti cu mediul înconjurător… să fii cât se poate de şters.

Ben se gândi la ochelarii cu rame groase ai lui Charlie, la capul lui chel şi chicoti.

— Ştiu ce vrei să spui şi cred că mi-ai făcut un compliment.

— Păi, da. Cred că ţi-am făcut, spuse ea dându-şi capul pe spate şi râzând spre el.

Fascinat, Ben se sprijini de perete şi o privi. „Potoleşte-te, prostule, se certă el, simţindu-se învăluit în zâmbetul ei ca într-o vrajă. Aminteşte-ţi, ăsta e un alt simptom al neliniştii care îţi

terorizează viaţa. Este doar o femeie, o femeie obişnuită”.

Dar când ascensorul se opri la parter cu o smucitură zgomotoasă, gândirea lui logică dispăru şi el îi atinse braţul cu mâna pentru a o reţine.

— Ăsta-i motivul pentru care te-ai hotărât să nu intri în birou? întrebă el, răspunzând privirii ei întrebătoare şi refuzând să-şi amintească cât de mult se prefăcuse că nu o observa, cât timp stătuse pe hol. Pentru că nu arăt ca Henry Kissinger?

Ochii ei strălucitori îl măsurară de sus până jos, rămânând o clipă în plus aţintiţi asupra ridurilor din jurul ochilor. Apoi dădu din cap, de parcă ar fi confirmat vreo convingere secretă.

— Cred că până la urmă aş dori să-ţi vorbesc, spuse ea încet. Vreau să spun, când te întorci din nou în birou. Îi zâmbi, iar ochii i se îngustară puţin la colţuri. Vei lipsi mult?

— Tocmai mă duceam să iau prânzul, minţi el cu uşurinţă. Ai vrea să…

— Mi-ar face plăcere, îl întrerupse ea, iar

zâmbetul i se lărgi, în timp ce ochii îl priveau jucăuş, îşi strecură braţul sub al lui. Unde mergem? întrebă ea.

Ben o privi pentru o clipă uimit, fără să spună nimic, apoi îşi dădu capul pe spate şi începu să râdă încântat, simţindu-se dintr-odată mult mai viu decât se simţise în ultimele luni.

— Îţi plac pastele făinoase? E un local italienesc imediat după colţ.

— Ador pastele făinoase, spuse ea, cu o voce plină de entuziasm.

După ce ieşiră din clădire şi porniră de-a lungul străzii, trecând pe lângă clădiri care, fără să fie istorice, erau totuşi vechi, Ben încercă să ascundă faptul că o privea incontinuu. Dar acea faţă mică, ce privea exuberantă spre soare, părul ce strălucea ca focul, felul plin de viaţă în care păşea alături de el, făceau ca el să nu-şi poată lua privirea de la ea. Fără motiv, se simţea de parcă îi dăruise un cadou nepreţuit. Îl făcea să se simtă bine. Mâna ei pe braţul lui îl făcea să se simtă bine. ŞI. spre uimirea lui... faptul că era Ben

Garrison, îl făcea, dintr-odată, să se simtă foarte bine.

O conduse într-o cafenea mică, în care mirosea foarte plăcut şi îşi roti apoi privirea în căutarea unei mese libere.

— Văd o masă, spuse el, vorbind tare pentru a putea fi auzit peste zgomotul dinăuntru. Vrei să-ţi pun haina în cuier?

Ochii ei sclipiră brusc amuzaţi şi Ben văzu din nou acea expresie jucăuşă de mai devreme.

— Nu, mulţumesc, răspunse ea serioasă, vrând parcă să nege ceea ce se citea în ochii ei.

În timp ce-şi croiau drum printre măsuţele mici şi pătrate, el se întreba ce lucru putuse să spună care s-o amuze. Dacă îşi propusese să-l zăpăcească, se descurca al naibii de bine.

După ce comandară, el se întoarse spre ea pentru a o întreba, dar se opri când o văzu privind deosebit de intens în mijlocul mesei.

Încet, luă o felie de pâine din coşul de pai. Ducând-o la gură muşcă puţin, dând la iveală nişte dinţi albi şi sănătoşi, apoi se lăsă pe spate şi oftă,

închizând ochii de parcă gustase dintr-o delica tesă.

— Ai sărit peste micul dejun? întrebă el, derutat de plăcerea ei evidentă.

Hohotul brusc de râs o făcu să se înece cu bucata de pâine. Ben luă un pahar cu apă şi i-l întinse repede. Când spasmul trecu, ea îl privi râzând, cu ochii umezi din cauza lacrimilor.

— De fapt, cam asta am făcut, spuse ea.

— De ce am impresia că mă foloseşti în scop de amuzament? mormăi el, ezitând între exasperare şi veselie. De ce nu-mi spui? Vocea lui se pierdu când mâna ei se opri în aer, la mijlocul distanţei spre gură şi o expresie de surpriză şi încântare i se întipări pe faţă.

El privi peste umăr pentru a vedea ce-i produsese acest lucru, dar nu văzu nimic altceva în afară de o încăpere plină cu oameni flămânzi… cu oameni obişnuiţi…

— Ce s-a întâmplat? întrebă el uimit.

— Bărbatul acela, şopti ea, privind fix.

El se uită din nou spre bărbatul pe care ea i-l

arătase.

— Cel în salopetă? Ce-i cu el? îl cunoşti?

— Nu vezi? întrebă ea uimită.

— Văd un muncitor într-o salopetă murdară, care ar fi trebuit să se bărbierească acum vreo două săptămâni, răspunse el sec. Ce altceva ar trebui să văd?

Ea zâmbi înţelegătoare, de parcă avea de-a face cu un copil prostuţ, apoi spuse încet:

— Uită-te în buzunarul lui de la spate.

Ben privi din nou şi dintr-odată se simţi derutat şi puţin înspăimântat. În buzunarul de la spate al salopetei murdare erau adăpostite trei margarete fragile, albe şi galbene.

Un fior neaşteptat îl făcu să se cutremure şi închise repede ochii, încercând să alunge şuvoiul de emoţii dureroase care îl năpădi. În acel moment ştiu ceea ce încerca disperat să redobândească în propria lui viaţă… capacitatea de a vedea mai întâi margaretele.

Când deschise ochii şi o privi peste masă, într-un mod absolut inexplicabil, ea păru că ştie

ceea ce simţea el. Păru să înţeleagă şi să sufere alături de el. Era un sentiment deosebit de jenant, un fel de invadare a spaţiului lui intim. Nu era deloc sigur că dorea ca altă fiinţă să vadă atât de clar ce se petrece în interiorul lui. Îl făcea să se simtă într-o oarecare măsură vulnerabil şi expus.

Tuşind pentru a-şi recăpăta vocea, el spuse morocănos:

— Nu crezi că e timpul să-mi spui cum te cheamă şi de ce ai venit la birou?

— Nu-ţi pot spune numele meu, spuse ea, muşcând din nou din felia de pâine.

— De ce? Ben se încruntă şi îşi sprijini braţele de marginea mesei. Ce necaz ai? Voi păstra totul confidenţial.

Se simţea vinovat acum. În mod deliberat o lăsa pe această tânără femeie să creadă că este cine nu era de fapt, dar nu se simţea încă în stare să-i mărturisească adevărul. Nu încă.

— Sunt sigură de asta, spuse ea sincer, întinzându-se peste masă pentru a-i atinge mâna, de parcă se temea să nu-l fi jignit. Nu mă îndoiesc

de integritatea ta. Dar nu pot să-ţi spun.

— Trebuie să ghicesc? întrebă el, simţind cum proasta dispoziţie i se răspândeşte imediat la atingerea mâinii ei. O examină gânditor. Eşti un spion rus care vrea să ceară azil politic, dar ţi-e teamă să nu fie puse microfoane în feliile de pâine, aşa că nu poţi vorbi până nu le mănânci pe toate. Sunt pe aproape?

La hohotul ei de râs, el apucă grijuliu paharul cu apă, gata să i-l ofere dacă va fi nevoie, dar ea reuşi, de data asta, să nu se înece.

— Îmi placi, spuse ea chicotind. Îmi pare bine că m-am răzgândit. Iar motivul pentru care nu-ţi pot spune numele meu este…

Ben se aplecă spre ea, apoi gemu înăbuşit când văzu chelneriţa alegând tocmai acest moment pentru a le aduce comanda. Scrâşni din dinţi în timp ce ea aranjă farfuriile cu linguini, apoi desfăcu sticla cu vin şi încercă să-i convingă că beneficiază de o adevărată favoare fiind serviţi cu sosul de scoici, specialitatea casei, pe care îl invidiază toţi bucătarii-şefi din oraş.

Când chelneriţa fu în cele din urmă chemată la o altă masă, el se întoarse spre misterioasa lui însoţitoare şi o privi serios, în timp ce ea se uita cu jind spre pastele făinoase din farfurie.

— Motivul este… o îndemnă el.

— E foarte simplu, spuse ea, lingându-şi furculiţa. Motivul pentru care am venit la tine şi motivul pentru care nu-ţi pot spune numele meu sunt unul şi acelaşi. Privi în sus spre el şi zâmbi senină. Nu ştiu cine sunt.

Capitolul 2

Expresiile care alternară pe faţa bărbatului aşezat vizavi de ea o făcură să se concentreze, pentru moment, asupra mâncării. Prima reacţie fu şocul, care îl făcu să-şi mărească ochii cenuşii, ce ar fi trebuit să fie căprui şi să rămână cu gura deschisă. Ea realiză că îl luase total pe neaşteptate. Apoi, ochii i se îngustară suspicioşi, în timp ce şocul era luat de o furie ascunsă.

Era evident că el credea că ea voia. să-l păcălească. Nu-şi dădea seama cât de intimidante erau înălţimea lui şi trăsăturile severe ale feţei.

Nu erau, cu siguranţă, ale unui bărbat cu care te poţi juca.

Mai devreme, prin geamul fumuriu al uşii, ea îl privise lucrând şi totul la el... faţa cu trăsături bine conturate, ce indica o voinţă puternică, cămaşa curată de culoare albastră, ce acoperea umerii puternici, chiar modul ferm în care ţinea stiloul în mână... îi sugerase că era un bărbat ce ducea o viaţă organizată, în care exista un loc anume pentru fiecare lucru, şi în care fiecare lucru era aşezat la locul lui. Şi, de parcă toate astea nu erau de ajuns, senzualitatea pe care ea o văzuse în buzele lui strâns lipite, pe care o simţise din mişcările lui, îi produsese o senzaţie stranie în stomac, făcând-o să renunţe de a mai vorbi cu el.

Apoi îi observase părul. Deşi îngrijit pieptănat, era puţin mai lung decât s-ar potrivi cu felul lui de a arăta, căzându-i rebel peste gâtul puternic.

Atunci fusese tocmai pe punctul de a intra, încurajată de aspectul lui calm, dar în acelaşi moment el se încruntase şi asprimea feţei lui o

făcuse instantaneu să se răzgândească.

De-abia când ieşiseră din ascensor, la parterul iluminat abundent de lumina zilei, şi ea îi văzu cutele din jurul ochilor produse de râs, expresia, repede ascunsă, de nesiguranţă de pe faţa lui, ştiu că poate să-i încredinţeze povestea ei.

Privi acum la trăsăturile lui aspre, la faţa puternic bronzată şi spuse încet:

— Nu mă crezi, nu-i aşa? apoi îşi adânci furculiţa în linguini, de parcă nu mai putea rezista mirosului ademenitor. Scăpând furculiţa îşi ridică nervoasă braţele pentru a da înapoi mânecile prea lungi care ameninţau să intre în sos.

— Aici, spuse el, întinzând mâna, în timp ce o scânteie de veselie înlocui neîncrederea din ochii lui cenuşii.

Ea întinse ambele mâini şi aşteptă nerăbdătoare ca el să-i răsucească mânecile până la o lungime normală. Aroma sosului de scoici o înnebunea, dar ea se gândi că şi în absenţa lui, tot ar fi părut o delicatesă pentru papilele ei gustative atât de private de mâncare. În timp ce el îi sufleca

mâneca mâinii stângi, ea atacă pastele făinoase cu mâna dreaptă şi scoase un sunet aproape senzual de plăcere, când mâncarea ajunse în stomacul ei gol.

— Ţi-e într-adevăr foame, nu-i aşa? întrebă el, privind-o fără să-i vină să creadă şi uşor speriat, cum mânca fără să facă nicio pauză. Când ai mâncat ultima oară?

— Nu ştiu, răspunse ea, înghiţind cu greu cantitatea prea mare de mâncare introdusă în gură. Dar trebuie să fie cu foarte mult timp în urmă. Îşi ridică repede ochii şi-i zâmbi. Îţi sunt profund îndatorată pentru că mă hrăneşti. Începusem să nutresc gânduri criminale... cum ar fi să atac un porumbel din parc şi să-i fur floricelele. Se opri gânditoare, apoi adăugă, gesticulând cu furculiţa: Ştii, cred că fiecare ar trebui să cunoască foamea, adevărata foame, cel puţin o dată în viaţă. Te face să elimini lucrurile neesenţiale, superflue, şi să te poţi concentra asupra celor cu adevărat importante.

— Şi ce consideri ca fiind superfluu? Ezită o

clipă apoi adăugă: Amnezia ta?

— Ah, spuse ea. Acum ajungem la o problemă de relativitate. Dacă te referi la pierderea memoriei în general, asta mă depăşeşte. E prea profund, explică ea, sorbind o înghiţitură de vin. Dar pierderea mea de memorie… cu asta mă pot descurca. La mine e ceva superficial şi aici e miezul problemei.

El aştepta cu o expresie nerăbdătoare ca ea să mai răsucească nişte paste făinoase în jurul furculiţei. Când văzu că nu continuă, râse scurt.

— Ai de gând să-mi spui sau nu?

— Mă întreb de unde să încep.

— Ce-ar fi cu începutul? îi propuse el sec. Lăsându-se pe spate, ea îşi îndreptă privirea spre corpul lui şi un zâmbet slab îi arcui buzele.

— Un bărbat cu o minte logică, murmură ea. Cum suporţi asta? Cred că aş înnebuni.

— Vrei să ştii ce mă înnebuneşte pe mine? spuse el printre dinţii încleştaţi.

— Bine, bine, spuse ea râzând de expresia lui nervoasă. De la început. Îşi termină vinul din

pahar, apoi spuse: Pentru mine, începutul a fost ieri după-amiază. M-am trezit într-o cameră deprimant de mică şi murdară. Nu aveam idee unde mă aflu sau cine sunt, dar ştiam sigur că nu voiam să fiu acolo. Uşa era încuiată, aşa că am ieşit pe fereastră.

Ştia că nu era pe deplin sinceră în relatarea evenimentelor din seara precedentă, dar erau atât de multe de spus. Ar fi trebuit să redea starea ei fizică şi psihică din momentul în care s-a trezit singură în acea cameră înfricoşătoare. Problemele pe care le întâmpinase când încercase să plece. Dar, pentru moment, până va putea judeca mai bine reacţiile acestui bărbat la neobişnuita ei relatare, va prezenta doar faptele aşa cum s-au desfăşurat.

— De atunci, continuă ea, cea mai mare parte a timpului am umblat. Când m-am hotărât să iau legătura cu un detectiv particular, am căutat în cartea de telefon şi am găsit… cu ajutorul unei adorabile nemţoaice… cel mai apropiat birou de cabina telefonică unde mă aflam. Aşa am ajuns la

tine, termină ea ridicând din umeri şi privindu-l cu interes pentru o clipă. Şi încă nu crezi un cuvânt din ceea ce ţi-am spus, nu-i aşa?

El îşi frecă maxilarul puternic, gânditor.

— De ce un detectiv particular? întrebă, în loc să-i răspundă la întrebare. De ce nu te-ai dus la poliţie? Lor poate li s-a raportat până acum dispariţia ta. Şi chiar dacă nu li s-a raportat, ei au totuşi modalităţi-care ar face toată cercetarea mai uşoară. În ultimă instanţă, ar putea răspândi povestea ta în ziare şi la televiziune.

Ea se aplecă şi-şi sprijini cotul pe masă.

— M-am gândit şi la poliţie. De fapt, cred că m-am gândit la toate posibilităţile. Zâmbi. Am avut foarte mult timp liber în care să mă gândesc. Privirea ei căzu asupra mâncării lui neatinse. Nu ai de gând să mănânci? Apoi, când el îşi înăbuşi râsul şi schimbă farfuriile, ea continuă să explice printre înghiţituri: Să presupunem că nu am pe nimeni. Ce-ar face atunci poliţia cu mine?

— Cum adică, ce-ar face cu tine? Vorbeşti de parcă ai crede că te-ar arunca odată cu gunoiul.

— Asta ar fi bine. Nu, m-ar trimite la un psihiatru.

— Şi? Un psihiatru te-ar ajuta să-ţi aminteşti. Se opri şi-şi îngustă ochii suspicios. În afară de faptul că ţi-e teamă că ar putea descoperi că minţi.

Ea clătină din cap cu regret.

— Îţi este foarte greu să crezi pe cineva pe cuvânt, nu-i aşa? Ce aş avea de câştigat dacă aş minţi? Se încruntă şi rămase pe gânduri. Nu, spuse apoi, n-am niciun motiv pentru care să-mi fie frică să merg la poliţie.

— Frică?

— Da, frică. Având în vedere faptele. Unul dintre cele mai cumplite lucruri care i se poate întâmpla cuiva este pierderea identităţii. Nu ştiam nici măcar în ce oraş mă aflu, până n-am văzut pe coperta cărţii de telefon scris Houston. Ar fi trebuit să fiu înspăimântată. Ar fi trebuit să am un gol imens în minte. Băgând în gură ultima înghiţitură de linguini, se lăsă pe spate şi oftă mulţumită. Arăt a fi înspăimântată? întrebă ea.

— Nu, răspunse el, chicotind uşor. Nu pot spune că arăţi.

— Aşa e. Nu sunt. Mă distrez. Ochii ei scânteiară când îşi aminti cum îşi petrecuse prima parte a zilei. Ştii ce am făcut azi-dimineaţă? Am jucat şah cu un bătrân în parc şi apoi am reparat zmeul unui băieţel care vorbea peltic. Se aplecă spre el şi şopti: Vezi, sunt nebună. De aceea nu mă pot duce la poliţie. Dacă nu am pe nimeni, mă vor închide. M-am gândit foarte mult şi am hotărât că dacă asta înseamnă să fii nebun, atunci pot trăi aşa. Deci, fără poliţie.

Umerii lui Ben se scuturară auzindu-i modul de gândire ciudat, dar totuşi logic. El se îndoia foarte mult că ar fi nebună, dar nu era sigur că autorităţile vor fi de acord cu el. Dumnezeule, peste ce dăduse? Nu cunoscuse până acum pe nimeni care să-i semene. Şi ea care spunea că el nu vrea s-o creadă. Adevărul era că acceptase fiecare cuvânt rostit de buzele ei frumoase şi asta era de fapt ceea ce îl îngrijora, această receptivitate care nu-i era caracteristică. Ceva în

interiorul lui îl avertiza să nu fie atât de fascinat, atât de hipnotizat de personalitatea ei unică, de bucuria de pe faţă, pe care nu o ascundea. El aflase că fiecare bucurie, cât de mică, de pe lumea asta, era urmată, mai devreme sau mai târziu. de deziluzii.

Ar fi vrut să-i spună de ce îi era atât de greu să accepte ceea ce simţea, s-o avertizeze că nu trebuia să fie atât de deschisă în viaţă, dar când privi în ochii ei albaştri, strălucitori descoperi că nu putea fi el acela care să-i ia toată bucuria.

Întinzându-se peste masă, el apucă mâna mică a acestei raze de soare şi o strânse încurajator.

— Nu eşti nebună. Neconvenţională, neaşteptată, şi poate chiar un pic trăsnită, spuse el zâmbind. Şi e extrem de neplăcut dacă nu ai niciun fel de rude.

— De aceea m-am hotărât să încerc la un detectiv particular. Nu voi avea ce pierde dacă se dovedeşte că nimeni nu mă vrea. Se opri, privi în jos spre masă, de parcă nu ştia cum să continue.

Aaa… singurul lucru este că nu am niciun ban… dar probabil ai ghicit asta. Ridicându-şi ochii, îl privi serioasă. Dacă se dovedeşte că nu am pe nimeni, s-ar putea să treacă ceva vreme până să pot plăti. Dar dacă am rude, îţi voi plăti imediat. Crezi că ai putea afla asta înainte de cină? întrebă ea plină de speranţă.

El râse din nou, scuturându-şi capul, uimit. Nu mai râsese atâta, de luni de zile… ba nu, de ani. Trecuseră mulţi ani de când nu se mai simţise atât de fericit, atât de lipsit de orice grijă.

— Mă tem că nu-ţi pot promite asta, spuse el, zâmbind trist. Va trebui să-i spună adevărul în curând. Charlie îi va prelua cazul… Ben era sigur de asta… dar cum va putea el să-i spună adevărul despre cine era de fapt, fără să-i piardă încrederea? în acelaşi timp, se întrebă el, îi merita oare încrederea? Ea avea o problemă mare, care trebuia rezolvată şi el se jucase cu ea… pentru că atunci când o privea, îndoielile şi temerile care îl supăraseră de atâtea luni rămâneau undeva în spate. Încercase să-i folosească vitalitatea şi

prospeţimea într-un mod care acum îl făcea să se ruşineze. Şi care trebuia să înceteze chiar acum, hotărî el.

— Uite, Sunshine1… sunt foarte multe lucruri la care trebuie să ne gândim. Etichetele de pe hainele tale. Găsirea locului unde te-ai trezit ieri. Dar înainte de a merge mai departe, e ceva ce trebuie

1. Rază de soare să-ţi spun. Când ai venit la birou…

Un zgomot puternic îl făcu să se întrerupă şi toţi ochii din cafenea se îndreptară spre locul de unde se auzise zgomotul. Îl văzură pe bărbatul cu margarete cerându-şi scuze cu insistenţă chelneriţei enervate, în timp ce-o ajuta să strângă farfuriile goale ce fuseseră împrăştiate pe jos.

Ben îşi luă ochii de la această scenă, exasperat că fusese întrerupt şi-şi îndreptă privirea spre femeia ce stătea vizavi de el. Deschise gura pentru a continua, dar se opri brusc. Ea se întorsese pe o parte în scaunul ei, pentru a vedea ce se întâmplase, iar trendul larg îi

alunecase uşor de pe umăr, lăsându-i-l gol. Ochii lui urmăriră linia abia vizibilă, dar atât de dulce a sânilor mici şi rotunzi... ambii la fel de goi... şi simţi un nod în gât. Îşi simţi muşchii abdomenului contractându-se şi se gândi încă o dată că această femeie îi trezea sentimente ce fuseseră absente de luni de zile.

„Sunshine”, o botezase el. Numele o încântase. În timp ce se răsuci înapoi spre masă, se întrebă ce gândea cu adevărat despre ea acest bărbat solid, ce părea atât de dur. Privea fiecare mişcare a ei, cât de mică, cu o intensitate plină de curiozitate. Poate că se aşteaptă să încep să urlu dintr-o clipă într-alta, se gândi ea, zâmbind în timp ce-şi ridică ochii spre el. Însă zâmbetul ei dispăru când văzu expresia şocată din ochii lui cenuşii. Privi în jos şi văzu cum haina ei de împrumut alunecase, suficient cât să-i lase umărul gol.

— E evident că nu putem controla etichetele hainelor tale, bombăni el cu o voce morocănoasă, în timp ce ea îşi rearanjă trenciul bej. Tuşind pentru a-şi drege vocea, adăugă: Mai e ceva ce ai

uitat să-mi spui?

Ea nu-şi putu reţine un chicotit când îi auzi îngrijorarea din voce.

— Cred că am omis câteva din detaliile minore, spuse ea. Am vrut doar să fiu sigură că nu mă vei da pe mâna tipilor ce vânează fluturaşi. N-o vei face, nu-i aşa?

— Ai cuvântul meu. Acum spune-mi… detaliile minore. Făcu o pauză. Cred că am dreptate când presupun că nu ai nimic dedesubtul acestei haine?

— Absolut nimic, răspunse ea cu o veselie lipsită de grijă. N-am găsit nimic de îmbrăcat când m-am trezit ieri… cu excepţia unei cămăşi ce arăta îngrozitor… şi, de vreme ce am furat această haină, eticheta n-ar fi de mare ajutor. Se opri pentru că un hohot de râs din spatele lor le distrase atenţia. N-ar trebui să ne întoarcem la tine la birou? întrebă ea.

O expresie ciudată apăru pe faţa lui, înainte de a răspunde morocănos:

— Nu, e bine aici. Nu vreau să mai pierd

timpul înainte de a afla toate amănuntele.

Ea ridică din umeri şi continuă:

— După cum am mai spus, m-am trezit într-o cameră mică şi urâtă… o cameră de hotel cred, dar în niciun caz nu era un apartament din Hilton. Eram întinsă în pat, acoperită cu un cearceaf… şi eram complet goală.

Ezită, amintindu-şi fără voie neliniştea copleşitoare pe care o simţise, când deschisese pentru prima oară ochii în acea cameră mică şi deprimantă. Dar, cum pe măsură ce se trezise devenise tot mai conştientă de pierderea memoriei, privise situaţia ca pe o provocare mai degrabă, decât ca pe o tragedie… ceea ce o făcuse să creadă că nu poate fi în deplinătatea facultăţilor ei mentale.

Zâmbind tristă, îşi ridică privirea pentru a continua, dar se opri brusc când descoperi că el nu-i privea nerăbdător faţa, aşa cum se aşteptase ea. De fapt, nu se uita deloc la faţa ei. Ochii lui erau aţintiţi asupra trendului bej şi păreau că două flăcări intense ce ard în adâncurile lor.

Ea ridică mâna şi şi-o duse la gât, simţindu-se dintr-odată mai puţin încântată de lipsa hainelor de dedesubt. Părea că el pătrunde cu privirea prin haină, până la corpul ei gol ce se ascundea sub aceasta şi… nu pentru prima oară de când îl întâlnise pe acest bărbat… simţi o senzaţie ciudată în adâncul stomacului.

Când el, în sfârşit, îşi ridică ochii, văzu că… oricât ar fi fost de necrezut… el era la fel de tulburat ca şi ea. Acest lucru îi dădu puterea să ignore ciudata senzaţie şi să continue:

— Când am încercat uşa am văzut că era încuiată pe dinafară. De câte ori băteam la uşă cineva fie îmi striga obscenităţi, fie râdea. Îl privi cu tristeţe. Am hotărât destul de repede că nu voiam ca persoana, indiferent cine era, care se afla în cealaltă cameră, să mă ajute. Oftă şi se sprijini de spătarul scaunului. Aşa că, atunci când am găsit o cămaşă dezgustător de murdară sub pat am îmbrăcat-o şi am sărit pe fereastră. Chicoti dintr-odată. Pe alee se afla un bătrân, continuă ea. Ar fi trebuit să-i vezi expresia când am coborât pe

scara de incendiu. Se uita incontinuu la fereastră să vadă ce va urma.

— Îmi pot închipui, murmură el ţinându-şi răsuflarea, iar în ochi apăru din nou acea scânteie, înainte de a o privi cu umor. Cum ai făcut rost de trenci? întrebă el.

— A fost surprinzător de uşor, spuse ea. Am văzut un comis-voiajor mergând pe alee şi deschizând o uşă, aşa că am băgat şi eu capul. Era un fel de depozit, iar haina şi pantofii… ridică un picior pentru a-i arăta încălţămintea uzată… erau pe masă. Pantofii sunt puţin cam mari, dar m-am gândit că nu trebuie să aştept şi să întreb dacă n-au un număr mai mic. Cel puţin erau curaţi. A fost o uşurare să dezbrac cămaşa aceea împuţită. Se opri şi rămase pe gânduri. A fost destul de amuzant, spuse ea. Ochii i se luminară când îi veni în minte un alt gând. Crezi că e posibil să fi fost un hoţ în viaţa cealaltă? Nu simt nici cea mai mică urmă de vinovăţie pentru că am luat nişte lucruri care nu-mi aparţineau.

— Mă cam îndoiesc, spuse el râzând.

— Oh, spuse ea, aproape dezamăgită. Ei bine, oricum, după asta am început să merg… şi să mă gândesc. La început am fost hotărâtă să nu încerc să aflu cine sunt. Voiam…

— De ce? o întrerupse el. Ăsta ar fi trebuit să fie primul tău impuls. Orice altceva… mâncare, haine şi aşa mai departe, s-ar fi rezolvat dacă îţi aflai identitatea.

— Ai dreptate, bineînţeles. Şi m-am gândit la asta un timp. Se apleacă mai aproape, vorbind serios: Dar, vezi tu, n-am simţit nicio nevoie acută să aflu cine sunt. Iar acest lucru mă face acum să mă întreb. De ce n-am simţit nevoia să aflu cine este familia mea şi care îmi este trecutul? Amnezia este destul de rară, nu-i aşa?

El confirmă din cap, iar ea continuă:

— La cei mai mulţi apare de obicei după un accident şi acoperă o porţiune redusă de timp. Ceea ce trăiesc eu nu seamănă deloc cu aşa ceva, cu excepţia posibilităţii unui accident. Am o umflătură la cap. Îşi dădu părul des la o parte şi scoase la iveală o umflătură pe frunte. Dar nu-mi

amintesc nimic din trecut, continuă ea. Cel puţin nu despre mine. Îmi amintesc cum să vorbesc şi că George Washington a fost primul preşedinte, îmi mai amintesc cum să joc şah.

— Şi că-ţi place mâncarea italienească, adăugă el, zâmbind.

— Da, păi, trebuie să-ţi mărturisesc ceva despre asta, recunoscu ea. Ai fi putut să mă întrebi despre orice dacă-mi place şi ţi-aş fi dat acelaşi răspuns. Eram moartă de foame.

— Am observat asta.

Ea nu se putu abţine să nu râdă de tonul lui sec.

— Oricum, de vreme ce pierderea mea de memorie e mai extinsă decât în mod obişnuit, îmi închipui că mai trebuie să fie implicat ceva. Poate exista un motiv pentru care nu-mi pot aduce aminte.

— Vrei să spui, ceva din trecutul tău de care nu vrei să ştii? întrebă el, privind-o gânditor. Ai putea avea dreptate. Mintea este cel mai puternic şi mai necunoscut mister care i-a fost dat omului.

Ceea ce spui tu ni se întâmplă tuturor într-o anume măsură. Avem tendinţa să blocăm undeva evenimentele, a căror amintire este dureroasă.

Faţa lui se schimba în timp ce vorbea, devenind tensionată şi luând o expresie dură, de parcă îşi amintea de nişte evenimente la care se referea indirect. Acesta era bărbatul pe care-l văzuse ea mai devreme prin geamul de sticlă murdar? Bărbatul căruia îi întorsese spatele? Nu-şi putu reprima un fior în timp ce-i privea trăsăturile aspre ale feţei, privirea rece ca gheaţa. Apoi, la fel de brusc precum apăruse, dispoziţia lui se schimbă şi deveni bărbatul vesel din lift.

— Sau cel puţin, încercăm s-o facem, continuă el. Şi există momente când avem o imagine absolut clară a ceva din trecutul nostru, pentru ca apoi să ne dăm seama că ceea ce ne-am amintit este în întregime fals… că ne-am amintit ceea ce voiam să ne amintim.

— Exact, spuse ea aprins. Şi cum eu nu-mi pot aminti „nimic”, întreaga mea viaţă trebuie să fi fost o porcărie. Aşa că, de ce să mă grăbesc să mă

întorc la o porcărie?

— Înţeleg ce vrei să spui, spuse el râzând. Dar te-ai răzgândit.

— A trebuit. M-am gândit că poate obţin vreun ajutor de la agenţiile guvernamentale... doar un împrumut pentru a-mi cumpăra nişte haine şi a căuta o slujbă... dar n-ai să crezi ce s-a întâmplat, spuse ea indignată. Trebuie să ai numere! Eu nu am numere, aşadar nu exist, ceea ce înseamnă că nu-mi poate fi foame! îi aruncă o privire dezgustată. Vreau să spun, oamenii care nu există nu trebuie să-şi facă probleme în privinţa mâncării, nu-i aşa? Şi ai putea să nu mai râzi. Câţi alţi oameni inexistenţi crezi că mor de foame în fiecare an?

— Îmi pare rău, spuse el, stăpânindu-şi cu greu râsul. Nu crezi că au dreptul să fie puţin suspicioşi? Dacă ai făcut parte din cei care nu au venituri, ai fi avut carnet de asigurări sociale. Dacă ar da bani tuturor celor care vin să le ceară, foarte mulţi oameni lipsiţi de scrupule ar profita.

— Bănuiesc că aşa e, admise ea bosumflată.

Dar după asta mi-a fost frică să mă duc la Armata Salvării pentru a cere haine. Mi-a fost teamă că mă vor întreba alte numere. Aşa că am fost forţată să accept faptul că trebuie să descopăr cine sunt.

— Şi atunci te-ai dus la o carte de telefon şi ai căutat un detectiv particular?

— Nu… nu chiar atunci. Îi zâmbi, amintindu-şi cum găsise o mie de scuze pentru a amâna inevitabilul. Am hotărât că mai poate aştepta puţin.

Atunci mi-era foame, vezi tu. Dar după noaptea trecută am ajuns la concluzia că şi dacă aş reuşi să găsesc cumva de mâncare, tot aş avea nevoie de un loc unde să locuiesc.

El o privi uimit, de parcă tocmai atunci îi venise în minte o idee.

— Unde ai dormit noaptea trecută?

— De fapt, n-am dormit prea mult, recunoscu ea. Am găsit o combinaţie între un magazin şi o staţie de autobuz. Îi arătă cu mâna într-o anumită direcţie. E cam la patru imobile de-aici.

El închise ochii şi spuse încordat:

— Ţi-ai petrecut noaptea în... „văgăuna aia”?

— Îhî, confirmă ea veselă. Le-am spus că aştept pe cineva să vină cu autobuzul şi nimeni nu m-a deranjat... adică aproape nimeni.

— De ce am senzaţia că nu-ţi place restul povestirii? bombăni el pentru sine. Continuă, te rog.

— N-a fost nimic deosebit. Pe la miezul nopţii, un bărbat s-a aşezat lângă mine pe bancă. M-a întrebat dacă nu vreau să... Se opri, încercând să-şi amintească. Nu-mi amintesc exact ce cuvânt a folosit... era unul nou pentru mine... dar i-am înţeles sensul. Râse, iar asta aproape că acoperi geamătul lui înăbuşit. A fost cel mai şocant lucru. M-am simţit ca un antropolog care observă obiceiurile de împerechere ale unui trib necunoscut. Fără nicio prefaţă sau introducere, m-a întrebat aşa direct.

— Ai dreptate, spuse el printre dinţii încleştaţi. Eşti, fără urmă de îndoială, cu siguranţă ţicnită! Vocea lui deveni din ce în ce mai tare, pe măsură ce rostea cuvintele, astfel încât cei de la

mesele din apropiere întoarseră capul spre ei. Cum poţi fi atât de calmă în legătură cu asta? Bărbatul ăla te-a insultat. Asta nu te face furioasă? Nu ţi-a fost nici măcar un pic frică? Sau ai doar tărâţe acolo unde ar trebui să ai puţină minte?

Ea îl privi curioasă, conştientă de furia lui, incapabilă să-i înţeleagă cauza. Era ciudat, dar dispoziţia lui explozivă n-o supără, nu mai mult decât acea mască rece pe care o avusese înainte.

— Nu cred că a vrut să mă insulte, spuse ea liniştită. Cred că în mintea lui a fost chiar un compliment.

După ce respiră de câteva ori adânc, el rămase tăcut până ce petele roşii îi dispărură de pe faţă.

— Şi apoi? întrebă el calm.

— Păi, după ce am scăpat de el, am aşteptat lumina zilei ca să pot pleca.

— Şi cum, mă rog, ai reuşit să scapi de el... l-ai spus politicos „Nu, mulţumesc”? întrebă el sarcastic, ridicându-şi paharul cu vin.

— M-am gândit şi la asta, recunoscu ea,

muşcându-şi buza pentru a se abţine să nu izbucnească în râs de expresia lui. Dar părea destul de insistent, aşa că i-am spus „da”.

Realiză, când îl auzi înecându-se, că ar fi trebuit să aştepte până ce el termina de băut vinul, înainte de a-i spune asta. Se duse repede să-l bată pe spate, dar el îi făcu semn să se aşeze.

— Sunt bine, spuse el răguşit. Tu… tu continuă cu ce povesteai, l-ai spus „da” şi apoi ce s-a întâmplat?

— De fapt, ceea ce i-am spus mai exact a fost că nu cred că mai sunt „contagioasă”, aşa că putem face. Îi rânji nevinovată.

După o clipă de linişte, el începu să râdă înăbuşit, iar râsul deveni din ce în ce mai puternic, până ce unul dintre vecinii de la mese îl privi curios. Când se linişti, el îi aruncă ceea ce se voia o privire severă, dar care eşuă lamentabil.

— Presupun că ştii că sunt unii bărbaţi cărora nu le pasă nici dacă ai avea ciumă neagră.

— Da, ştiu, dar mai ştiu că el nu era unul dintre ei. Dacă ar fi fost, aş fi ţipat şi paznicul m-ar

fi ajutat. Îi aruncă o privire maliţioasă. Tărâţe sau nu, dar să ştii că nu sunt atât de proastă. Dar trebuie să recunosc că asemenea lucruri te împiedică să dormi. Aşa că aş prefera să nu mai repet o asemenea noapte. Depinde de tine să aflu cui aparţin. Se opri gânditoare. E nostim, continuă ea, dar nu simt că aş aparţine cuiva. Crezi că aş avea vreun indiciu… emoţional… dacă ar exista cineva care mă aşteaptă?

— Oh, cineva te aşteaptă sigur, spuse el încet, ridicându-i mâna stângă.

— De ce spui asta? întrebă ea derutată de expresia solemnă apărută dintr-odată pe faţa lui. Apoi îi urmări privirea spre mâna ei. Pe cel de-al treilea deget era o urmă foarte clară de piele nebronzată.

De ce n-am văzut asta până acum? se întrebă ea zăpăcită. Era clar că până nu de mult purtase un inel pe acel deget. Degetul al treilea, mâna stângă. Degetul pe care se poartă verigheta.

„Căsătorită”! Gândul păru să-i învăluie mintea ca un nor negru, ameninţător şi deodată,

pentru prima oară, fu înspăimântată.

Nu voia să fie căsătorită. Încă de când se trezise complet ieri, fusese cuprinsă de o delicioasă senzaţie de libertate. Se simţea plină de viaţă şi… liberă. Nu voia să renunţe la asta. Gândul de a fi legată… de a fi controlată de cineva… de vreun bărbat necunoscut din întunecatul ei trecut era de nesuportat.

Gândurile ei haotice nu acceptau posibilitatea că ar fi putut ţine la acel bărbat necunoscut. Ştia doar că se bucurase de experienţa ultimelor zile, că era singurul trecut pe care dorea să şi-l amintească. Nu avea nicio dorinţă să schimbe nesiguranţa lumii pe care o cunoscuse în aceste două zile cu nimic din ceea ce i-ar fi putut oferi viaţa ei dinainte de ieri.

Privindu-şi degetele văzu că porţiunea aceea de piele era mult mai decolorată… ca şi cum inelul care-i lipsea făcuse parte mult timp din viaţa ei dinainte.

Frecă locul, mai întâi ezitând, apoi din ce în ce mai tare, de parcă ar fi putut şterge cumva

acea dovadă atât de clară.

Ridicându-şi încet capul, privi cu ochi mari, bărbatul care stătea în faţa ei.

— Nu, şopti ea. Apoi, înălţându-şi bărbia încăpăţânată, puse repede şervetul pe masă şi se ridică în picioare. M-am răzgândit, spuse ea, nu vreau să afli cine sunt. Zâmbind politicos, luă feliile de pâine ce mai rămăseseră şi le îndesă în buzunar, murmurând: Mulţumesc pentru prânz şi pentru timpul pierdut cu mine. Trecu apoi pe lângă el, îndreptându-se spre ieşire.

Capitolul 3

Pentru o clipă, Ben rămase uimit şi o privi depărtându-se. Apoi îşi forţă picioarele să se pună în mişcare, înjurând înăbuşit când văzu coada de la casă. Trecând în faţa unei perechi tinere, el băgă o bancnotă în mâna casierei, apoi ieşi repede afară din cafenea.

Privi în susul şi-n josul străzii pe trotuar şi simţi cum toţi muşchii i se contractă, văzând că nu era nici urmă de trenci bej. Apoi, deodată, la capătul străzii văzu un grup de adolescenţi dându-

se la o parte din faţa vitrinei unei case de amanet. Toată disperarea care-l cuprinsese se topi când văzu inconfundabila haină şi sclipirea părului ei auriu.

— Sunshine! strigă el când ea începu să meargă. Sunny, stai!

Alergând după ea, o văzu aplecându-se la un moment dat şi ridicând ceva de pe trotuar, apoi întorcându-se spre casa de amanet.

— Aşteaptă, strigă el, ajungând-o, aproape fără răsuflare.

Doamne, se gândi el supărat, ar trebui să fac mai multă mişcare. În urmă cu şase luni n-ar fi gâfâit după această scurtă alergare. Se rezemă de peretele de cărămidă de lângă ea, până ce reuşi să-şi regleze respiraţia, privind-o cum se uită la el.

— Ce dracu' crezi că faci? spuse el în cele din urmă, enervat de această dată de lipsa de exerciţiu, enervat de felul cum reacţionase la gândul că ar putea-o pierde şi... fără motiv... enervat că el avea treizeci şi nouă de ani, iar ea cel mult douăzeci şi cinci. Crezi că-ţi poţi petrece

tot restul vieţii dormind prin staţii de autobuz şi depinzând de mila străinilor care să te hrănească?

— Voi găsi eu ceva, spuse ea, luându-şi privirea de la el şi privind curioasă în vitrina casei de amanet. După cum am spus şi mai înainte… nu mai am nevoie de serviciile unui detectiv particular.

— Asta e bine, pentru că nici nu sunt. Rămase încordat, aşteptându-i reacţia în faţa mărturisirii lui atât de brutale. Dar ea nu părea să ia cuvintele în serios.

Examina intens vitrina din faţa ei, apoi îl privi absentă.

— Poftim? Ce nu eşti?

— Detectiv particular, spuse el iritat de felul în pare păreau că rătăcesc gândurile ei.

— Oh, într-adevăr? Ochii ei sclipiră amuzaţi, iar ea îi aruncă o privire ironică printre genele lungi, concentrându-şi în sfârşit întreaga atenţie asupra lui. Am descoperit cumva, ceva necinstit? Vorbea pe un ton conspirativ. Practici cumva fără licenţă?

El ar fi vrut s-o apuce de umerii slabi şi să o scuture cu putere… sau s-o sărute. Nu putea decide care din ele.

— Nu sunt Charles Bradberry, spuse el. Îl aşteptam să se întoarcă de la birou.

Ea se sprijini lângă el, cu un interes crescând în ochii albaştri.

— De ce ai tu nevoie de un detectiv particular?

— Nu am nevoie, spuse el exasperat. Am nevoie să beau ceva. Întinse mâna şi-o apucă de braţ, simţind oasele mici prin haina groasă. Dintr-odată simţi cum muşchii i se contractă când îşi aminti că sub haină ea era dezbrăcată şi îi dădu repede drumul braţului ca şi cum l-ar fi ars. Uite ce-i, e un prieten de-al meu, continuă el, trecându-şi o mână prin păr, care, spre mirarea lui, îi tremura uşor… Acum, vrei să uiţi toată povestea asta? Vrei să încerci să fii rezonabilă şi să recunoşti că ai nevoie de ajutor? Dacă nu de-al lui Charlie, atunci de al meu.

— Nu… Se opri brusc. Cum te cheamă?

— Ben. Ben Garrison.

— Nu, Ben, spuse ea cu mai mult entuziasm în voce. Cred că am găsit ce să fac.

— Oh, Doamne, gemu el. Spune-mi. Sunt tare, rezist.

Scoţându-şi mâna din buzunar, ea îi arătă o bucată de cărămidă. Începu s-o arunce în aer, apoi privi cu înţeles spre colţ, unde un poliţist în uniformă stătea de vorbă cu adolescenţii care fuseseră acolo puţin mai devreme. Când fu sigură că el i-a urmărit privirea, îşi întoarse ochii ei diabolici spre vitrina de lângă ei, continuând să se joace cu bucata de cărămidă.

— Îţi aminteşti de povestirea aceea de O. Henry „Poliţistul şi imnul”?

— Oh, nu, n-ai să faci asta, spuse el emfatic, apucându-i mâna pentru a-i lua cărămida, când înţelesul intenţiei ei îi deveni înspăimântător de clar. Şi dacă-ţi aminteşti, adăugă el, spargerea vitrinei nu l-a făcut să ajungă la închisoare, aşa cum plănuise.

— Pe ce vrei să punem pariu că mie îmi va

reuşi? rosti ea pe un ton golănesc.

— Las-o baltă, insistă el. Nu ştiu ce poveşti ai copt în capul ăla minunat al tău, dar, crede-mă, nu-ţi va plăcea la închisoare.

— Dar acolo mă vor hrăni regulat şi voi avea un loc unde să dorm. S-ar putea chiar să încerce să mă îmbrace, să-mi dea nişte bluze şi… frumoasele ei buze se crispară şi următoarele cuvinte le rosti printre dinţi, într-un fel de imitaţie a lui James Cagney… dacă ticăloşii ăia vor încerca să mă chestioneze, nu le voi spune nimic. Bătu de câteva ori din genele ei lungi şi adăugă: Pentru că nu ştiu nimic.

În timp ce-i privea faţa, starea lui de iritaţie dispăru subit şi dintr-odată întreaga poveste i se păru extrem de amuzantă. Îi văzu sclipirea jucăuşă din ochii albaştri şi, înainte de a-şi da seama ce se întâmplă, stând amândoi în lumina soarelui, ignorând privirile trecătorilor, se sprijiniră de peretele clădirii, în timp ce corpurile li se cutremurau de râs.

Treptat, deveni conştient că proprietarul

casei de amanet îi priveşte cu ochi suspicioşi prin geamul magazinului. Ben îi atrase discret atenţia lui Sunny să privească, iar vederea bărbatului cu ochi de vultur produse o nouă erupţie de râs. Apucând-o de mână, începu să alerge de-a lungul străzii. Dar pe măsură ce se apropiau de poliţist… care acum era singur… paşii lor încetiniră cu o simultaneitate aproape comică, iarBen scăpă bucata de cărămidă din mâna. Ofiţerul îi privi tăios când trecură pe lângă el, mergând braţ la braţ, fluierând fals în timp ce încercau să-şi recapete respiraţia normală. Când el hotărî că nu sunt importanţi şi-şi îndreptă atenţia spre altceva, ei o luară din nou la fugă şi dădură repede colţul, lipindu-se de perete şi cutremurându-se de râs.

— Eşti sigur că n-am fost un hoţ? chicoti ea, cu capul odihnindu-se pe pieptul lui.

— Sunt convins. Faci totul mult prea evident, spuse el, proptindu-şi spatele de zid pentru a o trage mai aproape.

Mâinile lui mari se odihneau pe şoldurile iei şi, în timp ce mintea lui aluneca hotărâtă spre

ideea corpului ei gol de dedesubtul hainei groase, văzu că mâinile lui încep să se plimbe uşor. Şi le smulse de pe fundul ei rotund, înjurând în gând. Ea era pierdută, singură, avea nevoie de ajutorul lui... iar el nu se gândea decât la acea linie de piele albă pe care o văzuse mai devreme.

Ridicându-şi capul, el privi spre faţa ei.

— Sunny, sunt complet neştiutor în ceea ce priveşte amnezia, dar cum îţi poţi aminti de O. Henry şi de James Cagney, fără să-ţi aminteşti când ai învăţat despre ei? Sau cel puţin, ar trebui să-ţi aminteşti ce reacţii ai avut vizavi de ei. Se opri gânditor, fără să vadă felul în care se schimbase expresia feţei ei în timp ce el vorbea, ia-l de exemplu, pe O. Henry. Ce-ai simţit când ai citit povestea cerşetorului care a crezut despre închisoare că e un hotel dintr-o staţiune de iarnă?

Pentru o clipă, ea rămase perfect nemişcată, apoi se desprinse din braţele lui, afundându-şi mâinile în buzunarele adânci ale hainei, şi începu să meargă, depărtându-se de el.

— Hei, spuse el surprins, încercând să

păstreze pasul cu ea. Unde te duci?

Ea ridică din umeri în semn de răspuns, apoi îl privi pieziş.

— Nu vreau să aflu nimic. De ce nu laşi lucrurile aşa cum sunt?

El trebui să se aplece spre ea pentru a auzi cuvintele de-abia şoptite.

— Totul va reveni, indiferent dacă doreşti sau nu asta, spuse el încet. Nu te poţi ascunde de tine însăţi.

— Pot încerca, se încăpăţână ea. Şi dacă revine, atunci va reveni la timpul lui.

Mergând alături de ea, el îi văzu expresia fermă şi se gândi la ceea ce spusese ea, la tot ce se întâmplase de când o văzuse pentru prima oară stând pe hol. Lucrul care ieşea clar în evidenţă era atitudinea ei neobişnuită faţă de situaţia în care se afla. Părea perfect mulţumită de pierderea memoriei. Mulţumită, la naiba… folosindu-i propriile cuvinte… şi plină de curaj. Trebuia să existe un motiv pentru asta, poate soţul de care nu voia să ştie.

Inima i se strânse şi realiză că ea nu era singura persoană care voia să pretindă că acel soţ nu există.

N-o va forţa să-şi amintească. Suprimându-şi cu grijă propriile sentimente, îşi spuse despre creierul uman că este un instrument foarte complicat, îi dădea acum timpul necesar de a căpăta putere de pe urma unei traume, înainte de a o face să privească în faţă adevărul. Iar în felul ei propriu şi încăpăţânat, ea recunoştea acest lucru. Inconştient, ea ştia că exista ceva în trecutul ei căruia nu-i putea încă face faţă. Şi avea dreptate. Trebuia să o/mă la timpul lui.

— Ben.

Cuvântul rostit atât de dulce îl uimi, iar el privi în jos spre faţa ei serioasă, la ochii ei mari şi neliniştiţi.

— Am încercat să-mi reamintesc reacţiile mele faţă de 0. Henry, spuse ea ezitând. Dar nu-ţi pot spune decât ce simt acum faţă de povestire? Nu ştiu dacă la fel am simţit şi-n trecut.

Sfinte Doamne, se gândi el, închizându-şi

ochii de consternare, crede că mi-a rănit sentimentele, încearcă să-mi menajeze eul.

Deschizându-şi ochii o trase aproape şi o îmbrăţişă cu putere.

— Nu-ţi face griji despre asta. Îi zâmbi şi adăupă: Ai dreptate. Îţi vei aminti când va sosi timpul, îşi ridică privirea şi văzu că ajunseseră aproape în dreptul maşinii lui, pe care o parcase acolo în urmă cu două ore. Păşind în faţa ei, deschise portiera din dreptul scaunului de lângă şofer şi aşteptă ca ea să urce.

— Unde mergem? Nu păru nedornică să-l urmeze, ci doar curioasă.

— La mine. Nu e cine ştie ce, dar cred că e mai bine decât în staţia de autobuz.

Urcându-se în maşină, ea îl privi, în timp ce el închise portiera.

— De ce mergem la tine?

— Unde altundeva să mergem? întrebă el, apoi trecu prin faţa maşinii pentru a se urca. Îţi voi da ocazia să te odihneşti şi să te gândeşti în

linişte la tot, fără să trebuiască să-ţi faci griji cu privire la lucruri cum ar fi hainele şi mâncarea.

Ea îl privi pentru o clipă, apoi spuse încet:

— Cu alte cuvinte, vrei să trăiesc cu tine până îmi amintesc? rămase tăcută, apoi deodată izbucni în râs.

— Găseşti amuzante cele mai ciudate lucruri, bombăni el, întorcându-şi uşor capul pentru a-i vedea faţa. Ce te-a mai amuzat de data asta?

— Voiam să spun că nu fac genul ăsta de lucruri, spuse ea chicotind. Apoi mi-a trecut de-o dată prin cap că n-am de unde să ştiu. Poate că e ceva absolut obişnuit pentru mine. Se opri, iar ochii îi deveniră gânditori. Crezi că...

— Nu, o întrerupse el ferm. Dacă prin „genul ăsta de lucruri”, te referi la ceea ce cred eu, atunci nu, n-ai fost o femeie uşoară în cealaltă viaţă a ta. Porni motorul şi se depărtă de trotuar.

— De unde ştii? Aş fi putut fi mai rău chiar decât o femeie uşoară. Aş fi putut fi o prostituată.

Zâmbind amar, el spuse:

— Dacă ai fi fost genul ăsta de femeie, nu l-ai

fi gonit pe bărbatul ăla noaptea trecută. L-ai fi taxat pentru serviciile prestate şi ai fi făcut astfel rost de bani pentru mâncare şi o cameră de dormit.

Ea rămase tăcută un moment, apoi se întoarse spre el cu o expresie ciudată... de parcă muşcase dintr-un măr putrezit.

— Mda, spuse ea. Ai dreptate. Nu cred c-aş fi putut face asta. Ceea ce e mare păcat. E o ocazie de a-mi găsi un serviciu la care nu m-am gândit. Se plăteşte bine şi pun pariu că clienţii nu-ţi cer niciodată carnetul de asigurări sociale. N-aş avea nevoie de haine noi pentru această slujbă. Ceea ce port acum ar fi perfect.

Doamne, gemu el în sinea lui. Îşi dori ca ea să nu mai repete încă o dată acest lucru. Îi era şi aşa destul de greu să nu se gândească la asta. Mai ales că haina se dăduse din nou la o parte, nu indecent, dar provocator, din coapsă.

— Nu-ţi face griji în legătură cu slujba, spuse el morocănos, păstrându-şi cu fermitate ochii aţintiţi în faţa drumului. Nu trăiesc chiar luxos,

dar cred că voi reuşi să te hrănesc.

— Dar de ce să faci asta?

— Ce altceva ai vrea să fac cu tine? A fost o prostie să pui problema în felul ăsta, prostule. Uite, dacă ţi-e teamă că am gânduri necurate cu tine, linişteşte-te, pentru că nu este aşa. Nu am nimic de genul ăsta în minte, adăugă el. Mincinosule, se acuză el în gând, evitând să privească în direcţia ei. Dacă n-ar fi fost urma aceea de pe degetul ei, ai fi făcut deja prima mişcare. O simţi privindu-l fix, iar vocea ei când vorbi fu coborâtă:

— S-ar putea să pară ciudat... de fapt mi se pare ciudat... dar nu sunt îngrijorată de aşa ceva, spuse ea încet. Dar tot vreau să ştiu de ce mă duci la tine, continuă ea. Nu vreau să par nepoliticoasă, dar maşina ta nu indică o bunăstare care să-ţi permită să ajuţi oamenii aflaţi la nevoie. Îşi schimbă poziţia în scaun şi apoi îl întrebă: Deci, de ce vrei să mă ajuţi?

— Nu-i vorba că vreau să te ajut. Dar faptul că te-aş şti pe stradă hoinărind de una singură, mi-

ar tulbura liniştea şi mai mult. Aşa că poţi spune că am ales calea care e mai simplă pentru mine. Nu avea niciun rost ca ea să cunoască sentimentul de singurătate care-l cuprinsese când ea dispăruse pe stradă… nu avea absolut niciun rost.

— Vrei să spui că faci asta pentru tine, în loc s-o faci pentru mine? spuse ea încet, nefăcând niciun efort să-şi ascundă amuzamentul şi îndoiala din voce.

— Exact, confirmă el încăpăţânat. Şi nu cred că va dura mult până îţi vei aminti totul. Aşa că, linişteşte-te şi bucură-te de ospitalitatea mea.

Sunny îl urmă pe Ben pe scara îngustă. Casa solidă, cu un etaj, în care intraseră în urmă cu câteva clipe, trebuie să fi fost o locuinţă frumoasă în secolul al XIX-lea. Acum, indiferent că fusese redusă la statutul de „Apartamente de închiriat” nu suferise schimbarea într-un mod prea elegant.

După ce urcară pe scări trei etaje, Ben introduse cheia în broasca unei uşi, în timp ce Sunny privi curioasă în jur. De partea cealaltă a holului, o uşă se deschise scârţâind şi doi ochi

apărură la nivelul umerilor ei. În timp ce Ben deschidea uşa, ea îşi mişcă repede degetele în direcţia ochilor în semn de saiut, dar aceştia dispărură când ea zâmbi şi făcu apoi cu ochiul.

— Ei, bine, indiferent cum arată, îţi urez bun-venit în castelul meu. Ben se dădu la o parte şi-i făcu loc să intre înăuntru.

Camera spaţioasă era veselă datorită ferestrelor înalte şi petelor de culoare sub forma tablourilor şi pernelor aruncate peste tot, completând mobilierul din cameră.

— Îmi place, spuse ea, îndreptându-se spre un desen de Thomas Eakins care era agăţat lângă una din ferestre. E drăguţ.

— În comparaţie cu ce… cu periferiile oraşului? îi replică el.

Ea se întoarse şi-l privi peste umăr, zâmbind.

— În comparaţie cu staţiile de autobuz.

— Punct câştigat, spuse el, răspunzând zâmbetului ei, în timp ce-o urmărea plimbându-se prin cameră.

— Când ajunse în dreptul biroului solid, din

lemn de stejar, se opri. Privi spre maşina portabilă de scris, apoi spre coala de hârtie mototolită, din coşul de gunoi.

— Eşti scriitor? întrebă ea, intrigată de gândul că ar putea exista o fisură în imaginea de preşedinte de bancă pe care o degaja.

— În clipa de faţă sunt un scrib. Într-o zi sper să devin un scriitor.

— Un scrib?

El se aşeză pe canapeaua de un verde decolorat şi-i făcu şi ei semn să se aşeze.

— Scriu articole pentru o revistă. Scriu despre pericolul pe care-l reprezintă armele şi despre pericolul de a lăsa guvernul să ne controleze vieţile. Scriu despre greşelile guvernului nostru şi despre frumuseţea unui sistem democratic. Despre modul cum sindicatele reprezintă interesele muncitorilor şi despre cum distrug libera iniţiativă. Cu alte cuvinte, sunt un ticălos. Ei mă plătesc pentru asta.

Ea privi expresia amară de pe faţa lui şi spuse:

— Pari foarte… deziluzionat. Faci asta de mult timp?

— De cinci luni, două săptămâni şi trei zile, spuse el obosit. Am renunţat la serviciul de la nouă la cinci, la cocktail-uri şi la purtatul permanent al cravatei pentru a-mi demonstra mie însumi ceva. Mi-am demonstrat într-adevăr ceva, dar nu ceea ce voiam.

— Ce voiai?

— Foarte multe. Unele sunt prea nebuloase pentru a putea fi exprimate în cuvinte. Dar lucrul principal era, dacă îmi pot câştiga existenţa ca scriitor.

— Şi poţi?

— Sigur. Dacă poţi numai asta contează.

Ea râse uşor ia auzul dezgustului din vocea lui.

— Ce-i rău în asta? Tânjeşti după casele frumoase din suburbii şi după un Cadillac care se potrivea cu serviciul de la nouă la cinci? Ce-ţi lipseşte în afara unei grămezi de bani la care, aparent, nu ţi-a păsat că renunţi?

— Integritatea, spuse el încet. E ceea ce n-am avut nici înainte şi ceea ce speram să câştig prin ceea ce fac. Căutam adevărul şi poate… mulţumirea de sine.

— Înţeleg că slujba pe care ai avut-o înainte nu era mulţumitoare. Se opri, în timp ce un nou gând îi trecu prin minte. La imaginea dinainte mai exista şi o soţie cu doi, trei copii?

— Nu, spuse el zâmbind. Am avut o soţie în urmă cu aproape zece ani. Dar când ea de-abia şi-a amintit numele meu pentru a mă prezenta iubitului ei la o petrecere, am hotărât amândoi că e mai bine să renunţăm. Apoi, cu şase luni în urmă am descoperit că, aproape fără ştiinţa mea, era pe cale să mi se întâmple acelaşi lucru. Am fost logodit cu o femeie care dintr-odată arăta ca fosta mea soţie. Nu mi-e ruşine să spun că asta m-a speriat al dracului de tare. M-am şi imaginat ciocnindu-mă de ea la o petrecere, peste zece ani, iar ea încercând să-şi amintească numele meu. Aşa că am renunţat. La slujbă, la casă, la maşini… la tot. Am vrut să nu existe nimic care să-mi abată

atenţia de la ţelul propus.

— Şi care era ăsta?

— Cel obişnuit. De a scrie Marele Roman American. Să-mi câştig existenţa în felul în care eu îl consider cinstit, fără vieţi duble, fără să trebuiască să fac compromisuri. Murmură o înjurătură cumplită. Doamne, ce glumă bună! încă mai fac compromisuri, numai pentru că acum le fac pentru un salariu sub cel considerat standard.

Sunny nu spuse nimic pentru o clipă. Privi prin cameră, gândindu-se la cele spuse de el. Chiar dacă încercase să pară neafectat şi blazat de cele ce i se întâmplaseră şi continuau să i se întâmple şi în prezent, era evident că ascundea o durere foarte mare. Părea că în interiorul lui erau doi bărbaţi contradictorii… unul era cel care avea fiecare mişcare şi gând foarte precis şi bine controlat, celălalt era cel care avea părul un pic prea lung şi care suferise pentru că nu observase margaretele.

— Eşti un scriitor bun? întrebă ea încet.

El o privi fix o clipă.

— Da, apoi adăugă mult mai emfatic: Da, sunt. Sunt un scriitor al naibii de bun.

— Scrii minciuni?

El o privi mirat.

— Nu, nu tocmai minciuni. Întotdeauna există două variante pentru orice. Eu pot crede ceva, dar asta nu înseamnă neapărat că nu pot vedea şi partea cealaltă. Relatez adevărul care există pe partea despre care se întâmplă să scriu.

— Deci, nu faci chiar compromisuri, spuse ea. Eşti un simplu furnizor de fapte şi întâmplări. Ce-i atât de rău în asta? Enciclopedia britanică face asta tot timpul. Nu e ceva chiar atât de ruşinos.

— O. K., am priceput, spuse el, traversând camera spre fereastră. Dar vreau să fac mai mult decât să informez. Vreau să stârnesc emoţii, să trezesc opinii prin ceea ce scriu.

— Vrei prea mult, prea repede, spuse ea serioasă. Dacă eşti cu adevărat un bun scriitor, toate astea vor veni. Nimic nu-ţi va putea sta în cale. Dar de ce crezi că nu trebuie să-ţi faci şi tu

perioada de ucenicie, ca toţi ceilalţi? Dacă ţi s-ar întinde toate pe tavă, nu crezi că n-ar mai valora la fel de mult? Gândeşte-te ce bine te vei simţi, ce senzaţie de împlinire îţi va da atingerea, în cele din urmă, a ţelului propus. Gândeşte-te… Poftim, ai spus ceva?

— Am spus că Sunny e un nume nepotrivit. Ar fi trebuit să-ţi spun Pollyana…

Ea râse, încântată de tonul lui sec.

— O. K. Dacă vrei neapărat să fii cel mai mare cinic din lume, nu mă lăsa să te împiedic. Numai că nu văd rostul văicărelii. Sunt atâtea lucruri pe lumea asta… în viaţa ta… care te pot bucura. Se opri, apoi adăugă blând: Aminteşte-ţi de margarete, Ben.

Când ea termină de vorbit, în ochii lui cenuşii apăru din nou acea privire dureroasă, de dorinţă neîmplinită. Se uită o clipă la ea, apoi se întoarse brusc cu faţa la fereastră. Dintr-odată ea regretă că pomenise despre incidentul de la cafenea. Se simţea de parcă încălcase un teritoriu privat.

Liniştea se prelungi, în timp ce el rămase cu

spatele drept şi încordat spre ea. Apoi, fără să spună nimic, începu să râdă. Nu era un chicotit nesigur, ci un râs adevărat, al cuiva care se amuza copios.

Întorcându-se, observă uimirea de pe faţa ei şi vorbi, cu ochii scânteindu-i.

— M-a amuzat ceea ce se întâmplă acum. Tu nici nu-ştii cine eşti sau de unde vii... şi, ceea ce e cel mai important, nici măcar nu-ţi pasă. Te gândeşti să te duci la închisoare, ca o posibilă soluţie pentru problema ta. Mergi pe stradă îmbrăcată într-un trenci care e cu trei numere mai mare decât măsura ta. Şi tu îmi dai „mie” sfaturi! Părea gata să izbucnească din nou în râs, iar ochii îi erau mari de uimire. Sunt psihanalizat de o lunatică”!

Sunny începu să chicotească, realizând adevărul celor spuse de el. Apoi râsul se opri brusc când îi trecu prin cap o altă idee. Îşi lăsă capul pe speteaza canapelei şi-şi şterse lacrimile produse de hohotul de râs.

— Nu-ţi dai seama ce înseamnă asta? spuse

ea. Eşti mai nebun decât mine, pentru că… pentru că mă „asculţi”!

Din trei paşi, el fu lângă ea şi o ridică în picioare.

— Dumnezeule, ce pereche mai suntem. O lunatică ce suferă de amnezie şi un nebun cu iluzii de grandoare! îşi puse braţul în semn de solidaritate în jurul umerilor ei. Dar cred că suntem legaţi unul de altul. Acum e timpul să te odihneşti puţin. Ai spus că n-ai dormit prea mult noaptea trecută.

— Sună minunat, dar crezi că aş putea face mai întâi o baie?

— Sigur. Mă tem că duşul e una din părţile deficitare ale acestui apartament, dar de obicei e apă caldă.

Ea râse.

— De fapt, apa caldă e ultimul lucru de care aş avea nevoie. Sau n-ai observat aburii pe care-i degaj?

El o privi contrariat.

— Dumnezeule, trebuie să te coci în haina

aia. Iartă-mă, Sunny, dar nu m-am gândit.

— Nu-ţi face griji. Cred că voi începe să mă obişnuiesc cu ea, spuse, zâmbind trist. Numai că transpiraţia mă gâdilă când se prelinge pe corpul meu.

— Haide, spuse el, râzând de expresia feţei ei, îţi voi arăta de unde poţi lua tot ce-ţi trebuie.

Dormitorul era o copie la scară mai mică a living-ului, plin de mobilă veche şi care nu aparţinea unui stil anume. Şi aici fuseseră agăţate pe pereţi tablouri viu colorate, iar pe patul de o formă nedefinită era aruncată o eşarfă turcoaz, de satin.

Traversând camera, Ben deschise uşa ce dădea în baie. Exagerase când descrisese în termeni atât de cumpliţi baia mică, dar utilată. Deşi era urâtă şi veche… ca restul apartamentului, de altfel… era curată şi bine luminată.

După ce-i scoase un prosop curat de baie, închise uşa în spatele lui şi ieşi din baie. Sunny nu mai pierdu timpul şi-şi dezbrăcă repede haina bej, de tortură. Bravase când spusese că nu o

deranjează. Era de nesuportat şi îşi spusese că se poate considera norocoasă dacă n-a făcut o erupţie pe piele din cauza căldurii excesive.

Deschizând la maximum robinetul pentru apă rece păşi sub jetul de apă gemând de plăcere. Îi vor fi necesare ore până ce îşi va răcori corpul prea înfierbântat.

— Oh, spuse ea oftând. N-aveam unde să mă duc în altă parte.

Realiză dintr-odată că-l cunoştea pe Ben de mai puţin de patru ore. Ce ciudat i se părea! Simţea de parcă l-ar cunoaşte de-o viaţă! Cu toate astea, singura perioadă din viaţă de care îşi amintea nu avea mai mult de două zile, aşa că, poate într-un fel, nu era chiar aşa de ciudat.

Dar asta nu explica felul în care el acceptase. Că ea îl acceptase era ceva normal. Însă felul în care râseseră şi discutaseră împreună era cel puţin neobişnuit. Fuseseră unele momente când păreau că-şi citesc unul altuia gândurile.

Trebuia să existe un motiv logic pentru apropierea care se instalase imediat între ei. Nu

era numai din cauză că-l întâlnise pe Ben exact atunci când avea cel mai mult nevoie de el. Se întâlniseră în momente cruciale ale vieţii fiecăruia.

Sau poate explicaţia era mult mai simplă de atât. Poate din cauză că ea era un străin pentru el… un străin fără trecut, fără prejudecăţi, un străin care nu putea judeca lucrurile… poate că asta îl făcuse să-şi deschidă sufletul în faţa ei. Şi acelaşi lucru putea fi valabil şi pentru ea. Avea încredere în el, putea vorbi liber în prezenţa lui, pentru că nimic din memorie nu o obliga să ridice un zid între sentimentele ei şi exterior.

Întinzând mâna prin perdeaua de apă, răsuci robinetul şi închise apa, râzând de gândurile ei. Acum lunatica încerca s-o analizeze pe lunatică.

Se frecă cu putere pentru a se usca, apoi rămase o clipă în faţa oglinzii mari de pe uşa băii. Îşi văzuse chipul în oglinzile toaletelor publice din parcuri, dar acum era pentru prima dată când se vedea în întregime.

— Nu-i rău, murmură ea, privindu-şi critic silueta subţire. Puţin cam scundă, dar n-arăt rău.

Sânii ei mici şi rotunzi erau tari, iar conturul şoldurilor era puţin proeminent. Se întrebă… nu pentru prima oară… câţi ani avea. Nu părea prea bătrână, dar nu se simţea nici foarte tânără.

— Sunny?

Vocea lui Ben se auzi prin uşa închisă şi ea îşi ridică prosopul pentru a-şi usca părul, în timp ce răspunse:

— Da?

— Eu nu port pijamale, dar am găsit o cămaşă care cred că e suficient de moale pentru ca să dormi în ea. Ţi-o pun pe pat.

Grija lui o mişcă şi realiză din nou cât fusese de norocoasă să-l întâlnească azi. Era minunat să ai siguranţa că Ben va avea grijă de tine, când restul în viaţa ta părea atât de nesigur.

Înfăşurându-şi prosopul în jurul corpului ca un sarong, ieşi în dormitor.

— Ben, spuse ea gânditoare, câţi ani crezi că am?

El se răsuci când îi auzi vocea şi deschise gura pentru a-i răspunde, dar cuvintele nu-i ieşiră.

În timp ce el rămase pe loc şi o privi, ea simţi din

1. Sarong – bucată lungă de material (din bumbac sau mătase) ce se înfăşoară în jurul taliei, specifică în Malaysia.

Nou acea senzaţie ciudată în stomac, iar dintr-odată camera păru să fie plină de electricitate.

La început, privirea lui alunecă de mai multe ori asupra corpului ei înfăşurat în prosop, fără să rămână mai mult fixată asupra unei anumite părţi. Apoi, gradat, expresia de uimire îi dispăru din ochi şi fu înlocuită de o dorinţă fierbinte.

De această dată examinarea lui fu mai lentă şi mai senzuală. Începu cu faţa, inspectându-i fiecare detaliu, iar ochii lui zăboviră puţin asupra aluniţei de lângă gură. Ea simţi furnicături în buze, pe măsură ce el prelungea această invizibilă dezmierdare.

Apoi privirea lui alunecă în jos, zăbovind asupra claviculei delicate şi insistând când întâlni rotunjimea sânilor ce se vedeau deasupra marginei prosopului pufos, de culoare galbenă.

Deodată, ea se simţi cuprinsă de o fantezie nebunească şi dulce. Fantoma unui iubit, ce avea chipul lui Ben, o mângâia. Îi simţi mâinile mari alunecând peste grosimea prosopului, cuprinzându-i sânii şi învăluindu-i cu căldura lui iluzorie.

În timp ce privea pe sub greutatea genelor, ochii lui coborâră mai jos, şi simţi mâna grea a fantomei plimbându-se peste stomacul ei, explorându-i pielea catifelată, înainte de a aluneca mai jos. Căldura magică se opri şi-i învălui feminitatea ascunsă, zăbovind acolo şi devenind din ce în ce mai intensă, cu fiecare secundă care trecea, răspândind o durere ce pulsa în coapse şi în abdomen.

Corpul ei începu să tremure spontan, în timp ce încerca să înţeleagă senzaţiile de neimaginat ce-i invadaseră trupul. Totuşi, la niciunul din ei nu se clintise nici măcar un muşchi. Putea vedea clar dorinţa fierbinte de pe faţa lui. Îi auzea respiraţia grea, întretăiată. Şi ştia că totul nu se petrecuse doar în fantezia ei. Ceva puternic şi neaşteptat se

întâmplase amândurora.

Deodată, el îşi aţinti din nou privirea asupra buzelor ei şi odată cu privirea toate senzaţiile dinainte îi reveniră în corp, furnicându-i şi înfiorându-i buzele catifelate. Durerea dorinţei creştea treptat, până ce ea simţi că dacă nu va primi alinarea buzelor lui va muri de dorinţă.

În cele din urmă, când dorinţa atinse o intensitate de nesuportat, el ridică mâna şi, cu privirea unui somnambul, îi atinse cu degetul buzele tremurătoare.

Ea nu-şi putu reţine un geamăt de plăcere. Degetul lui se opri pe buza ei inferioară, trăgând-o în jos cu blândeţe. Ea deschise încet gura şi-i atinse vârful degetului cu limba, simţind gustul sărat al pielii şi apoi îl muşcă uşor cu dinţii.

Respiraţia lui deveni şi mai neregulată când îşi trase degetul din gura ei şi-l puse uşor pe buze.

Apoi, dintr-odată, orice mişcare încetă când el scoase un geamăt şi închise ochii strâns, de parcă ar fi simţit o durere acută. Corpul îi fu străbătut de un fior puternic, iar ea îi văzu muşchii

contractându-se.

Când deschise ochii, aceştia aveau expresia unui om aflat sub stare de şoc. Apoi, fără să scoată un cuvânt, se răsuci şi ieşi afară din cameră, închizând încet uşa în urma lui.

Capitolul 4

Suriny privi uimită uşa, fără să spună nimic. Genele îi. coborâră neputincioase peste ochi în timp ce-şi petrecu braţele în jurul mijlocului, încercând inconştient să-şi potolească tremurul corpului.

— Deci, asta a fost, şopti ea uimită.

Cel puţin ştiu ce înseamnă acea senzaţie ciudată din stomac. O atracţie înspăimântătoare, imposibil de controlat, pentru bărbatul din camera alăturată.

Râse scurt, apoi opri sunetul confuz cu o mână tremurătoare. Îl voia pe Ben! Ce lucru extraordinar se întâmplase! Şi, judecând după respiraţia lui grea şi întretăiată, sentimentul era reciproc.

Merse ameţită spre pat şi se aşeză brusc jos.

Ce naiba se va face acum? Puterea sentimentelor pe care tocmai le încercase era atât de copleşitoare… aproape înspăimântătoare prin profunzime… încât prima reacţie fu să fugă de intensitatea acestor sentimente. Să se prefacă doar că tulburătoarea scenă nu avusese loc, pentru că o confruntare cu acest fel de realitate, s-ar fi putut dovedi a fi, mai mult decât putea ea face faţă.

Dar nu era bine să procedeze aşa, se gândi ea, plimbându-şi distrată mâna prin buclele ude. Deja fugea de trecut. Nu putea fugi şi de prezent, în afară de asta, Ben era singurul prieten pe care-l avea. Nu va risca să-i piardă prietenia, pur şi simplu pentru că nu putea înfrunta faptele întâmplate. Trebuia să lămurească lucrurile acum, înainte ca stânjeneala şi tensiunea dintre ei să devină şi mai mare.

Mergând repede, înainte de a ceda tentaţiei de a se băga sub pătura turcoaz, se îndreptă spre uşă, apoi se opri muşcându-şi buza şi privind prosopul ce de-abia îi acoperea jumătate din corp.

Atitudinea ei nepăsătoare faţă de felul cum ieşise din baie crease problema de mai înainte. Nu putea face pentru a doua oară aceeaşi greşeală.

Luând halatul bleumarin, ce era întins pe marginea patului lângă cămaşă, îl înfăşură strâns în jurul corpului ei subţire, apoi merse din nou spre uşa dormitorului.

Oprindu-se, îşi simţi iarăşi pulsul accelerându-i-se când uşa se deschise brusc, înainte ca ea să o atingă şi, pe neaşteptate, se pomeni nas în nas cu Ben.

Pentru o clipă, aerul dintre ei păru să ia foc, în timp ce amândoi îşi amintiră întâmplarea petrecută cu puţin timp înainte. Apoi Sunny observă pe faţa lui expresia unor sentimente ce nu le mai văzuse până atunci. Faţa lui încruntată exprima îngrijorare şi autoînvinovăţire.

Scuturându-se de amintirile senzuale, ea zâmbi slab şi şopti:

— Ei bine, asta e „încă” o încurcătură în care m-ai băgat.

Pentru o clipă, el o privi tăcut. Apoi,

amuzamentul şi uşurarea îi îmblânziră trăsăturile aspre ale feţei. Fericirea care o inunda la schimbarea petrecută în el o uimi. De ce starea sufletească a unui străin însemna atât de mult pentru ea?

— Sunny…

— Ben… Spune tu mai întâi, spuse ea, râzând împreună cu el, în timp ce se aşezară amândoi pe canapea.

— A fost un lucru nebunesc din partea mea, spuse el direct. Nu pot să înţeleg cum s-a întâmplat, dar trebuie să înţelegi că n-am plănuit dinainte. Zâmbi trist. N-am să mint şi n-am să spun că nu m-am simţit atras de ţine de cum te-am văzut, adăugă el. Se opri şi o privi cu o expresie exasperată pe faţa lui bronzată. Vrei să încetezi să mai arăţi aşa de mulţumită? o rugă el. Am menţionat acest lucru, doar pentru că nu vreau să-ţi fie teamă să stai aici cu mine. N-am avut de gând să-ţi mărturisesc sentimentele mele.

Ce bărbat drăguţ, se gândi ea, observând sinceritatea din ochii lui cenuşii. Poate că n-ar

trebui să fie atât de mulţumită de mărturisirea lui. Poate că ar trebui să se enerveze sau să se ruşineze sau altceva, orice, numai să nu fie încântată până în adâncul inimii. Dar nu era aşa şi nu se putea preface.

— Ben, spuse ea, privind acuarela atârnată pe peretele din faţa ei. Arăt eu a fi speriată? zâmbi uşor. Şi ţi s-a părut că ceea ce ţi s-a întâmplat în dormitor ar fi doar unilateral? îşi îndreptă ochii spre el. Mie mi s-a părut că am fost dezgustător de clară.

Ridicându-se brusc, el se îndreptă spre fereastră.

— Am încercat să nu mă gândesc la asta, bombăni el peste umăr. Pentru că asta nu face decât să complice şi mai mult lucrurile.

— De ce? Eu credeam că asta face lucrurile mult mai simple. Eu te plac şi tu mă placi, spuse ea derutată. Nu se gândise în mod conştient la o relaţie mai apropiată cu Ben, dar acum, când el respinsese ideea, ştia că ceva în interiorul ei ar fi acceptat-o cu bucurie. Nu văd care este problema,

adăugă ea.

Venind înapoi la canapea, el se aplecă şi-i ridică mâna stângă.

— „Acum” poţi vedea care e problema?

Ea îi urmări privirea aţintită asupra benzii subţiri de piele nebronzată de pe deget.

— Oh... asta, murmură ea nemulţumită. Credeam că am căzut de acord să nu vorbim despre asta.

— N-am căzut de acord cu nimic. Tu ai refuzat să discuţi, ba chiar şi să te gândeşti la asta. Dar, la naiba, Sunny, asta nu înseamnă că nu există. Şi nu schimbă faptul că eşti o femeie căsătorită.

— Nu spune asta! exclamă ea. Ridicându-se brusc în picioare, trecu pe lângă el, petrecându-şi braţele în jurul mijlocului şi privind agitată spre cameră. N-ai de unde să ştii asta. Oamenii „poartă” şi alte inele în afară de verighete, pe acel deget, adăugă ea plină de speranţă.

— Da, ai dreptate, fu el de acord, iar vocea lui blândă îi potoli puţin nervozitatea care o

cuprinsese. Dar există şi posibilitatea că eşti... Se opri când ea îl privi... că cineva te aşteaptă. Şi, atâta timp cât există această posibilitate, trebuie să ignorăm ceea ce s-a petrecut în dormitor.

— Nu s-a petrecut nimic, spuse ea, ridicându-şi bărbia încăpăţânată. Aşa că nu văd de ce ne agităm atâta.

— Ştii foarte bine de ce, spuse el încet. După cum ai spus, n-a fost ceva unilateral. De fapt, sunt sigură că nu folosesc niciodată cuvântul unilateral. Sună prea pompos. Un cuvânt pentru un preşedinte de bancă.

El o privi zâmbind, fără să comenteze, până ce ea clătină din cap şi râse.

— O.K. Ai câştigat, dar tot nu cred că sunt căsătorită, dar sunt de acord că ar fi o lipsă de precauţie să nu luăm în calcul şi această posibilitate. Deci, dacă nu vrem să avem o relaţie, cum ne descurcăm mai departe cu situaţia asta? îşi răsuci o şuviţă de păr în jurul indexului, privindu-l printre gene. Atmosfera poate deveni „foarte” încordată pe-aici.

Închizând ochii, el respiră adânc şi ea privi fascinată cum pieptul lui larg se destinde sub cămaşa albastră, scoţând în evidenţă conturul muşchilor. Apoi, încet şi zgomotos, dădu aerul afară şi-şi deschise ochii privind-o frustrat.

— Primul lucru pe care trebuie să-l faci, e să înveţi să-ţi ţii gura, spuse el sec. Din moment ife… după cum singură te-ai exprimat… atmosfera poate deveni foarte încordată, nu face să fie şi mai rău, încercând să fii provocatoare.

Ea îl privi, clipind des din gene.

— Asta fac?

— Nu mă mai privi aşa nevinovată, spuse el chicotind. Ştii al naibii de bine ce faci. Aşezându-se pe canapea, o privi cu ochi gravi. Putem vorbi serios acum? o întrebă el.

Ea întoarse privirea de la el şi răspunse liniştită, ridicând din umeri:

— Sigur. De ce nu?

— Sunny, voi avea nevoie de ajutorul tău dacă vrei ca asta să meargă în cele din urmă, spuse el blând, cu voce aproape rugătoare.

De ce făcea asta? se întrebă ea. De ce făcea ca lucrurile să fie şi mai grele pentru el?

— Îmi pare rău. Se întoarse şi veni lângă el. Sunt o fiinţă nerecunoscătoare, nu-i aşa? De ce îţi pierzi timpul cu mine? Ar fi trebuit să mă arunci în stradă şi să-mi spui drum bun.

— Da, ar fi trebuit, spuse el râzând. Dar cum rareori fac ceea ce trebuie, cred că te voi ţine aici. Acum, eşti pregătită să discutăm nişte reguli?

— Reguli? întrebă ea, încruntându-se. Ce fel de reguli?

— Oh, de exemplu să stăm mereu îmbrăcaţi. Nu, nu mă întrerupe, spuse el când ea deschise gura să protesteze. Nu voiam să spun că şi atunci când faci baie, aşa că să nu îndrăzneşti să spui ceva.

— Nu asta voiam să spun. Probabil că aş fi spus-o, dacă mi-ar fi trecut prin cap, dar nu mi-a trecut, adăugă ea zâmbind sinceră. Am vrut să spun că nu am altceva în afară de haina mea. Îl privi sceptic. O voi purta dacă aşa vrei, dar nu va fi uşor.

— Nu asta am vrut să spun. Voi avea grijă să fac rost de nişte haine pentru tine, spuse el, privind-o cu o expresie nehotărâtă, între amuzament şi nerăbdare. Următoarea regulă este ca fiecare să respecte teritoriul celuilalt, continuă el. Tu vei avea dormitorul, iar eu living-ul.

— Dar nu poţi dormi pe canapeaua asta, protestă ea. Pentru mine e suficient de lungă. Vei lua tu patul, iar eu canapeaua.

— Se întinde şi se face pat. Iar eu am obiceiul să mă folosesc de birou la orele cele mai ciudate, aşa că e mult mai convenabil pentru mine să iau camera asta. Evident, va trebui să trec prin dormitor ca să ajung la baie, iar tu poţi să foloseşti living-ul oricând doreşti… cu excepţia nopţilor… dar cred că putem respecta chestiile astea. Acum, ai vreo întrebare?

Din nou vorbise cu aerul unui preşedinte de bancă. Un loc pentru toate şi toate la locul lor. „Poate ar trebui să salut”, se gândi ea, ascunzându-şi zâmbetul.

— Nu, domnule. Nicio întrebare, răspunse ea

scurt.

El rânji, expresia feţei fiind teribil de copilăroasă când obţinu ceea ce dorise. Împingând-o spre dormitor, spuse:

— Du-te la culcare. Dacă tragi draperiile, va fi mai răcoare.

— Va fi foarte bine, spuse ea, zâmbindu-i la rândul ei. Apoi faţa îi deveni serioasă. Ben, îţi mulţumesc… pentru tot.

Când uşa se închise în urma ei, se duse la pat şi ridică cămaşa de culoare crem, pe care el o lăsase pentru ea. Mătase. Mătase moale, fină. Evident că nu-şi lăsase chiar totul când părăsise casa din suburbii.

Ce bărbat ciudat era. Un bărbat ciudat şi o situaţie şi mai ciudată. Doi supravieţuitori, cu două personalităţi diferite, forţaţi să împartă pentru un timp aceeaşi viaţă. Îmbrăcându-şi cămaşa, se întrebă ce li se va întâmpla amândurora, înainte de a ajunge la sfârşitul acestei călătorii nesigure.

— Nu te gândi la sfârşit, murmură ea, dând

la o parte pătura. „Prezentul” era ceea ce era important. Fiecare zi era o aventură şi avea un prieten cu care să împartă această aventură. El ezita puţin, dar era totuşi acolo, lângă ea.

Oare în viaţa ei anterioară el i-ar fi putut fi prieten? El era oare genul de bărbat care ar fi putut-o atrage? Cu care s-ar fi căsătorit?

Stând întinsă în pat se cutremură la ideea că ar putea fi căsătorită. Nu voia nici măcar să se gândească la această posibilitate. Nu-şi va „îngădui” să fie căsătorită. Era o persoană nouă, iar a fi căsătorită nu făcea parte din imaginea lui Sunny care începea să se contureze. Această imagine o arăta liberă, Sunny era deschisă şi lipsită de orice restricţii. Amabilă cu bătrânii şi copiii. Prietenă cu directorii rebeli. Sunny era…

Se opri din reflecţiile ei când un căscat o luă prin surprindere. Sunny era epuizată.

Ben intră uşor în apartament şi rămase o clipă ascultând, apoi răsuflă uşurat. Ea era încă acolo. Nu că ar fi fost un semn evident al prezenţei ei acolo. Nu se auzea nimic, nu era niciun obiect

de-al ei lăsat la întâmplare, care să indice prezenţa ei în viaţa lui. Şi totuşi, ceva. Poate doar în imaginaţia lui, dar aerul părea să vibreze datorită faptului că în scurtul răstimp al unei după-amiezi, întreaga lui viaţă se schimbase.

După ce trânti pe canapea pachetele pe care le ducea, se apropie de uşa dormitorului şi o crăpă încet, fără să facă zgomot. Stătu în uşă câteva clipe, privind-o cum doarme.

Era întinsă pe spate, iar părul ei auriu fiind ca o pată strălucitoare pe perna albă. Faţa ei în timp ce dormea era la fel de încântătoare, vibrantă şi plină de viaţă.

N-ar fi trebuit să se simtă atât de bine în timp ce-o privea. Ar fi trebuit să se simtă ca şi cum îi încălcase intimitatea... ca un voyeur, poate... dar nu se simţea aşa. Era răspunzător de bunăstarea ei. Aşa că simţea oarecum că se poate bucura de plăcerea de a o privi.

„Un mod de gândire periculos”, se avertiză el în gând. Ea era o femeie, nu un căţeluş care-l urmaşe acasă. N-o putea pune într-o cutie şi lua.

cu el, atunci când avea chef. Nu era stăpânul ei…

N-avea nici ce! mai mic drept asupra ei.

Închizând uşa încet, merse ia canapea şi începu să-şi scoată cumpărăturile din punga mare. Blugii şi tricourile pe care le cumpărase pentru ea nu fuseseră o problemă, dar lenjeria de corp… Dumnezeule, lenjeria fusese complet altceva.

Râse în sinea lui când îşi aminti cum plecase din apartament pentru a scăpa de propriile-i gânduri, în timp ce încerca să nu asculte foşnetul aşternutului din camera alăturată. Mai întâi, făcuse o încercare nereuşită de a scrie. Apoi, când îşi aminti că Sunny îi mâncase prânzul, îşi făcu un sandviş enorm, pe care-l lăsase pe jumătate nemâncat.

Aşa că plecase să facă unele cumpărături mai mult pentru a-şi dobândi liniştea sufletească, decât din absolută necesitate. Întârziase cât putuse alegerea lenjeriei ei, dar până la urmă fusese forţat să cumpere şi delicatele articole din dantelă pe care femeile le poartă pe dedesubt.

Îi fusese imposibil să le aleagă fără să şi-o

imagineze pe Sunny îmbrăcată cu ele. O imaginaţie bogată era un adevărat blestem pentru un bărbat aflat în situaţia lui. În niciun caz nu dorise să-şi închipuie cum ar arăta micuţele articole pe pielea ei ca fildeşul.

„Eşti nebun. Ştii asta, nu-i aşa”? Un nebun ce se apropie de vârsta critică. Un nebun în vârsta anilor patruzeci. Se confrunta cu cel mai cumplit simptom al acestei vârste: era fascinat de o femeie ce era mai tânără decât el cu peste zece ani.

Se aşeză greoi într-un fotoliu uzat, relaxându-se puţin şi privind umbrele din cameră. Acest tea deveneau tot mai mari şi mai lungi, pe măsură ce lumina zilei dispărea treptat, sfârşind prin a-l înghiţi, pe el şi camera, făcând ca apartamentul şi mobila să pară mai frumoase decât erau în realitate.

Oftând zgomotos şi adânc, simţi că în sfârşit vede lucrurile din perspectiva cea mai corectă. Ea apăruse în viaţa lui într-un moment când el era foarte vulnerabil. De ia moartea părinţilor, singura lui familie fusese munca. Fără asta nu avea nimic

care să-l lege de lumea exterioară. Renunţând la vechiul lui stil de viaţă, rămăsese un om fără cămin.

Deşi ştia că făcuse alegerea corectă, se simţea singur, aşa cum nu-şi închipuise că s-ar putea simţi, în urmă cu un an. Scrisul era important pentru el, dar cât timp putea trăi un om singur, doar cu gândurile lui? Balonul trebuia să aterizeze undeva, iar când asta se va întâmpla, cui îi va păsa? Cine va fi acolo pentru a-i ura bunvenit?

Acum realiză că era în căutarea acelui „cineva".

Şi, nedorind să accepte pe oricine, căutarea lui fusese lipsită de speranţa încă de la început... până ce dăduse peste Sunny. În ea, simţea că găsise inocenţa noii lumi pe care o căuta. În ea văzuse toate virtuţile despre care sperase că există undeva pe acest pământ.

Dar acum, când se gândea raţional, realiza că niciunul dintre aceste lucruri nu exista în afara minţii lui. Sunny era şi ea un produs al mult prea

bogatei sale imaginaţii.

Atracţia copleşitoare, spontană, pe care o simţise nu era un sentiment magic. Era o combinaţie a dorinţelor şi nevoitor lui pe care le cunoştea foarte puţin, ceva demodat după care tânjea. Personalitatea ei şi condiţiile speciale în care se afla păreau desprinse din poveşti, deşi era o fiinţă reală, o femeie în carne şi oase şi toată imaginaţia din lume n-ar fi reuşit s-o transforme într-o Guinevere. Odată ce lămuri aceste lucruri, deşi atracţia faţă de ea probabil va persista… cum ar putea să nu persiste?… ştia totuşi că fascinaţia pe care o simţea, va trebui neapărat să dispară.

Un zgomot slab din dormitor îl trezi din adânca lui reverie. Ben realiză dintr-odată că stătea pe întuneric. În timp ce aprinse veioza de lângă el, din dormitor se auzi din nou acel zgomot. Se ridică şi merse până la uşă, pe care o deschise încet.

Draperiile erau trase şi împiedicau lumina lunii să pătrundă în cameră. Prin uşa întredeschisă lumina veiozei nu ajungea până la

pat. O auzie mişcându-se neliniştită în pat, apoi, în timp ce rămase în uşă ezitând, o auzi gemând şi scoţând un „Nu” înăbuşit, care-l făcu să meargă instinctiv până la pat.

Aplecându-se lângă ea, îi atinse umărul, neştiind sigur dacă trebuie s-o trezească, dar incapabil să stea acolo fără să facă nimic.

— Sunny, şopti el blând, încercând să n-o sperie trezind-o prea brusc…

Dar ea nu-l auzi şi geamătul pe care-l scoase în somn îi aminti de plânsetul unui animal mic, prins într-o capcană. Stând pe marginea patului, el îi trase corpul plăpând în braţele sale, simţind o dorinţă instinctivă de protecţie.

Capul i se aplecă pe braţul lui, iar când vocea lui răsună în camera liniştită, ea începu să se zbată şi să se lupte, împotriva tentativelor lui de mângâiere. Ochii i se obişnuiseră deja cu întunericul, astfel încât îi putu vedea faţa destul de clar. Agonia pe care o văzu întipărită pe chipul ei îl sfâşie. Vederea unei astfel de suferinţe ar fi fost greu de suportat pentru oricine. Dar el o

vedea acum la Sunny. Frumoasă, strălucitoare, lipsită de orice griji. Văzând-o atât de chinuită, simţi cum toată puterea lui se clatină.

— Oh, Doamne.

Durea atât de tare! Şi nu era nicio scăpare. Chipul era acolo, acuzând-o, străpungându-i inima. De ce nu pleca? De ce n-o lăsa în pace? Nu-l putea ajuta acum. Nu putea înţelege asta?

— Nu... te rog... nu, imploră ea.

— Sunny.

Vocea adâncă, ce răsună în urechea ei, nu reuşi să-i împrăştie teroarea. Era mult prea prinsă în vraja răspândită de frumosul chip ce-o implora în vis.

— Te rog, iubito, trezeşte-te.

Rugămintea lui nu reuşi să pătrundă mai adânc în conştiinţa ei. Ea ar fi rămas în continuare în lumea ei întunecată, dacă n-ar fi auzit vocea răguşită care treptat o adusese la realitate.

Cu o forţă ce-ar fi uimit-o dacă ar fi fost trează şi conştientă, reuşi să se rupă de vis şi se pomeni legănată de braţele lui Ben.

— Ben? şopti ea, apucându-i cămaşa cu degete tremurătoare. Apoi, pe măsură ce-i văzu faţa mai clar, îşi îngropă capul în pieptul lui larg, ţinându-l strâns în braţe.

Dar când închise ochii, chipul ce-i bântuise visele îi apăru din nou în întunericul minţii ei.

— Nu, gemu ea.

— A fost doar un vis, iubito.

Vocea lui adâncă şi mângâietoare îi alurjgă viziunea şi ea îl privi cu nişte ochi mari şi confuzi.

— N-a fost decât un vis, repetă el, privind-o îngrijorat. Îi zâmbi pentru a-i confirma spusele şi fu uşurat când văzu în ochii ei că începe să-şi revină. Nu trebuie să-ţi fie frică, adăugă el.

— Ben, şopti ea răguşit, apoi se opri pentru a-şi regla bătăile inimii şi respiraţia, înainte de a continua: Părea atât de real… atât de înspăimântător de real.

— Ce anume, iubito? Ce te-a speriat?

Ea îşi lipi din nou faţa de el, nerăspunzând imediat la întrebare, apoi cutremurându-se murmură: Era o faţă. Faţa unui bărbat.

— Şi asta te-a speriat? Ştii cine era?

— Da… nu… oh, nu ştiu. Îl cunosc, dar nu-mi amintesc cine e. Nu pot explica. Se opri, respirând adânc. Avea părul roşu şi… părea atât de vulnerabil. Ochii lui albaştri erau atât de trişti şi îndureraţi… Strânse din ochi cu putere când acea faţă îi apăru din nou în faţa ochilor, apoi continuă, vorbind şoptit: Şi Ben… îl iubeam. Ştiu că-l iubeam. Simţeam asta.

Sunny îşi reveni din durerea produsă de reconstituirea visului şi simţi corpul lui Ben încordându-se. Când îl privi, văzu că are ochii aţintiţi asupra fâşiei de lumină din tavan.

— Dacă-l iubeai, de ce-ţi era frică? o întrebă el cu o voce ce părea că vine de departe.

— Ochii lui… ochii aceia trişti şi ciudaţi. Mă implorau. Mă „acuzau”. Înghiţi cu greu un nod pe care-l simţea în gât. Mi-e frică, Ben, şopti ea. Cred că i-am făcut ceva cumplit acelui bărbat.

— N-ai de unde să ştii, spuse el încet. Dar dacă sentimentele tale sunt atât de intense, de ce nu vrei să mă laşi să încerc să aflu cine eşti?

— Nu! strigă ea. Apoi, muşcându-şi buza, spuse mai liniştită: Nu, nu vreau să faci asta. Nu vreau să aflu ce-am făcut, ca să-l facă să mă privească aşa.

— Sunny, e ridicol. Se depărtă de ea şi încercă să se ridice.

— Nu! Ea îl apucă neliniştită de mâneca cămăşii. Nu pleca. Nu încă… te rog.

— Ssst, o linişti el, luând-o din nou în braţe. Nu plec nicăieri. Numai că nu pot să înţeleg de ce nu mă laşi să fac nimic. Spuneai că ai văzut un bărbat în visele tale, un bărbat pe care-l iubeai, dar nu vrei să mă laşi să aflu cine e. E total lipsit de sens.

— Poate pentru tine, pentru că tu gândeşti logic şi practic şi… ai o minte ordonată. Pentru mine are un sens. Eu sunt… faţă de toate scopurile şi intenţiile… total handicapată mental. Dacă unjvis mă afectează în halul ăsta, îţi dai seama cum aş reacţiona la un lucru real?

— Ţi-e teamă că eşti nebună?

— Da, mi-e teamă că sunt nebună. Râse uşor.

Poate nu mi-e teamă, dar cred că e o posibilitate, se corectă ea. Oricum, nebunia nu mă îngrijorează. Teroarea însă, da.

Tăcu o clipă, încercând să analizeze obiectiv visul pentru prima dată.

— Nu, nu teroarea, spuse ea după o clipă de gândire. Nu mi-era teamă de acea faţă. O iubeam. Voiam să întind mâna şi s-o ating. Era altceva. Ceva întunecos şi... care mă consuma. Ceva din interiorul „meu”, nu din acea faţă.

Pentru o clipă el nu spuse nimic, apoi începu să vorbească blând:

— Sunny, nu pot simţi ceea ce simţi tu, dar pot înţelege dorinţa de a evita o confruntare cu întunericul ce există în interiorul tău. Cred că toţi ne temem de conţinutul propriului nostru suflet. Dar la ceva nu te-ai gândit. Când te-ai trezit ieri-dimineaţă te aflai încuiată într-o cameră. Îţi fuseseră luate hainele, ca şi cum cineva voia să te ţină acolo. S-ar putea ca asta să nu însemne mare lucru. Adică, s-ar putea să nu fie vorba decât de o ceartă cu un iubit gelos. Dar ar putea fi şi ceva

mult mai serios… mai rămâne şi lovitura de la cap. Dacă cineva a încercat să-ţi facă rău, trebuie să aflăm. Trebuie să aflăm cine a fost şi să facem ceva. Se opri, vrând să-i dea ocazia să se gândească la spusele lui. Nu-ţi dai seama? o întrebă apoi.

Sunny se foi neliniştită. De ce trebuia ca cele spuse de el să fie atât de pline de sens? Fiecare cuvânt rostit fusese logic şi raţional, dar Sunny nu era într-o dispoziţie potrivită pentru o judecată logică. Creierul ei nu funcţiona logic în această seară. Nu putea… nu voia… să se gândească la trecut sau la viitor, nu voia să trebuiască să ia o decizie.

— Pot să mă mai gândesc înainte de a mă hotărî? întrebă ea obosită. Simţi mâna lui pe gât, apoi el îi ridică bărbia cu degetul mare.

— Eşti obosită, spuse el blând. Sigur că poţi hotărî mai târziu. Oricum n-am putea face nimic în seara asta. Culcă-te din nou şi vom discuta mâine. Râse pe neaşteptate, iar ea se simţi mai bine. A fost o zi cu totul extraordinară, adăugă el. Nu ştiu

dacă atâta emoţie îmi face bine.

Relaxându-se la auzul vocii care acum devenise glumeaţă, ea se ghemui la pieptul lui, alăturându-se râsului său.

— Ştiu ce vrei să spui. Frecându-şi faţa de gâtul lui precum o pisică mulţumită, adăugă: Dar a fost amuzant, nu-i aşa? Pentru că el, nu-i răspunse imediat, ea ridică privirea spre faţa lui şi văzu din nou acea expresie derutată. Ochii lui se plimbau de-a lungul cămăşii de mătase care se termina sus, pe coapse, zăbovind asupra picioarelor ei goale.

— Ben, nu-i aşa? repetă ea, cu vocea devenită dintr-odată răguşită.

— Hm? Oh, da, amuzant, spuse el distrat, apoi îşi mută repede privirea în tavan, fără să-şi ia braţele de pe corpul ei. Tuşi pentru a-şi drege vocea:

— Sunny?

— Da? Privirea ei o urmări pe a lui spre tavan, iar feţele lor se apropiară.

— Eu… cred că ar trebui să mă întorc în

living acum, nu?

Ea simţi obrazul mişcându-se în timp ce vorbea, iar pieptul se umfla lângă al ei când respira, dar niciunul nu se mişcă din îmbrăţişare.

— Eu… înghiţi în sec şi începu din nou: Cred că ar fi probabil lucrul cel mai bun.

— Da, cu siguranţă că ar fi… Respiră adânc, iar ea se mişcă odată cu pieptul lui. Lucrul cel mai bun, încheie el, dând din cap aproape imperceptibil.

— Da, şopti ea, apoi tăcu, continuând să privească tavanul.

Liniştea deveni tot mai apăsătoare, dar Sunny era mult prea preocupată de senzaţia produsă de obrazul lui aspru lipit de al ei şi de felul în care mâna lui se odihnea pe mijlocul ei. Când el vorbi, ea tresări speriată.

— Sunny?

— Hm? murmură ea slab.

— Cred că asta e una dintre acele situaţii încordate pe care plănuisem să le evităm, şopti el.

Ea înghiţi în sec, nervoasă.

— Păi, da... este, acum, că ai pomenit despre asta. Se opri pentru a respira adânc şi termină ce avea de spus cu un oftat: Cred că da.

— Da, păi, cred c-ar fi mai bine să plec şi să te las să dormi, spuse el, nedornic totuşi să plece, dar începând să-şi elibereze strânsoarea din jurul ei şi împrăştiind vraja ce o învăluise.

Oftând cu regret, ea îl privi ridicându-se. Somnul era ultimul lucru la care se gândea în clipa de faţă.

— Ai o mare tărie de caracter, Ben, şi... şi eşti foarte hotărât. Admir asta, spuse ea, sperând ca vocea să-i sune într-adevăr admirativ şi nu dezamăgită, aşa cum se simţea.

După ce-şi urară noapte bună, ea rămase trează încă o vreme, privind umbrele nopţii, ascultându-l bombănind încet în camera alăturată. Singurul cuvânt pe care-l auzi clar fu „hotărât”, urmat de un hohot de râs şi un şir de înjurături care-i şocară auzul prin varietatea şi durata lor.

Sunny se ridică din poziţia în care stătea pe podea şi închise televizorul, apoi rămase cu capul

aplecat într-o parte şi ascultă liniştea din casă. Trecuseră trei ore de când Ben plecase să se întâlnească cu prietenul lui, Charlâe, iar ea se simţea ciudat de dezorientată în absenţa lui. Încercase să citească şi să se uite la televizor, dar niciuna din variante nu-i reţinură interesul pentru mai mult timp. Voia să discute cu Ben despre ceea ce aflase.

— Poate ar trebui să încep să scriu un jurnal, spuse ea spre o veioză neinteresată de părerea ei. „Ce am aflat azi despre mine”.

Erau atâtea de aflat, se gândi ea oftând şi plimbându-se neliniştită prin cameră. Nu numai despre femeia care fusese în trecutul ei misterios, ci despre cea care exista acum în interiorul ei şi care n-avea nevoie de o memorie ca să existe. Era inteligentă? Era sensibilă? Avea gusturi bune? N-avea gust? Voia să afla în ce credea, ce era important pentru ea.

Părea că personalitatea ei era într-unmod irevocabil legată de Ben. În timp ce-şi descoperea eul ascuns, părea că-l descoperă şi pe al lui. Doar

cu câteva minute în urmă, când examinase picturile de pe pereţi, descoperise că nu erau reproduceri. Deşi nu erau chiar nişte opere de artă, Ben avea o mică avere agăţată pe pereţi.

Când el îi povestise despre trecutul lui, ea se gândise că el fusese ca mulţi alţi oameni de nivel mediu, că trăise după posibilităţile sale. Iar când veniturile se opriseră, fusese nevoit să-şi vândă totul pentru a-şi plăti datoriile. Dar noua descoperire făcea ca lucrurile să fie privite dintr-o altă lumină. El ar fi putut să-şi vândă câteva dintre tablouri şi să trăiască o perioadă lungă de timp de pe urma banilor obţinuţi din vânzări. De ce nu făcuse aşa?

Se opri şi se rezemă de perete, privind la lumea de dincolo de fereastră. Era o întrebare pe care nu i-o putea pune niciodată cu glas tare. El avea dreptul la intimitatea lui. Cel puţin acum ştia că nu era singura care evita întrebările dificile. Amândoi fugeau de trecut.

Trecutul. Când îşi aminti acest cuvânt, faţa cu ochi rugători îi apăru în minte, iar ea deveni

încordată, iar dispoziţia i se schimbă într-un fel care nu-i plăcu.

Supărată, întoarse spatele priveliştii ce se vedea prin fereastră. Cine era acest bărbat care o acuza? De ce trebuia să-i apară în noua ei viaţă, să-i invadeze noua ei bucurie? Şi, Dumnezeule mate, ce-i făcuse ea pentru ca el să-i bântuie atât de obsedant gândurile.

Nu voia să-şi amintească a cui era faţa. Jurase acest lucru noaptea trecută, după ce Ben plecase din camera ei şi nimic, nici chiar ochii cenuşii ce-o priveau insistent peste masa de la micul dejun nu-i puteau schimba hotărârea. Trecutul era mort în ceea ce-o privea. Dacă voia s-o urmărească, n-avea decât.

Trebuia să recunoască totuşi că simţea puţină vinovăţie faţă de faptul că nu-i respecta dorinţele lui Ben. Fusese atât de bun cu ea. Nu realizase asta pe deplin până ce nu se trezise de dimineaţă şi găsise hainele pe care el le cumpărase pentru ea, aşezate pe un scaun lângă pat.

Zâmbi amuzată când îşi aminti cum ascunsese sub blugi articolele de lenjerie. Imaginea preşedintelui de bancă venea în contrast cu cea a bărbatului care ştiuse exact măsurile pe care să le aleagă. Poate ar fi trebuit să-şi schimbe impresia despre el. Un bărbat atât de atrăgător ca Ben trebuia să aibă un trecut bogat în ceea ce priveşte femeile.

Trecut, Sunny? De ce lega femeile de trecutul lui Ben? Puteau să existe o mulţime de femei şi în prezentul lui Ben. Întoarse din nou spatele ferestrei şi refuză să se gândească la ceea ce-i produsese o încruntătură pe frunte şi o senzaţie de rău în stomac.

Plictiseală, hotărî ea dintr-odată. Asta e ceea ce nu-i în regulă cu mine. Afară se afla în desfăşurare o zi nouă, iar ea se învârtea prin apartament, aşteptând.

Simţi cum se enervează şi cum inima îi bate mai tare de emoţie, în timp ce căuta cheile de rezervă, pe care Ben îi spusese că le ţine pe birou. După ce le găsi într-o vază, scrise repede un

bileţel şi-l fixă în maşina lui de scris, înainte de a pleca din apartament.

Făcând din nou un semn cu mâna perechii de ochi care apăru din nou pe hol, coborî repede scările. Treptat însă îşi încetini paşii, în timp ce aerul trist al casei începu să-i stârnească imaginaţia.

— Eşti la fel ca mine, nu-i aşa? şopti ea, oprindu-se şi mângâind balustrada. Acoperită de toate straturile astea urâte de tapet şi vopsea, ţi-ai pierdut identitatea. Numai că, spre deosebire de Sunny, casa părea tristă de această pierdere. Aproape că părea să te roage să fie redescoperită. Nu, n-am dreptate, continuă ea să şoptească. Suntem exact opuse.

Când ieşi pe uşa principală a casei triste şi vechi îşi puse în gând o dorinţă care spera ca într-o zi să se împlinească. Apoi, cu o nerăbdare tot mai tare, se întoarse spre lumea din faţa ei.

După ce trecu de trei blocuri de locuinţe, ajunse într-o zonă ce părea să fie începutul unui cartier de blocuri. Clădirile erau vechi, lipite unele

de altele, vopsite în bej şi maro, dar oamenii fură cei ce-i atraseră imediat atenţia.

Îşi privi o vreme chipul mic în vitrina prăfuită a unui magazin, admirându-şi blugii şi noul tricou şi urmărind homosexualii ce treceau pe lângă ea.

Varietatea naţionalităţilor ce se aflau pe o stradă mică din Texas o uimi. În numai douăzeci de minute avu impresia că făcuse înconjurul lumii. Şi, spre încântarea ei, oamenii erau deschişi şi prietenoşi, părând fericiţi să se oprească şi să răspundă întrebărilor pe care le punea mai mult pentru a-i auzi vorbind.

Engleza pe care o vorbeau era un amestec ciudat dintre limba ţării de unde proveneau şi dialectul texan. Trebui să-şi înăbuşe un chicotit când un rus îi spuse că ieşise pe căldura asta doar pentru a mânca un borscht1 la o cafenea din apropiere.

Erau minunaţi. Lumea era minunată, se gândi ea, dând colţul şi luând-o pe altă stradă cu mici magazine.

Atunci de-abia observă maşina sport de

culoare roşie care rula încet pe strada pe care ea tocmai dăduse colţul. „Ciudat”. Era sigură că o mai văzuse trecând de două ori, în timp ce stătea în faţa primului magazin.

Tânărul blond de la volan nu-ţi atrăgea cu nimic atenţia... cu excepţia felului ciudat în care îşi rotea capul dintr-o parte în alta, de parcă ar fi căutat nervos o stradă sau o anumită clădire.

În timp ce Sunny îl privi curioasă, el ajunse în dreptul ei şi ochii li se întâlniră, ai lui mărindu-se din cauza surprizei, pentru ca apoi deodată să se îngusteze de furie. Ea rămase uimită de intensitatea emoţiilor întipărite pe faţa lui, deloc familiară.

Era primul contact din noua ei viaţă cu o emoţie puternică şi pentru o clipă rămase ţintuită locului, simţind un fior de teamă străbătându-i şira spinării.

— Nu fi proastă, se certă ea în şoaptă, forţându-se să-şi ia ochii de la faţa furioasă a străinului. De ce să mă sperie enervarea lui că nu-şi găseşte adresa căutată?

Argumentul ei era logic şi plin de sens. Atunci, de ce îi dispăruse bucuria pe care o simţise până atunci? De ce dintr-odată voia să fie din nou acasă, în siguranţa oferită de acel loc cunoscut şi de protecţia lui Ben?

Ajungând la capătul străzii, o luă spre nord şi grăbi pasul, îndreptându-se în direcţia apartamentului. Încă două colţuri şi va ajunge în locurile pe care le cunoştea.

De-abia când bătăile inimii reveniră la ritmul normal îşi dădu seama că fusese gata să-i spargă pieptul. Era, cu siguranţă, o reacţie ciudată. Fusese oare în cealaltă viaţă atât de răsfăţată, încât nu era în stare să înfrunte situaţiile dure ale realităţii? Oamenii îşi pierdeau cumpătul în fiecare zi. Atunci, de ce reacţionase atât de ciudat?

Când văzu că se apropie de clădirea veche, zâmbi bucuroasă şi plină de afecţiune spre faţada ei decolorată. Intră şi urcă alergând cele trei etaje, fericită să se afle înăuntru, deşi maşina lui Ben nu era încă parcată pe alee.

Scoţând cheia din buzunarul blugilor, ezită

când simţi din nou perechea de ochi de pe partea cealaltă a holului, aţintită asupra spatelui ei.

— Ghicitoarea Sfinxului? murmură ea zâmbind. Fără să se întoarcă spuse cu voce tare: Cred că ajungi să te simţi foarte singur aici dacă n-ai pe nimeni cu care să stai de vorbă. Nu vrei să vii şi să bei o ceaşcă de cafea cu mine?

Râse înăbuşit când auzi uşa trântindu-se în spatele ei. Lăsând uşa de la intrare întredeschisă, trecu prin living şi merse la bucătărie pentru a pregăti cafeaua.

Cinci minute mai târziu, când intră din nou în living, uşa de la intrare era închisă, iar pe canapea stătea cel mai grozav copil pe care-l văzuse vreodată.

Părea să aibă în jur de doisprezece ani, acea vârstă ciudată când corpul nu se poate hotărî dacă să rămână copil sau să păşească pe tărâmul necunoscut al condiţiei de femeie. Şi, pentru a face lucrurile şi mai rele, copilul era urât. Nu, urât era prea uşor de spus. Era neatrăgătoare, iar încruntătura de pe faţă accentua şi mai mult acest

lucru.

Părul des şi negru îi cădea dezordonat peste umeri, bretonul lung de pe frunte aproape că-i acoperea ochii aflaţi după o pereche de ochelari. Ramele groase, maronii eteu mult prea serioase pentru ea şi o făceau să arate mult mai matură, în timp ce rochia albastră, decolorată era total nepotrivită, iar croiala ei copilărească îi scotea în evidenţă constituţia solidă.

În timpul cât dură examinarea lui Sunny, fata făcu acelaşi lucru. Apoi, îşi aruncă un braţ peste speteaza canapelei şi-şi ridică bărbia, luând o atitudine războinică.

— Eşti cumva de pe Marte, sau ce ai? o întrebă fata, iar Sunny fu surprinsă de vocea ei adâncă şi morocănoasă. Nu ştii să vorbeşti? Credeam că m-ai chemat să-mi oferi o cafea!

Sunny nici măcar nu încercă să-şi ascundă râsul la auzul acestor cuvinte.

— Pot schimba oferta cu ceva răcoritor? o întrebă ea râzând. E destul de cald pentru cafea.

— Nu te deranja pentru mine, spuse fata

privind prin cameră. Dar dacă te duci să iei ceva rece, eu aş prefera o bere.

Sunny înghiţi în sec.

— Am înţeles, murmură ea. Nu te lăsa intimidată, îşi spuse ea. Nu e decât un copil. Mă tem că nu avem bere, minţi ea, părând îngrozitor de intimidată. Nu vrei o oranjadă?

Fata o privi suspicioasă prin lentilele groase ale ochelarilor, de parcă voia să descopere dacă i se face morală. În cele din urmă ridică din umeri şi răspunse sarcastic:

— Păi, cred că n-am încotro, nu-i aşa?

În acest moment Sunny era pe punctul de a-şi pierde răbdarea faţă de această atitudine, însă văzu în ochii feţei o urmă de-abia perceptibilă de uşurare. Se întoarse, ascunzându-şi zâmbetul.

— Cum te cheamă? o întrebă fata.

— Sunny, răspunse ea, scoţând două sticle cu oranjadă din frigider. Dar pe tine?

— Mary Louise Choate. C… h… o… a… t… e, veni răspunsul aproape enervat din living. Credeam că numele meu sună prostesc, dar Sunny

sună şi mai rău. E la fel de rău ca Misty1 sau Raine2.

Îmi pare rău, se gândi Sunny în timp ce termină de umplut cele două pahare.

— Mie îmi place... începu ea, întorcându-se cu băuturile, apoi strânse cu putere paharele când se pomeni cu Mary Louise stând exact în spatele. ei.

— Care-i ghicitoarea Sfinxului? întrebă fata.

— Cred că va trebui să-ţi leg un clopoţel, Mary Louise, bombăni Sunny printre dinţi, apoi adăugă

1. Misty – „mist” înseamnă ceată.

2. Raine – „rain” înseamnă ploaie.

Cu glas tare: Ştii ce e Sfinxul?

— Nu sunt proastă, răspunse ea. Toată lumea ştie asta. E chestia aia din deşert care n-are nas.

Sunny trecu pe lângă ea şi v/ftrbi peste umăr:

— Acela-i Sfinxul egiptean. Cel despre care vorbeam eu e Sfinxul grecesc.

Aşezând paharele pe măsuţa de cafea, îi

indică musafirei unde să se aşeze.

— Îi oprea pe toţi cei care treceau pe lângă el şi le spunea câte o ghicitoare.

— Şi? întrebă fata nerăbdătoare, trântindu-se pe canapea.

— Şi, dacă nu-i răspundeau corect, îi omora.

— Drăguţă tipa, veni răspunsul morocănos. Cum arăta?

— Avea chipul unei femei, corpul unui leu şi avea aripi.

Fata îşi privi corpul solid şi spuse:

— Nu-i prea departe, numai că n-am aripi.

— Nu m-am referit la cum arăţi tu, spuse Sunny, chicotind din cauza expresiei feţei. Am vrut să spun că pari să păzeşti holul.

— Verific doar, explică ea. Nu te poţi afla în siguranţă deplină. Mai ales într-o astfel de zonă, adăugă ea. Deci, care era ghicitoarea?

— Ce fiinţă merge în patru picioare dimineaţa, în două la prânz şi în trei seara?

Mary Louise rămase tăcută pentru o clipă, apoi întrebă nerăbdătoare:

— Ei bine, cine?

— Omul, răspunse Sunny, simţind pe undeva că noua ei prietenă nu va fi entuziasmată de răspuns. Se târăşte în patru labe când e bebeluş, merge în două când e adult, şi foloseşte bastonul la bătrâneţe.

Sunny avusese dreptate. După ce-şi dădu ochii peste cap într-un gest dramatic, Mary Louise îşi spuse părerea:

— E o prostie… e mai rău decât o prostie. Nu e deloc amuzant.

— Nici nu cred că trebuie să fie, spuse Sunny în chip de scuză. Nu cred că umorul fusese inventat când Sofocle a scris despre Sfinx. Deşi, dacă stai şi te gândeşti, ai putea spune că Oedipus Rex a fost strămoşul tragicomediei.

— Ed… cine?

— Nu contează, spuse Sunny zâmbind. Nu era ceva important.

Evident, musafira fu de acord cu ea, pentru că se ridică şi făcu un tur prin cameră, aruncându-i peste umăr întrebări lui Sunny, în timp ce

examina tablourile şi celelalte decoraţiuni interioare.

— Sunny e numele tău adevărat sau e una din poreclele de alint pe care le au de obicei fetele drăguţe? Nu te-am văzut pe aici până acum.

Eşti căsătorită cu Ben sau te-a cules de la colţul străzii?

— Opreşte-te, spuse Sunny râzând şi ridicându-şi mâna pentru a pune capăt interogatoriului Dacă stai jos îţi voi povesti totul. Aşteptă până ce Mary Louise se aşeză pe canapea, apoi vorbi: Ca să încep cu prima întrebare, nu ştiu dacă Sunny e numele meu adevărat. Probabil că nu. Iar în ceea ce priveşte a doua şi a treia întrebare, răspunsul e nu, nu sunt căsătorită cu Ben, şi da, m-a cules de la colţul străzii, dar nu în sensul la care te-ai referit.

Mary Louise o privi pătrunzător.

— Nu ştii care-i numele tău? Ce face Ben aici, are un cămin sau ceva de genul ăsta? Sau starea ta mintală e un subiect înduioşător?

— Nu, trebuie să recunosc că nu e nimic din

toate astea, spuse Sunny amabilă. Te deranjează?

— Doamnă, am întâlnit atâţia oameni pe-aici, încât am început să mă întreb ce dracu' mai e normal pe lumea asta.

— Atunci ai ajuns într-un punct în care majoritatea oamenilor nu ajung decât după o viaţă, spuse Sunny. Şi nu înjura. E ceva foarte neplăcut la un copil.

— Cred că glumeşti, spuse Mary Louise în bătaie de joc. După ce te-ai uitat la corpul şi la

cm

faţa asta, ce altceva crezi că le-ar putea face să arate mai rău? Nimic nu poate, doamnă.

— Eşti doar la o vârstă ciudată, spuse Sunny, simţind că o minciună s-ar putea să fie primită cu mulţumire. Iar numele meu e Sunny. Nu-mi mai spune doamnă.

— Iar eu ţi-am spus că Sunny e un nume prostesc. Se opri şi-şi privi gazda gânditoare. Introduci multe restricţii într-o conversaţie. „Nu înjura", „Nu-mi spune doamnă", o imită ea. Ai fi preferat să-ţi spun „fătucă"?

— Nu, nu cred, răspunse Sunny, râzând de felul de a vorbi al prietenei ei. Dar dacă tot vorbeşti de restricţii, spune-mi, întotdeauna îi pui pe oameni să-şi schimbe numele doar pentru ca să-ţi placă ţie?

Mary Louise rânji.

— Bine, hai să facem un pact. Tu nu-mi spui mie cum să vorbesc, iar eu voi ignora că ai un nume prostesc.

— Foarte frumos din partea ta, bombăni Sunny.

— Dacă nu eşti căsătorită cu Ben, atunci înseamnă că te culci cu el, spuse dintr-odată femeia-copil. Nu te învinuiesc. E formidabil.

Declarând acestea, se ridică şi începu să se plimbe prin cameră din nou, părând să nu observe felul în care Sunny se trânti pe spate în scaun, făcându-şi vânt fioroasă cu o revistă.

— Trebuie totuşi să adaug, continuă ea, că nu arăţi deloc ca tipul obişnuit de Ready Betty, care mişună prin zona asta.

— Şi care e acest tip? întrebă Sunny cu voce

slabă.

— Pe-aici? întrebă fata, privind peste umăr. De obicei au jumătate de kilogram de fard şPtinghii murdare… şi întotdeauna miros ciudat, au un amestec ciudat de parfum şi miros de gumă de mestecat.

— Trebuie să arate îngrozitor. Le văzuse oare cu Ben? se întrebă ea. Nu era în niciun fel treaba lui Sunny şi, bineînţeles, n-o va întreba pe copila asta despre viaţa personală a lui Ben, dar…

— Nu sunt rele, spuse ea, dând din umeri. Linele sunt chiar drăguţe. Numai că nu stau niciodată

— Mult timp. Într-o bună zi le vezi cu un ochi umflat sau se trezesc şi-şi iau tălpăşiţa. O privi curioasă pe Sunny. Ar fi trebuit să ştiu că, dacă într-o bună zi Ben va aduce una acasă va arăta diferit. El e… ei bine, el nu-i la fel ca toţi cei de pe-aici.

Sunny nu-şi permise să analizeze mai atent uşurarea pe care-o simţi, aflând că Ben n-avea obiceiul să aducă femei la el în apartament. Era

prea absorbită de simpatia pe care o simţea faţă de Mary Louise.

Dumnezeule, ce viaţă pentru un copil, se gândi ea, având grijă să nu-şi reflecte gândurile în expresia feţei. Nu era de mirare că vorbea ca o femeie bătrână. Unde erau părinţii ei? Cum de o puteau lăsa singură, martoră la asemenea lucruri?

— Dar, ştii, continuă Mary Louise gânditoare, de regulă cei care sunt puţin cam… aşa aici… arătă cu mâna la cap… sunt cei mai drăguţi.

— Asta înseamnă că pe mine mă găseşti drăguţă?

— Ce contează? întrebă ea, părând dintr-odată suspicioasă. Vreau să spun… sunt convinsă că-ţi voi frânge inima dacă nu te plac.

— Toată lumea vrea să fie plăcută, Mary Louise, spuse Sunny încet.

— Oh, da? Eu nu vreau. De ce să-mi pese ce gândesc despre mine o mână de beţivi şi de vagabonde?

Sunny zâmbi tristă. Încă o încăpăţânată care refuză să vadă altceva în afară de ceea ce era

evident.

— Au fost oameni, cu mult înainte de a deveni beţivi şi vagabonde.

— Păi, asta nu cred că e problema mea, nu-i aşa? întrebă ea, aplecându-se peste biroul lui Ben şi examinând presse-papier-ul de culoare roz.

— Dacă toată lumea ar gândi aşa, atunci eu nu m-aş fi aflat acum aici. Ben nu m-a văzut în viaţa lui înainte de ziua de ieri. A crezut la început că sunt o vagabondă, dar nu m-a lăsat pe stradă să mor de foame.

Ăsta era Ben al ei. Nu organizatorul eficient, ci celălalt Ben, cel care o mângâiase noaptea trecută când avusese coşmarul.

Mary Louise îi aruncă o privire care era în acelaşi timp cinică, bătrânească şi foarte, foarte tristă.

— Şi chiar crezi că a făcut-o din bunătatea inimii lui? Ben e un tip ca lumea… dar şi el trăieşte în zona asta. Se opri, privi presse-papier-ul, apoi ridică privirea şi-şi îngustă ochii. Cât timp i-a trebuit până să te bage în patul lui? întrebă ea.

Sunny rămase cu gura căscată la această întrebare directă.

— Te înşeli. Nu s-a atins nici cu un deget de mine şi nici n-o va face. Se opri, privind de aproape acest copil ciudat pe care începuse să-l creadă prietenul ei. Şi cred că ai făcut această presupunere, pentru că eşti o fetiţă care ai văzut prea multe în viaţa ta şi căreia i-a lipsit dragostea.

Faţa lui Mary Louise se acoperi de pete mari şi roşii la auzul cuvintelor lui Sunny.

— Iar eu cred că tu eşti o căţea ce te crezi atotştiutoare! îi strigă ea.

Sunny rămase tăcută pentru o clipă, analizând afirmaţia furioasă a feţei. Apoi o privi surprinsă şi spuse:

— Ştii ceva, cred că ai dreptate. Şi îţi mulţumesc sincer că m-ai făcut să înţeleg asta.

Fata o privi ţintă pentru o clipă, apoi începu să râdă.

— Eşti într-adevăr ţicnită, nu-i aşa?

— Credeam că deja am stabilit asta.

Sunny se relaxă în scaunul ei, mulţumită că

reuşise să rămână calmă în relaţia atât de furtunoasă cu noua ei prietenă, dar curând văzu că se relaxase prea curând. O întrebare aparent inocentă despre părinţii lui Mary Louise o făcu pe aceasta să iasă ca o furtună pe uşă, jurând să nu se mai întoarcă niciodată.

— Bine, spuse ea, aşezându-se din nou în scaun când auzi uşa de cealaltă parte a holului trântindu-se. Tu ai vrut asta… ţicnito.

Ben intră în apartament, plimbându-şi neliniştit ochii prin living. Nu dorise s-o lase singură azi, dar Charlie nu i-ar fi înţeles motivele pentru care îl evita.

Iar tu le înţelegi, presupun? se întrebă el pe sine însuşi în bătaie de joc. De ce nu-i spusese lui Charlie despre Sunny? Nu era necesar să-i menţioneze amnezia ei, dar de ce, cel puţin, nu recunoscuse prezenţa ei în viaţa lui?

E simplu. Pentru că nu vrei s-o împărţi cu cineva nici măcar într-o conversaţie. Nu-i aşa?

După noaptea trecută, ea părea mai mult ca niciodată să-i aparţină lui. Iar toate concluzile

acelea logice la care ajunsese înainte de coşmarul ei, păreau fragile, faţă de nevoia pe care o simţeau unul faţă de celălalt.

Mergând spre uşa dormitorului, ezită, amintindu-şi regulile. Apoi un miros ce venea din bucătărie îi luă cu asalt nările şi el îşi urmă nasul.

Rămase tăcut în uşa bucătăriei, zâmbind de plăcere la imaginea pe care o oferea ea, stând la mica masă din lemn. Capul ei era aplecat peste una din agendele lui, iar părul îi cădea în jos, acoperindu-i parţial faţa.

— Îţi scrii propria carte de bucate?

— Ben! spuse ea, sărind în picioare.

Un sentiment deosebit de acut, aproape dureros, îl cuprinse când îi văzu ochii luminându-se de bucurie la vederea lui şi trebui să se abţină să nu o ia în braţe. Nu uita că fascinaţia exercitată de ea trebuie să dispară, îşi reaminti el re –, semnat.

— Nu e în niciun caz o carte de bucate, spuse ea, râzând. E un jurnal.

El lăsă uşa să se trântească în urma lui şi

intră în bucătărie.

— Un jurnal?

— I-hî. Am hotărât că deşi nu vreau să-mi aflu trecutul… ezită puţin, evitându-i ochii în timp ce vorbea… vreau să aflu ce fel de persoană sunt acum. Nici măcar nu am habar dacă ştiu sau nu să gătesc. Aşa că, am făcut o listă cu lucrurile care mi s-au întâmplat în ultimele trei zile şi apoi mi-am analizat reacţiile faţă de ele.

Scoţând o cutie cu bere din frigider, el o desfăcu, luă o înghiţitură, apoi spuse:

— Pare foarte profund? Ai aflat ceva?

— Nici nu-ţi va veni să crezi cât de multe, spuse ea, cu ochii sclipindu-i de emoţie. De la oamenii pe care i-am cunoscut ieri şi azi am aflat că îmi plac copiii şi bătrânii. Nu crezi că e un semn bun? Vreau să spun, când auzi că cineva se poartă frumos cu copiii şi cu bătrânii, îţi place aproape automat, pentru că ştii că aceste două grupe au cel mai puţin de oferit… mă refer la bani sau putere. Aşa că n-ai de ce să fii drăguţ cu ei pentru ceea ce ai putea obţine. Corect?

El aprobă amuzat din cap şi se aşeză pe marginea dulapului.

— Eşti foarte perspicace, spuse el, încercând să pară serios.

— Aşa cred şi eu, recunoscu ea. Iar acum tocmai analizam celelalte lucruri pe care le-am aflat azi, cât timp tu ai fost plecat.

— Ca de exemplu?

— Sunt atât de multe. Un timp am citit... am frunzărit cărţile tale şi dintr-una am aflat că, după Einstein, „acum” se referă la locul în care te afli în momentul respectiv, spuse ea absentă, apoi continuă cu mai mult entuziasm: Dar asta nu e important. Important e ceea ce înseamnă pentru mine. Iar pentru mine nu înseamnă nimic. Aşa că, probabil, nu am un creier de savant. Spuse acest lucru ca pe ceva normal, de parcă n-avea nicio importanţă. Vreau să spun, acum e acum, chiar dacă îţi ia trei ani-lumină să ajungi acolo. Ai înţeles?

El aprobă din cap, apoi clătină cu o expresie confuză.

— Niciun cuvânt, dar nu lăsa ca asta să te oprească.

Ea râse de expresia lui zăpăcită, apoi continuă să-i relateze despre ce aflase din diversele cărţi şi reviste pe care le găsise în apartamentul lui.

Era atâta entuziasm pe faţa ei. Era atât de plină de viaţă. Oare ei se va sătura vreodată s-o privească? Nu-i auzea cuvintele, ci era concentrat asupra aluniţei de lângă gura care se mişca neîncetat. Era oare moale precum catifeaua, aşa după cum arăta? Cum ar reacţiona ea dacă el ar întinde mâna şi ar…

— Ce? întrebă el derutat, trezindu-se din vis printr-o mişcare bruscă a capului. Ce-ai spus?

— Am spus că el avea un nas şi un penis foarte lungi, repetă Sunny răbdătoare, privindu-l, în timp ce el se înecă cu berea.

— Cine? reuşi el să spună printre sughiţurile care urmară. Cine avea… aşa ceva?

— Acel semizeu irlandez, spuse ea. Nu m-ai ascultat?

— Nu face nimic. Ce era cu acel semizeu? întrebă el exasperat. Ce ai putut afla despre tine din chestia asta?

— Am aflat că sunt total lipsită de delicateţe, pentru că… se opri, rânjind dintr-odată… mi-ar plăcea să-l văd pe acest bărbat. Cum crezi că merge său călăreşte un cal?

Forţându-se din răsputeri să rămână serios, Ben răspunse sec:

— În zilele noastre nu au numai armuri, ci au şi… De unde vrei să ştiu? întrebă el nervos. Altceva?

— Multe, dar eşti sigur că vrei să le auzi? întrebă ea prudentă. Nu vreau să te enervez.

— Nu sunt nervos, spuse el, strângând din dinţi. Ce te face să crezi că aş fi?

— Berea care-ţi curge din mână, spuse ea încet, muşcându-şi buza pentru a se abţine să nu râdă.

El privi spre cutia strivită din mâna lui, apoi din nou la Sunny. Femeii ăsteia îi face o imensă plăcere să-l tachineze.

— Ai de gând să-mi spui sau nu?

— Da, domnule, spuse ea, râzând acum pe faţă. După ce-am citit despre oposumii cu dinţi în formă de sabie am hotărât să pun cărţile deoparte.

— Oh, Doamne, chiar a trebuit să pun această întrebare? spuse el printre dinţi, apoi îngustându-şi ochii, întrebă: Oposumi cu ce?

— Oposumi. Ştii, animalele acelea micuţe care se agaţă de coadă şi…

— Ştiu ce sunt oposumii, spuse el slab, simţind că îşi pierde treptat răbdarea. Dar nu există oposumi cu dinţi în sabie.

— Sigur că nu, râse ea. Nu există acum. Au trăit cu milioane de ani în urmă, când America de Nord şi cea de Sud erau separate de apă. În revistă scria clar că pe atunci în America de Sud trăiau marsupiale cu dinţi în formă de sabie. Oposumii sunt marsupiale, adăugă ea, de parcă aşa lămurea totul.

El o privi tăcut, în timp ce ea se ridică şi merse la frigider, apoi scoase salata şi roşiile din lădiţa pentru legume. Ben respiră adânc şi apoi

spuse încet:

— Aşa sunt şi cangurii.

Ea îl privi peste umăr.

— Canguri cu dinţi în formă de sabie? Nu fi prost, Ben.

— Ar fi trebuit să ştiu, cumva ar fi trebuit să ştiu, bombăni el.

Ţinând un cuţit într-o mână şi o roşie în cealaltă, ea se întoarse spre Ben, aparent fără să-i observe supărarea.

— M-am gândit azi la ceva. Nu e ceva ce-am aflat din cărţile tale… Poftim? Ai spus ceva?

— Am spus „Ce uşurare’1. Ce spuneai?

— Păi, când ai pregătit micul dejun, azi-dimineaţă, nu mi-a trecut prin cap să mă ofer să te ajut. Ce crezi că înseamnă asta? Par cumva smintită sau puturoasă?

— Sigur că nu. Înseamnă că n-a trebuit, probabil, să te preocupi vreodată de gătit, de pregătit propriile-ţi mese.

Ea îşi lăsă capul într-o parte.

— Adică altcineva a făcut asta pentru mine?

Servitori?

— S-ar putea. Sau mama ta. Dar la vârsta tape care o apreciez în jur de douăzeci şi cinci de ani… probabil că nu mai locuiai acasă, la părinţi.

Ea se întoarse şi începu să taie roşia, fără să mai spună ceva. După o clipă zise peste umăr.

— Nu cred că asta contează cu adevărat. Cum a fost prânzul cu Charlie?

— Plictisitor, răspunse el scurt. Asta-i tot ce ai făcut azi… ai citit?

— Nu, m-am uitat la televizor un timp şi am aflat şi de acolo destul de multe. Îi aruncă un zâmbet diabolic, apoi văzând că el refuză momeala, ridică din umeri şi continuă: Am aflat că dacă fac o depresie, din cauză că nu-mi place cum arată podeaua, pot depăşi această criză având o legătură cu instalatorul, care, în realitate, este sora mea, căreia i s-a pierdut urma de foarte mult timp şi care a făcut o operaţie de schimbare a sexului, după ce cromozomii ei au fost afectaţi de o explozie dintr-o fabrică de deodorante.

— Chiar ai văzut toate astea la televizor?

întrebă el, râzând şi mergând lângă ea să ia o bucată de roşie.

— Nu, recunoscu ea, rânjind. Dar a fost aproape tot atât de rău şi nu m-am uitat decât cincisprezece minute. După care, am dat pe programul cu Tom Grozavul şi Mighty Manfred Căţelul-Minune, care mi s-au părut a avea mai mult sens.

Se opri o clipă, aţintindu-şi privirea asupra dulapului din faţa ei, apoi se răsuci şi-l privi cu o expresie ciudată.

— Ben, par o persoană nervoasă? Ştii, genul care se sperie de propria-i umbră?

El îi privi faţa, încercând să desluşească această schimbare de poziţie.

— Nu, de ce?

Râzând nesigură, ea se întoarse din nou spre legume.

— Oh, n-a fost un motiv anume. Doar ceva ce mi s-a întâmplat când am ieşit azi să mă plimb. Am văzut un bărbat care era furios, pentru că fie se rătăcise, fie traficul era prea lent, fie o altă prostie

de genul ăsta. Iar eu eram complet tulburată. De ce m-a afectat atât de tare supărarea unui străin?

Inima lui Ben începu să bată cu putere când o ascultă.

— Ai ieşit cât timp eu am fost plecat?

— Da, am vrut…

— Sunny, spuse el încordat. De ce nu mi-ai spus că ai de gând să ieşi?

— N-am ştiut. Ea păru derutată şi puţin jignită de reacţia lui. Ce importanţă are?

Lui îi fu necesar să respire de câteva ori rar şi profund, pentru a reuşi să rămână calm. Apoi se aşeză la masă şi o privi.

— Am vorbit cu tine despre asta noaptea trecută, dar cred că n-am fost suficient de clar. Până nu aflăm ce ţi s-a întâmplat, trebuie să mergem pe presupunerea că cineva vrea să-ţi facă un rău. Nu vreau să mai ieşi singură pe afară, până ce nu-ţi revine memoria.

— Nu poţi vorbi serios, spuse ea uimită.

— Nu va fi chiar aşa de rău, o linişti el. Voi fi aici cea mai mare parte a timpului şi dacă vei dori

să ieşi, voi veni cu tine.

— Nu! exclamă ea, apoi adăugă mai calmă: Nu. Ştiu că nu încerci decât să faci ce crezi că e mai bine pentru mine şi apreciez asta. Dar Ben, nu pot trăi cu asemenea restricţii. Dacă cineva a vrut să-mi facă rău, au avut o mie de ocazii cât timp am zăcut inconştientă în camera aceea. Se opri, apoi continuă: Ştiu că sună ciudat, dar gândul de a trăi cu asemenea restricţii mă înspăimântă mai mult decât orice mi s-ar putea întâmpla afară.

— Sunny, nu ştii ce vorbeşti, spuse el, încet şi răbdător. Eşti derutată.

— Nu mă dădăci, Ben, spuse ea ferm, apoi zâmbi. S-ar putea să fiUT nebună, dar nu sunt proastă.

Treptat, el începu să râdă. Simţea… undeva în adâncul lui… că ceea ce voia ea nu era bine. Simţea că trebuie s-o protejeze de orice i-ar putea face rău. Dar ştia de asemenea, că ea nu minţea când spunea că se teme de restricţiile menţionate de el. Ben vedea asta clar pe faţa ei.

Se lăsă pe spate în scaunul lui şi o privi,

plăcându-i să-i urmărească mişcările. Nu te obişnui cu asta, se avertiză el în gând. Era doar ceva temporar. Ea se putea trezi mâine dimineaţă, amintindu-şi exact cine era... şi cui aparţinea. Atunci, fantezia va lua sfârşit, iar el se va întoarce la lumea reală în care trăise înainte de apariţia ei.

Ea se întoarse şi-i zâmbi, fără să realizeze durerea simţită de el la gândul purei realităţi... fără soare strălucitor, fără margarete.

Sunny, dulcea mea iluzie, se gândi el, zâmbindu-i cu efort, în timp ce se’s/’mţea copleşit de o nouă neputinţă, ce fel de nebun voi deveni?

(Scitului 6

În zilele care urmară, Ben goni realitatea într-un colţ şi urmări cum strălucitoarea lui iluzie face cunoştinţă cu lumea. Mica şi trista lume din vecinătatea lui, pe care el crezuse până acum că o cunoaşte atât de bine, deveni un loc desprins parcă din poveşti, plin de miracole.

După ce fu forţât să poarte nenumărate conversaţii cu personaje ciudate din parc sau de pe stradă, îşi dădu seama că firea lui introvertită îl

privase de şansa de a se apropia mai mult de diferitele tipuri umane… cel bun, cel rău şi cel indiferent.

Niciodată mintea lui n-a fost forţată să lucreze atât de rapid. Niciodată n-a avut o aşa mare varietate de materiale de observat ca acum, când, însoţind-o pe Sunny, privea lumea şi pe locuitorii ei prin intermediul ochilor ei.

Ea descoperea frumuseţea ce se ascundea sub suprafaţa oricărui lucru. Ea alunga ploaia şi vedea curcubeul, descoperea personalitate sub trăsăturile răvăşite ale unei corcituri. Asculta avidă amintirile preţioase povestite de o bătrână despre curtezanul ei.

Iar prin ea, Ben vedea, auzea şi simţea atât de intens, cum nu i se mai întâmplase nici în copilărie. Renunţă să încerce să nu se mai simtă fascinat de ea. Sfârşitul va veni atunci când va fi momentul şi, la fel ca Sunny, era dispus să aştepte ca realitatea să-l găsească pe el. El n-avea de gând să meargă în căutarea ei.

Acum, la cinci zile după ce-o întâlnise în faţa

biroului lui Charlie, se grăbea spre casă, după ce fusese plecat cincisprezece minute la băcănie, de parcă lipsise câteva zile.

— Ei bine? întrebă ea, fluturându-şi mâinile în faţa lui când apăru la uşă. Cum îţi plac? Mary Louise mi le-a făcut cât timp erai la magazin. Îşi ţinu mâna în faţa gâtului, iar oja lucioasă contrasta puternic cu pielea ei albă. Mi-a spus că această culoare se numeşte roşu-sângeriu, adăugă ea.

El râse şi-i luă una din mâini, ştiind că îi priveşte unghiile mult mai mult timp decât era necesar, dar incapabil să reziste tentaţiei de a o atinge.

— Foarte vampirice, spuse el, pe un ton admirativ, apoi îi aruncă o privire întrebătoare. Cum se face că n-am văzut-o niciodată pe Mary Louise? Mi-ai spus de câteva zile că locuieşte aici, dar tot ce văd sunt nişte ochi care mă privesc pătrunzător de fiecare dată când plec sau vin.

— E o fiinţă foarte precaută, Mary Louise a noastră, spuse Sunny chicotind. Nu că nu te-ar

plăcea. Părerea ei despre tine este, ca să o citez, că eşti un tip „mişto”. Dar, la urma urmei, „niciodată nu eşti suficient de prudent”.

El zâmbi apreciativ de felul în care Sunny îşi imita morocănoasă prietena.

— Pare o fată cu bun-simţ. Sper că asculţi ceea ce-ţi spune.

— Absolut, zise ea solemn, dar ochii îi sclipeau veseli. De exemplu, ştiai că de fiecare dată când îţi vopseşti unghiile trebuie să te mănânce undeva sau să sune cineva la uşă? Puse mâna pe braţul Igi gol şi se aplecă spre el, coborându-şi vocea la un ton confidenţial: Mary Louise consideră că e o lege. Din aceeaşi categorie cu cea care spune că felia de pâine aterizează întotdeauna jos pe partea cu gemul.

— S-ar putea să-mi schimb părerea despre

Mary Louise, bombăni el, apoi rămase tăcut când privirea îi căzu pe locul de pe braţ, unde ea îşi pusese mâna. Braţul era gol acolo şi, în timp ce simţea căldura palmei ei fine, diavolii, care îi deveniseră atât de familiari în ultimele zile,

începură să nu-i dea pace, transformând o atingere banală într-o mângâiere senzuală.

Sunny era o persoană căreia îi făcea plăcere să te atingă. Te îmbrăţişa când era emoţionată şi te săruta când era bucuroasă. Avea obiceiul de a-i mângâia braţul sau umărul în timp ce-i vorbea. Oh, nu erau decât atingeri inconştiente, bineînţeles… nu era nimic ascuns sau provocator. Era sigur că ea nu se gândea la sex, atunci când îl atingea. Totul făcea parte din firea ei deschisă. Totul era absolut inocent… iar pe el îl înnebunea, de parcă era supus torturii cu picătura chinezească.

Cu siguranţă că ea simţea cât de tensionat devenea el de fiecare dată când îl atingea, aşa cum făcea şi acum. Lui i se părea că e foarte evident. Cum putea continua să vorbească şi să zâmbească, ignorând că el era supus unui chin aşa de mare?

O picătură de transpiraţie i se prelinse de pe frunte în timp ce se forţa să-şi alunge frustrarea şi să se concentreze asupra celor spuse de ea.

— Ea a trebuit să mă înveţe cum să folosesc fierul de ondulat părul, spuse ea pe un ton necăjit, şi îţi poţi imagina ce a spus despre capacitatea mea mintală, când a aflat că nu ştiu cum să-l folosesc. Oricum, după ce ne-am chinuit atâta, arată îngrozitor. Semănau cu volănaşele de pe rochia ei. Se opri o clipă şi se sprijini de el, încruntându-se la gândul care-i trecu prin minte. Nu ţi se pare curios că îmi amintesc despre Sofocle şi nu-mi amintesc despre fierul de ondulat părul? îl întrebă ea. Poate doar o parte a capului meu e afectată. Ridică privirea spre el şi-i zâmbi. Care parte crezi că… Dintr-odată ochii ei deveniră de un albastru intens, pupilele i se dilatară din cauza unei emoţii intense, iar restul propoziţiei fu spus sub forma unei şoapte:…se ocupă de fierul de ondulat părul.

El nu-şi putu împiedica privirea să nu alunece spre gura ei, aţintindu-şi ochii fascinat asupra buzei inferioare ce tremura uşor. Aerul dintre ei deveni dens, iar corpurile lor păreau încărcate de o senzualitate vibrantă, ce devenea

tot mai puternică cu fiecare secundă care trecea.

Gura lui se uscă, respiraţia îi deveni greoaie în timp ce ochii alunecau febrili asupra locurilor la care mâinile nu aveau acces. Curba provocatoare a şoldurilor ei. Sânii tari şi rotunzi, cu sfârcuri ce proeminau prin materialul bluzei, păreau să roage să fie mângâiaţi.

Umerii delicaţi şi pielea moale, de culoarea fildeşului, de pe gât. Buza al cărui tremur el voia cu disperare să o liniştească cu un sărut.

Trebuia să pună capăt acestei nebunii. Nevoia lui de ea începea să-i scape de sub control. O simţea urmărindu-l douăzeci şi patru din douăzeci şi patru de ore. Îl urmărea chiar şi în somn, trimiţându-i vise erotice care ar fi trebuit să-l ruşineze, dar care nu făceau decât să-i amplifice nevoia şi să i-o facă şi mai mare.

Luându-şi privirea de la ea, Ben respiră adânc, încercând să-şi stăpânească vibraţiile corpului. Când o auzi mişcându-se, privi îngrijorat în direcţia ei.

Tuşind pentru a-şi drege glasul ea spuse:

— Eu… aaa… cred că mă voi duce în camera mea. Zâmbi slab, apoi, în timp ce se îndreptă spre dormitor, adăugă: E un articol pe care vreau să-l termin de citit.

El o privi tăcut, mergând şi intrând în dormitor, apoi, cu o frustrare provenită din adâncul sufletului, lovi cu piciorul un taburet, trimiţându-l în cealaltă parte a camerei.

Sunny se sprijini de uşa dormitorului, tresărind când auzi zgomotul loviturii.

Dezlipindu-se de uşă, începu să se plimbe agitată prin cameră. Cât poţi fi de proastă! se certă ea dezgustată. Un articol de citit, pentru numele lui Dumnezeu!

De fiecare dată când se afla în compania lui pentru mai mult de cinci minute, gândurile începeau să i se învârtă în cap. Nu avea cum să le oprească. Încercase… bineînţeles că încercase, dar fără rost. Nu se putea abţine să nu-l atingă. Nu putea să nu se gândească ce aproape era de el, nu putea să-i ignore prezenţa.

— Ce fel de femeie sunt? bombăni ea

furioasă. El o făcuse clar să înţeleagă că nu va permite să se întâmple ceva între ei. Ceea ce însemna, fie că el nu simţea nevoia ei acută de el, fie că avea o voinţă care era mai presus de capacitatea ei de înţelegere.

În amândouă cazurile, rezultatul era acelaşi… frustrarea. Iar a te lupta împotriva acestor sentimente era pe zi ce trece mai dificil. Începuse să creadă că singura modalitate de a le stăpâni era să se ferească total din calea lui.

Dar unde să se ducă? Nu putea sta închisă toată ziua în camera ei. Dacă măcar şi-ar găsi o slujbă. Asta ar rezolva multe probleme. Nu numai că ar îndepărta-o de atracţia care devenea tot mai mare, dar i-ar fi dat ocazia să se răscumpere faţă de el pentru bunătatea manifestată.

Se aşeză încet în pat, privind drept înainte, în timp ce acest gând devenea tot mai puternic. Din câte vedea, singura alternativă era de a-l lăsa să afle cine era ea, lucru la care nici nu voia să se gândească. Deşi motivele se schimbaseră, era la fel de hotărâtă să împiedice trecutul să o

găsească.

Îşi roti capul într-o parte când auzi o bătaie la fereastră şi văzu faţa lui Mary Louise lipită de geamul ferestrei. Sunny nu-şi putea da seama dacă prietenia lor progresa, dar fata o vizita acum regulat, uneori stând chiar câte o oră, înainte de a pleca îmbufnată. Se ruşina încă de Ben, iar când el era acasă refuza să vină în modul obişnuit, aşa că traversa parapetul de sub fereastră, care unea cele două apartamente.

— Ce s-a întâmplat? o întrebă neaşteptatul ei vizitator, căţărându-se stângace peste pervazul geamului.

Sunny o privi cu o resemnare amuzată.

— Ştii, Mary Louise, pe cât de mult îmi place originalitatea căilor tale de a mă vizita, vreau să-ţi spun că nu sunt absolut necesare. Ben nu te-ar muşca, dacă ai intra pe uşă.

— Am spus eu ceva despre Ben? întrebă ea supărată. Am avut nevoie de puţin aer proaspăt… dacă poţi numi chestia asta cenuşie că este proaspătă. O privi intens pe Sunny, cu ochii

îngustaţi. Te-a încuiat aici? întrebă ea.

— Sigur că nu, râse Sunny, văzând expresia suspicioasă a prietenei ei. Am vrut doar să… de fapt, simt că-i stau în drum. Pare să nu se poată odihni când sunt în camera lui. Şi nici tu, adăugă ea în gând.

— Dar nu-ţi poţi petrece tot timpul aici. Vei sfârşi mai nebună decât eşti deja.

— Mulţumesc, spuse Sunny pe un ton sec. Ce sugerezi să fac?

— De ce nu-ţi iei o slujbă? Atunci nu numai că vei ieşi de aici, dar vei putea să-i plăteşti pentru cameră şi găzduire. Îşi coborî vocea şi veni mai aproape. Atunci n-ar putea spune că-i datorezi ceva.

— Ce fiinţă încrezătoare eşti, nu-i aşa? o întrebă Sunny, chicotind. El nu crede că-i datorez ceva, prostuţo. „Eu” cred că-i datorez… totul, de fapt. Dar nu-mi pot lua o slujbă, fără carnetul de asigurări sociale.

Mary Louise îşi împinse ochelarii pe nas gânditoare, apoi o privi, ezitând, pe Sunny.

— Cunosc un loc unde te-ar lua. N-ar conta că eşti nebună, spuse ea, referindu-se la starea mentală a lui Sunny ca la ceva obişnuit. Sau că n-ai un carnet, adăugă ea. De fapt, n-ar conta nici dacă ai fi schizofrenică, atâta timp cât ai face ce ţi se spune. Dar, îţi spun, bărbatul pentru care ar trebui să lucrezi e un mare porc. Te-ar pune să munceşti până la ultima picătură.

— Nu mă deranjează munca grea, spuse Sunny, în timp ce ochii începură să-i lucească de emoţie. Apoi, deodată, lumina din ochi dispăru. Nu m-ar pune să fac ceva dezgustător, nu-i aşa?

— Depinde ce consideri dezgustător, spuse femeia-copil, ridicând din umeri. Dacă te referi! a un anumit fel de relaţii, atunci nu. De asta încercăm doar să te păzim.

— De asta încerci să mă păzeşti, repetă Sunny printre dinţi, apoi adăugă: Şi chiar crezi că m-ar angaja?

— Sigur. Te duc mâine acolo şi aranjăm totul, îi promise ea, îndreptându-se din nou spre fereastră. Apoi se opri şi se uită înapoi spre

Sunny: Ai de gând să-i spui lui Ben?

Sunny nu se gândise la asta. Într-un fel, credea că Ben nu s-ar opune acestei idei.

— Poate că îi voi lăsa un bilet. Voi avea destul timp să-i spun când voi şti ceva sigur.

Dar, după cum se dovedi, Sunny calculă greşit lucrurile. Nu mai avu niciun pic de timp. Nu mai avu timp nici măcar să respire, să se odihnească sau să discute cu el despre planul ei. De-abia păşi în micuţa cafenea că fu pusă imediat la treabă. Iar acum, zece ore mai târziu, se gândea că va fi norocoasă dacă va reuşi să ajungă acasă. Nu mai avea putere să se îngrijoreze de confruntarea ce va urma.

Într-una din scurtele pauze sună acasă pentru a-i spune că nu păţise nimic, iar convorbirea o avertizase de ce va urma când va ajunge acasă.

De îndată ce-i auzi vocea, Ben începu s-o chestioneze cu o furie care o făcu să îndepărteze receptorul de la ureche. Cel mai ciudat era că, după ce se asigură că ea se afla în siguranţă, o

întrebă cu o voce încordată dacă îşi aminteşte cine era.

Când îl informă că şi-a găsit o slujbă, refuzând să-i spună unde, se produse o nouă furtună iar ea fu aproape recunoscătoare când bucătarul îi indică terminarea pauzei.

Acum, respirând adânc aerul serii, ea hotărî că se va ocupa de supărarea lui Ben când va ajunge acasă… dacă va ajunge. Mergea într-un ritm vioi, ştiind că dacă va încetini pasul se va prăbuşi. Spatele o durea în locuri de a căror existenţă nici măcar nu ştiuse, iar picioarele păreau făcute din muşchi ce ardeau, transformându-i fiecare pas într-o adevărată tortură.

— Acum ştiu cum trebuie să se fi simţit mica sirenă, murmură ea în timp ce mergea. Ăsta-i preţul pe care-l plătesc, pentru că am renunţat la coada mea.

Simţi cumva că eroina lui Hans Christian Andersen făcuse o afacere mai bună. Ea cel puţin îndurase durere în schimbul iubirii unui prinţ.

Sunny o făcuse pentru o sumă de bani din care n-ar fi reuşit să trăiască nici măcar un vegetarian.

Sprijinindu-se de un stâlp de telegraf, ridică fiecare picior şi-l flectă, încercând să alunge durerea.

Deci asta înseamnă să munceşti. Cel puţin acum ştia. Nu-i trebuise mult ca să-şi dea seama, fără urmă de îndoială, că nu-i plăcea munca fizică grea, adică ceea ce trebuia să facă pentru noua ei slujbă de chelneriţă, spălătoreasă de vase şi băiat bun la toate. Şi era la fel de clar că nu-i plăcea nici mizeria ce părea să domnească în acea cafenea. Iar cel mai mult îl detesta pe bărbatul solid, cu părul blond, care o angajase. Se cutremură acum când îşi aminti felul în care el rânjise când ea minţise, spunând că şi-a pierdut carnetul de asigurări.

După chinuri ce părură fără sfârşit, ajunse la casa unde se aflau lucrurile ce le iubea cel mai mult… o baie, un pat şi Ben. Paşii ei deveniră mai iuţi când deschise uşa de la intrare, apoi scoase un geamăt când privi cele trei etaje pe care le avea

deurcat.

N-avea ce face. Scările nu vor dispărea, indiferent cât de mult stătea ea şi le privea. Aşa că, sprijinindu-se de balustradă, începu să urce încet, forţându-şi picioarele ce păreau că refuză să se mişte. Cu mici pauze făcute la fiecare etaj, ajunse în cele din urmă în faţa uşii apartamentului lui Ben.

Sprijinindu-se de perete, închise ochii şi căută puţină forţă pentru ceea ce ştia că avea să urmeze, după ce va deschide uşa. Deşi auzi uşa lui Mary Louise deschizându-se, păru să nu fie în stare să-şi ridice ochii spre fată. Apoi auzi o voce morocănoasă răsunând pe hol.

— Ce-i lung şi galben şi rareori sună?

Sunny chicoti de încercarea prietenei ei de a îmbunătăţi întrebarea Sfinxului. Deodată, se auzi scoţându-se lanţul şi uşa se deschise larg.

— Mamă, ce îngrozitor arăţi, spuse Mary Louise încet, dar lui Sunny i se păru ciudat că nu părea deloc amuzată, aşa cum se aşteptase ea.

— Mă simt îngrozitor. Bărbatul acela ar fi

putut face o avere dacă ar fi trăit în vremea Inchiziţiei spaniole.

— Nu ţi-am spus că e cumplit?

— Ba da, mi-ai spus, murmură ea, cu vocea slabă din cauza epuizării. Dar nu l-ai descris corect. Îl face pe Ivan cel Groaznic să pară un tip cumsecade pe lângă el.

— Ivan cine?

— A fost vedeta rock a secolului al XVI-lea, bombăni Sunny, apoi deschise ochii şi-şi dezlipi corpul de perete. Nu avea niciun rost să amine inevitabilul.

După ce o privi suspicioasa o clipă, Mary Louise ridică din umeri şi spuse cu vocea ei morocănoasă:

— Ben se comportă foarte ciudat. Deschide din când în când uşa şi priveşte în jur, apoi pare gata să explodeze. Şi din apartament se aud nişte zgomote de parcă se luptă cu mobila.

— O-ho, spuse Sunny, privind spre uşa închisa. Apoi oftă resemnată. Cred că ar fi cazul să intru. Urează-mi succes. Se opri, apoi adăugă:

Apropo, ce e lung şi galben şi rareori sună.

Fata rânji.

— O banană.

Sunny râse şi se întoarse, apoi gemu când mişcarea bruscă îi produse o nouă durere în spate. Înălţându-şi curajoasă bărbia, căută clanţa uşii.

Ben se întoarse de la fereastră exasperat, lovind într-un scaun care se afla în drumul lui. De ce nu era ea aici? Ziua asta păruse lungă cât trei săptămâni. De când începuse viaţa lui să se învârtă în jurul unei femei ce părea Alice în Ţara Minunilor? Ştia că în orice clipă ea putea dispare în ceaţă, nelăsând nimic în urma ei. Atunci de ce liniştea lui… care era un bărbat raţional, logic, cu mintea sănătoasă… ajunsese să depindă de persoana ei?

Ieri se prefăcuse că nu observase încercările ei de a nu-i sta în drum, crezând că astfel îi va face pe plac, în timp ce el nu voia decât să fie în apropierea ei, privind-o cum se mişcă plină de viaţă, simţind atracţia exercitată de fiinţa ei.

Pe cine crezi că păcăleşti? Trecându-şi mâna

prin părul dezordonat din cauza nenumăratelor gesturi identice, recunoscu că voia mult mai mult de la ea. Zilele treceau cum treceau, dar nopţile, Dumnezeule, nopţile erau iad curat.

Ben nu fusese niciodată nevoit să-şi impună autocontrolul în ceea ce privea viaţa sexuală. Nu mai făcuse dragoste cu o femeie de peste şase lunj, dar asta fusese alegerea lui. Nu simţise nevoia. Înainte, când simţise această nevoie biologică, nu-i fusese greu să găsească o parteneră disponibilă.

Gândul că la fel de uşor ar putea găsi una şi acum, nu-i trecu prin cap, în timp ce se plimba frustrat prin cameră. Mintea lui fusese luată de o închipuire, de o femeie care nu exista în realitate, care putea dispare în orice moment.

Unde fusese astăzi? Merse din nou la fereastră şi privi spre oraşul care se întindea dincolo de zona în care locuia el. Cu cine fusese oare? Nu cunoştea pe nimeni… nu cunoştea?

Înainte de a putea analiza acest gând neplăcut, Ben auzi un zgomot în spatele lui şi se

răsuci pe călcâie, iar tâmplele începură să-i zvâcnească, simţindu-se cuprins de furie. Ar fi vrut să strige la ea, însă mânia lui era mai degrabă îndreptată spre slăbiciunea de care dădea el dovadă faţă de ea, decât spre Sunny însăşi. Emoţia puternică îl făcu incapabil să mai vorbească.

Apoi o privi de aproape, iar toată supărarea pe care o simţise până atunci dispăru.

— Sunny!

Din câţiva paşi fu lângă ea şi o cuprinse în braţe, ducând-o până la canapea.

— Ce s-a întâmplat? întrebă el blând, ştiind că ar trebui să-i dea drumul, dar dorind s-o mai ţină în braţe măcar o clipă. Ce ţi s-a întâmplat? repetă el.

— Cred că se numeşte câştigarea existenţei prin muncă cinstită, spuse ea cu voce scăzută, dar privind amuzată, lucru care nu dispărea niciodată. Într-o instituţie cu mult supraapreciată, adăugă ea.

— Ai muncit? întrebă el, nevenindu-i să creadă, simţindu-se acum cuprins de un alt gen de

furie.

De ce, pentru numele lui Dumnezeu?

— De ce muncesc oamenii de obicei? Ca să câştige bani.

El respiră adânc, încercând să nu explodeze.

— Dacă aveai nevoie de bani, de ce nu mi-ai cerut? Se opri o clipă, cu nările fremătându-i de mânie, apoi îşi afundă faţa în părul ei. A ce naiba miroase? o întrebă el.

— A grăsime, mirodenii şi pui fript, spuse ea încet, închizând ochii. O combinaţie interesantă, nu crezi? Mă gândesc să le cer reţeta. S-ar putea numi Cau de Truck Stop.

— Ai lucrat într-o cafenea? Făcând ce?

— Ai nimerit-o, murmură ea. Am spălat vase, am măturat, am şters praful, am curăţat mesele, am servit, am făcut de toate, în afară de a şterge clienţii la gură în timp ce mâncau.

— De ce, Sunny? întrebă el supărat, pendulând între confuzie şi îngrijorare. De ce nu mi-ai cerut bani dacă aveai o atât de disperată nevoie de ei.

Ea se mişcă pe genunchii lui, se ghemui mai aproape, iar când vorbi, vocea îi era atât de slabă, încât el fu nevoit să se aplece pentru a o auzi.

— Păi, asta n-ar/ fi prea frumos, nu-i aşa? Să iau bani de la tine, pentru a-ţi plăti tot ţie pentru găzduire.

Râse uşor, apoi, în liniştea care se lăsă, deschise ochii. El îi evită privirea, dar o simţi privindu-l fix.

— Ben, spuse ea, râzând de această dată nervos şi nesigur. Ai de gând să ţipi?

— S-ar putea, bombănise! răguşit, închizând ochii. Nu m-am hotărât încă. Înghiţi greu, apoi deschise ochii şi o privi. Ai trecut prin toate astea ca să-mi plăteşti pentru că stai aici?

— N-a fost chiar aşa de rău. Nu pot spune că mi-a plăcut domnul Delaney, dar clienţii erau drăguţi şi mâncarea...

— Delaney? O privi fix, îngustându-şi ochii suspicios. Ai spus Delaney?

Când o văzu ezitând, apoi aprobând din cap, nu-şi mai putu reţine explozia.

— La naiba! strigă el, punând-o jos şi sărind în picioare. Ai mers să lucrezi pentru licheaua aia!

Ea îl privi îngrijorată, în timp ce începu să măsoare cu paşi mari încăperea. Ştia că trebuia să-şi stăpânească furia înainte de a-i explica. Nu era vina ei şi nu voia s-o sperie. Ea nu ştia. Nu avea de unde să ştie cu cine avusese de-a face.

— Sunny, spuse el în cele din urmă, cu voce destul de calmă. Omul ăla e o lipitoare. Reprezintă specia umană în forma ei cea mai inferioară. Se foloseşte de sărăcia celorlalţi pentru a face bani.

Privindu-i faţa, văzu că ea n-a înţeles. Cum ar fi putut? El nu fusese deloc clar.

— Acel bărbat n-ar recunoaşte o margaretă chiar dacă ar vedea-o. Angajează ilegal străini, ca să lucreze pentru el şi se foloseşte de ei într-un mod groaznic. Îi pune să muncească până cad jos şi nu le plăteşte niciun cent pentru orele lucrate peste program. Îi plăteşte cu salarii foarte mici sau nu-i plăteşte deloc. Şi ei n-au cum să-l reclame. Pentru că lucrează acolo ilegal, nu pot lua legătura cu poliţia sau cu Ministerul Muncii.

Stând lângă ea, îi luă amândouă mâinile în mâna lui.

— Nu înţelegi? Le suge până îi lasă fără vlagă. Şi, Sunny, îi face plăcere să facă asta. Asta-i partea cea mai rea. Nenorocirea lor îi face „plăcere”.

— De ce nimeni nu face nimic? întrebă ea, şocată. Dacă practicile lui sunt cunoscute, de ce nu-l opreşte nimeni?

— Autorităţile nu se pot atinge de el, spuse Ben dezgustat. Oh, fac periodic razii şi arestează oamenii care lucrează pentru el, apoi îi trimit acasă. Dar el spune că nu ştia că ei munceau ilegal şi scapă de fiecare dată basma curată.

— Ce porcărie!

— Iubito, sunt o groază de lucruri în lume care sunt porcării şi tot ce putem face e să nu contribuim şi noi la ele.

— Nu e drept, Ben. Când vezi răul, ar trebui să existe o cale de a-i pune capăt.

Se cutremură, şi Ben ştiu că de-abia acum reacţiona faţă de ziua grea pe care o avusese.

— Uită de asta acum. Ai nevoie să te întinzi în pat înainte de a te îmbolnăvi.

— Nu sunt chiar atât de fragilă, spuse ea, râzând slab. Dar trebuie să recunosc că o baie şi un pat sună absolut delicios în clipa de faţă.

În ciuda protestelor ei, el o duse în braţe până la baie şi o lăsă înăuntru, apoi rămase lângă uşă până auzi apa curgând. Mergând spre pat, dădu cuvertura la o parte, apoi luă cămaşa de pe sertarul biroului şi o agăţă de clanţa uşii de la baie.

Mâna lui zăbovi o clipă pe mătasea de culoare crem. Ar fi trebuit să-i cumpere o cămaşă de noapte atunci când îi luase celelalte lucruri. Se gândise la asta, dar gândul la cămaşa lui atingându-i corpul în timpul nopţii, când dormea, era ca un fel de consolare.

Un mod de gândire periculos, Ben, se avertiză el în gând. Genul ăsta de gânduri e mai bine să fie uitate, cel puţin să nu fie permise.

Când nu mai auzi apa duşului curgând, se apropie de uşă.

— Cămaşa mea e agăţată de clanţă.

— Mulţumesc, Ben.

Evident, duşul o înviorase, pentru că vocea ei părea acum mai puternică. El trase draperiile, apoi se aşeză pe pat, aşteptând ca ea să vină în cameră. Când apăru, părul ei era umed şi-i cădea drept peste umeri, iar mici cârlionţi începură să se formeze pe frunte. Îşi înfăşurase un prosop în jurul corpului şi, când întinse mâna după cămaşă, aceasta alunecă şi căzu jos de pe clanţă.

În timp ce-o privea aplecându-se să o ridice, o auzi gemând de durere. Sări în picioare şi din doi paşi ajunse lângă ea, o ridică în braţe şi o duse până la pat. Punând-o jos cu grijă, spuse cu voce răguşită:

— Lasă cămaşa acum. Unde te doare?

— Ar fi mai uşor să-ţi spun unde nu mă doare, spuse ea, zâmbind uşor. Cred că am făcut alergie la detergentul lor de vase. Mă mănâncă mâinile până la coate.

— Relaxează-te şi voi vedea ce pot face.

Când se întoarse din baie, îi ridică o mână şi

începu s-o maseze blând cu o cremă. Avea impresia că visase de-o veşnicie s-o atingă, dar n-ar fi crezut niciodată că prima oară se va întâmpla pentru a-i uşura durerea.

— Picioarele par umflate, murmură el, întinzându-i crema pe antebraţ şi simţindu-i oasele ce păreau atât de fragile.

— Oh, încă mai sunt? Ce uşurare! Credeam că nici nu le mai am.

El râse slab, incapabil să priceapă felul în care ea îşi bătea joc de propria-i durere. Era atât de dulce. Ştia că simte prea mare plăcere atingând-o, dar nu avea cum să fie obiectiv. Mâinile lui păreau că se mişcă singure, descoperindu-i fineţea palmelor, lungimea degetelor, apoi urcau de-a lungul braţelor ei, simţind nevoia să atingă acea piele catifelată peste tot.

— Întoarce-te şi voi vedea ce pot face pentru picioarele tale, îi porunci el răguşit, simţind că trebuie să pună capăt cumva atracţiei hipnotice ce-l cuprinsese în timp ce o mângâia pe braţe.

Se duse la capătul patului, în timp ce ea se răsuci pe burtă, şi-i ridică un picior.

Ar fi trebuit să-l oprească. Ştia că ar fi trebuit. Nu era serivtorul ei şi nu era răspunzător de soarta ei. Nu avea de ce să facă toate aceste lucruri pentru ea… oh, dar era atât de bine.

Gemând, Sunny îşi arcui laba piciorului în mâna lui mare, apoi oftă când el îi răsuci glezna subţire, masându-i cu degetul mare tendonul.

— E fascinant să-ţi maseze cineva picioarele, murmură ea, simţindu-şi picioarele invadate de o senzaţie de sfârşeală. Vreau să spun că e aproape… mmm… Se opri când el trecu la celălalt picior, apoi adăugă oftând:… Erotic.

— Crezi?

Vocea lui era răguşită şi părea că vine de departe. Groasă şi înceată, la fel ca sângele ce-i pulsa greoi prin vene, o voce ce părea într-un fel o prelungire a vocii ei…

Punându-i piciorul pe pieptul lui, începu să-i maseze muşchii gambei, eliberându-i de tensiune şi oboseală prin mişcări precise şi mângâietoare.

Apoi, ajungând la coapsele ei, ea simţi că patul se adânceşte şi deodată el începu să-i maseze fiecare muşchi al coapsei.

După primele mişcări, aproape ca prin minune, nu mai simţi oboseală, iar gândurile ei se îndreptară spre senzaţia produsă de blugii lui care se frecau de pielea ei goală, simţind muşchii tari ai coapselor lui pe sub materialul pantalonilor.

Asta n-ar trebui să se întâmple, se gândi ea, incapabilă să lupte cu sentimentele pe care le înăbuşise zile, în şir. Asta ar trebui să fie doar în scop terapeutic. Masajul trebuia să-i reducă durerea din picioare, nu să-i accentueze durerea într-un loc total diferit.

— E mai bine? întrebă el morocănos, în timp ce mâinile i se plimbau în sus şi-n jos pe coapsele ei, din exterior spre interior.

— Ce? întrebă ea slab. Oh, da... da, e mai bine.

Nu te mai bâlbâi proasto, altfel îşi va da seama ce se întâmplă cu tine.

— Îţi voi coborî prosopul doar puţin, Sunny,

ca să pot ajunge la partea de jos a spatelui.

— O.K. Vocea ei devenise acum o şoaptă slabă.

Punându-şi câte o mână de fiecare parte a mijlocului ei, el începu să-şi adâncească degetele mari în muşchii spatelui, masând în sus şi-n jos. Urmărind apoi linia coloanei vertebrale, se opri mai mult pe braţele ei, masând baza fiecărui umăr delicat cu degetele lui fermecate.

După o clipă degetele începură să se mişte neliniştite, mângâind pielea, iar ea îşi ţinu respiraţia când se apropiară din ce în ce mai mult de forma rotundă a sânilor, presaţi sub propria-i greutate, îşi înăbuşi un geamăt când degetele neobosite ajunseră din nou pe umerii ei.

Dându-i la o parte de pe ceafă părul încă ud, el îşi modifică poziţia, încălecând peste mijlocul ei, ţinându-şi picioarele mult depărtate pentru a evita să exercite o presiune prea mare asupra corpului ei. Îşi fixă coatele pe umerii ei şi începu să-i maseze muşchii gâtului, aşa cum făcuse şi până atunci. Apoi, treptat, mişcările se transformară în

mângâiere, iar degetele lui începură să exploreze laturile gâtului ei şi zona sensibilă din spatele urechilor.

Capul lui era aplecat, iar ea îi simţea respiraţia aspră şi fierbinte pe gâtul ei. Condusă de un instinct ancestral, ea întoarse capul şi deschise ochii, privindu-l rugător.

Gura lui se afla aproape lipită de a ei când ea şopti:

— Te rog.

Apoi, de parcă acesta fusese semnalul pe care-l aşteptase, el i-o închise, apucându-i buzele cu o dorinţă arzătoare, identică cu a ei.

Pentru următoarele momente, timpul păru să se oprească în loc, iar ea se simţi pierdută, în plăcerea sărutului. Erau în sfârşit împreună, iar fiecare părea să recupereze timpul pierdut, în timp ce limbile se mângâiau una pe alta şi buzele fierbinţi se zdrobeau tot mai mult.

Timpul păru să înceapă din nou să curgă când el se depărtă o fracţiune de secundă pentru a-i cuprinde faţa cu mâinile şi a o privi cu o foame

adâncă. În momentele dinainte el alunecase jos lângă ea, aşa că acum stăteau faţă în faţă, fiind separaţi doar de hainele lui.

— Ştii de cât timp aştept să fac asta? întrebă el în şoaptă. De secole. Îşi lăsă capul jos şi închise ochii de parcă l-ar fi durut.

— Ştii de când aştept să faci asta? răspunse ea încet. Din prima clipă în care te-am văzut. Arătai atât de bine, stând în spatele biroului acela şi eram sigură că te vei enerva din cauza problemei mele ciudate. Apoi ţi-ai dus mâna la ceafă şi am observat că ar trebui să te tunzi, iar în ochii tăi era o privire… aproape vulnerabilă. Atunci am vrut să te sărut pentru ca totul să-ţi treacă.

— Ăsta a fost un sărut care face ca totul să treacă? întrebă el, ca şi când nu i-ar fi plăcut ideea.

— Oh, nu, spuse ea, râzând slab. Asta n-a fost pentru tine. Asta a fost numai pentru mine. Asta a fost pentru nopţile în care am stat întinsă în pat, trează, neputând să dorm.

El gemu răguşit, lăsându-şi capul în jos şi începând să-i devoreze gâtul, muşcând şi gustând pielea caldă. Îşi coborî mâinile pe spatele ei, trăgând-o aproape de corpul lui, iar ea îi simţi erecţia puternică în timp ce se lipi de ea.

Mâinile ei începură să se mişte neliniştite peste umerii lui, pe gâţ, strecurându-se dedesubtul cămăşii pentru a simţi pieptul puternic, acoperit cu păr. Cu degete tremurătoare îi descheie nasturii cămăşii şi i-o scoase de pe el.

El fu luat pe nepregătite când ea îşi coborî încet corpul gol peste al lui, privindu-i sfârcurile care se frecau de părul de pe pieptul lui.

Fără să-şi dea seama, ea scoase un strigăt de plăcere când simţi incredibila senzaţie trimiţându-i fiori prin tot corpul. Pentru asta aşteptase, pentru asta se chinuise de dorinţă. Dar niciodată n-ar fi crezut că sentimentul poate fi atât de intens, atât de minunat.

Plăcerea ei crescu considerabil când îl auzi gemând… un geamăt profund, erotic, incredibil… înainte de a-i trage corpul spre el, cuprinzându-i

fundul cu palmele şi arcuindu-se spre ea.

— Iubito, cum poate fi mai minunat decât am visat? şopti el, frecându-şi disperat corpul de al ei. Nu poate fi posibil.

— Este. E incredibil, dar e adevărat. Îi mângâie faţa cuprinsă de febră, lăsându-şi degetele să descopere plăcerea atingerii gropiţei din barba lui.

Simţea că ia foc. Şi numai Ben era cel care putuse să aprindă acest foc. Ardea pentru el cu fiecare fibră a fiinţei ei. Simţea că va exploda dacă senzaţiile vor deveni mai puternice. Până când el se aplecă şi-i luă în mâna lui caldă unul din sâni. Atunci ştiu că va lua tot ce el îi va dărui şi, dacă va muri din cauza intensităţii, va muri în extaz.

— Acum, Ben, şopti ea disperată. Am pierdut atât de mult timp fără să avem de ce… dar acum putem recupera. Acum, Ben.

— Nu-i nevoie, murmură el, ridicându-i mâna la gură şi explorându-i contururile. Apoi, când îi încercui un deget subţire cu limba lui caldă şi umedă, repetă încet, cu voce uimită: Nu-i nevoie?

Dându-i drumul brusc; se rostogoli pe spate, cu ochii închişi, respirând adânc. Apoi un fior puternic îi străbătu corpul.

— Ben?

Dintr-odată ei îi fu teamă. De ce o lăsase? Ce făcuse ea ca să-i producă o astfel de reacţie?

— Ben, te rog, mi-e teamă.

— Nu, iubito, o linişti el, trăgând-o aproape şi aşezându-i capul pe umărul lui. Îi dădu la o parte de pe faţă părul ciufulit şi o privi adânc în ochi.

— Iubito, nu putem face asta, spuse el încet. Am uitat de semnul de pe degetul tău. Sunny, n-avem dreptul să facem asta.

— Dar nu-i cinstit! exclamă ea. Muşcându-şi buza pentru a se forţa să rămână calmă, adăugă: Eu „simt” că avem dreptul, Ben. Dacă nu era aşa aş fi simţit.

— Asta nu e o dovadă concludentă, iubito. Nu mi-ar fi păsat dacă erai călugăriţă. Te-aş fi ţinut în braţele mele şi n-aş fi crezut că fac ceva greşit. Dar aşa, nu cred că e bine.

— Dacă aş fi fost călugăriţă, atunci călugăria

mea ar fi fost un lucru greşit, spuse ea încăpăţânată. Şi dacă sunt căsătorită, atunci „asta” e greşit.

Încet, ferm, el se depărtă de ea şi începu să se ridice.

— Nu poţi judeca asta acum. Nu, până nu cunoşti toate amănuntele, spuse el, apoi adăugă aspru: Iar eu ar trebui să-mi trag una, pentru că am provocat aşa ceva când eşti atât de vulnerabilă.

— Nu tu ai început, ci eu, spuse ea încordată, apoi îl privi sfidător: Şi mă bucur. Mă auzi? Mă bucur. Aşa că nu încerca să mă convingi că-i greşit, pentru că nu e.

El nu-i răspunse şi Sunny continuă să se uite la el simţindu-se deodată ruşinată. Nu de ceea ce făcuse până atunci/ci de ceea ce făcea acum. El era un bărbat cu principii foarte puternice, iar ea încerca să i le submineze.

— Ben, îmi pare rău, spuse ea. Ai dreptate. Acum nu e momentul să luăm astfel de decizii. Te rog, iartă-mă.

El râse şi întoarse capul.

— Vorbeşti de parcă ai fi încercat să mă seduci. Crede-mă, nimic n-ar fi putut să mă oprească să te ating în seara asta. Ridică din umeri şi adăugă: Acum, e timpul să te odihneşti. Ne vedem mâine dimineaţă.

Îl privi ieşind pe uşă şi închizând-o în urma lui, apoi şopti:

— Noapte bună, Ben.

Câteva clipe mai târziu, adăugă:

— Te iubesc, iar cuvintele răsunară trist în camera goală.

Mult timp după ce n-o mai auzi pe Sunny foindu-se în pat, Ben îşi spuse, privind tavanul întunecat.

— Va fi o noapte lungă, bătrâne.

Merse la birou şi scoase un pachet de ţigări pe jumătate gol.

Renunţase la fumat odată cu vechiul lui stil de viaţă, dar în ultimul timp nervii lui aveau nevoie de tot ajutorul posibil. Şi în seara asta… la naiba, în seara asta îi va trebui multă nicotină

pentru a şi-i calma.

Ar fi trebuit să se aştepte la asta. Fusese clar din prima clipă, când ea venise în casa lui. Şi toate bunele lui intenţii, toate scrupulele nu valorau nimic când era pus în faţa încercării. Dacă nu s-ar fi temut să nu-i rănească sentimentele lui Sunny, nu i-ar fi păsat nici dacă avea zece soţi.

Dumnezeule, cât era ea de receptivă. Ben gemu de frustrare când se gândi cu câtă nerăbdare răspunsese ea atingerilor lui. Păruse să nu ezite în a-l lăsa să facă dragoste cu ea. Ceea ce însemna că tot ce stătea în calea lor era integritatea lui. Iar aici, în întuneric, simţindu-şi trupul chinuit de dorinţă, integritatea nu părea mai mult decât un cuvânt. Un cuvânt dureros, lipsit de sens.

Privindu-şi ceasul, îşi stinse ţigara pe jumătate fumată şi merse din nou în pat. Era ora douăsprezece. Trecuseră doar patru ore de când plecase de lângă ea. Îi păreau ca patru zile. Patru zile singuratice, pline de frustrare.

Resemnându-se la gândul că nu va adormi

curând, îşi încrucişă braţele sub cap şi se trânti pe pernă. În timp ce stătea întins, o întrebare nu-i dădea pace în noaptea lungă.

— Cât timp pot suporta asta? şopti el răguşit. Cât timp?

Capitolul 7

— Ben, dar e ridicol!

Sunny îşi trase somnoroasă perna peste cap, când zgomotul produs în camera alăturată, deveni mai tare, tulburându-i frumosul vis. Îl visa pe Ben. În visul ei, amândoi stăteau întinşi într-un câmp cu margarete, iar soarele blând de primăvară îi mângâia cu razele lui. Nu avea niciun trecut la care să se gândească, niciun viitor, exista numai clipa de faţă şi frumuseţea de a se afla unul în braţele celuilalt. Ben o privea cu ochii plini de dragoste şi…

— Doar nu poţi să crezi cu adevărat că tata ştia ceva despre asta? se auzi vocea neîncrezătoare a unei femei.

Sunny îşi puse ambele mâini peste pernă şi o apăsă cu putere peste urechi. Cineva era hotărât

s-o aducă la realitate, tocmai când ea voia să rămână veşnic în lumina dragostei din ochii lui Ben.

— Şi chiar dacă a făcut, nu crezi că eşti un pic nerealist? N-ai descoperit, practic, un scandal. Asta e ceva ce se practică la toate companiile mari.

— Nu-mi pasă dacă papa însuşi o face, se auzi vocea rece şi tăioasă a lui Ben. E ceva greşit.

Visul lui Sunny se duse, destrămat de vocile insistente din living-room. Se ridică, îşi cuprinse genunchii cu braţele şi-l ascultă pe Ben vorbind cu femeia din camera alăturată.

— Nu ştiu de ce eşti supărată de fapt, Georgia. Nu încerc să fac niciun rău companiei tatălui tău. Nu pot opri ceea ce se întâmplă acolo, dar nu vreau să am de-a face cu asta.

— Ştii de ce sunt supărată, dragul meu, spuse femeia căreia el îi spusese Georgia încet. De ce trebuie asta să ne despartă pe noi? Sunt eu paznicul tatălui meu? adăugă ea cu voce alintată.

Sunny se ridică încet din pat, simţind că

respiraţia i-a devenit dintr-odată greoaie. Femeia asta ţinea la Ben. Îşi putea da seama din vocea ei. Şi Ben? El ce simţea? îi răspundea cu aceleaşi sentimente?

Oricât era de neplăcut acest gând, Sunny trebuia să-l ia în considerare. Era clar că el fugea de ceva din trecutul lui. Poate de această femeie?

— Când ne-am despărţit, ţi-am spus că nu ăsta e motivul, spuse Ben, iar vocea lui calmă, dar lipsită de orice sentiment, se auzi prin uşă cu o înspăimântătoare claritate. Descoperirea felului în care îşi conduce tatăl tău afacerile n-a fost decât un catalizator. Mi-a deschis ochii asupra a ceea ce mi se întâmpla mie. Am renunţat la un mod de viaţă despre care cred că e greşit pentru mine. Iar tu te numeri printre lucrurile acelea greşite, adăugă el sec, cu un amuzament cinic în voce.

Acesta nu era Ben. Acest străin atât de rece nu putea fi acelaşi bărbat cu cel care aproape că plânsese din cauză că Sunny muncise pentru ca să-i răsplătească lui bunătatea. Ceva nu era în regulă cu scena din camera alăturată. Era ceva ce

o înspăimânta. Trebuia să oprească ceea ce se întâmpla acolo. Trebuia să-l aducă înapoi pe Ben „al ei”. Dar cum?

Trecură câteva minute până ce femeia vorbi din nou. Iar când o făcu vocea ei era plină de mânie.

— Iar „asta” e bine? Chiar crezi că te vei înnobila trăind în gaura asta împuţită ca un... ca un „hippie” din pădure? Apoi, izbucni într-un râs mulţumit. Mă surprinde că n-ai nicio femeie mortală care să trăiască aici cu tine! Asta ar completa întru totul scenariul! adăugă ea.

— Dacă nu mă înşel foarte tare, murmură Sunny în camera cealaltă, acum e rândul meu.

Inarmându-se cu mult curaj, ea merse la uşă şi o deschise brusc. Se sprijini de tocul uşii şi închise ochii, întinzându-şi braţele deasupra capului şi căscând somnoroasă, în timp ce cămaşa de mătase i se ridica în sus pe Goapse.

— Ben! exclamă Georgia.

Sunny îşi deschise larg ochii, părând mirată, şi o privi pe femeie. Era înaltă şi slabă, iar părul

negru era strâns într-un coc sofisticat la baza gâtului, ce se potrivea cu deux-pièces-ul scump, de culoare vişinie. Nu arăta deloc ca o femeie care să-i trezească aşa răspunsuri reci lui Ben. Arăta ca o femeie frumoasă, dar obişnuită.

Dar când Sunny îl privi pe Ben cu colţul ochiului, zări imaginea străinului sever a cărui voce o auzise prin uşă. Era aşezat într-un fotoliu, cu faţa la femeia care stătea în picioare. Deşi canapeaua nu era întinsă, era clar că ea sosise pe nepregătite, pentru că el nu era îmbrăcat decât în blugii săi decoloraţi. Deodată Sunny realiză că el stătea acolo, pe jumătate dezbrăcat, în faţa acelei femei.

— Ben, repetă Georgia. Cine-i asta?

— Oh, spuse Sunny repede, înainte ca Ben să poată răspunde. N-am ştiut că avem musafiri. Am dormit prea mult, adăugă ea în chip de scuză. Nu avem foarte des musafiri. Merse spre ea, întinzându-i mâna, legănându-şi şoldurile. Ultimul meu coleg de cameră îmi spunea… ezită, căutând disperată un cuvânt care să se potrivească noii ei

imagini... „Ready Betty”, spuse ea triumfătoare. Când femeia privi îngrozită spre mâna ei întinsă, Sunny se întoarse şi porni spre Ben. Dar Ben îmi spune Sunny, zise ea, trecând peste braţul fotoliului şi aşezându-se pe genunchii lui Ben. Nu-i aşa, Benjy?

Îi simţi corpul zguduindu-se de râs în spatele ei şi privindu-l în ochi, văzu revenind scânteia de viaţă pe care era obişnuită să o găsească acolo.

Când îşi ridică capul pentru a-i da un sărut zgomotos pe gură, îl auzi înecându-se din cauza încercării de a-şi înăbuşi râsul şi murmurând:

— Bnejy? iar Sunny îşi strânse buzele pentru a nu izbucni şi ea în râs.

Întorcându-şi apoi din nou capul spre femeia care stătea în picioare în cealaltă parte a camerei.

Sunny spuse:

— Eşti cumva rudă cu Ben? întrebă ea inocentă. Nu ieşim prea des şi n-am cunoscut pe nimeni din familia lui.

O privi curioasă, în timp ce femeia îşi revenea treptat şi răspunse încordată:

— Nu sunt rudă cu Ben. Sunt logodnica lui.

— Logodnica lui? Privi înapoi spre Ben, ridicând amuzată dintr-o sprânceană, apoi îi zâmbi angelic „logodnicei” lui. Atunci poţi înţelege de ce nu ieşim prea des. Vreau să spun, nu crezi că el... hm... că-i este îngrozitor de frică?

— Ben! Cine este? Şi ce-i toată povestea asta? întrebă Georgia furioasă. Apoi, după o clipă, clipi des din gene şi vocea îi deveni blândă. Dragul meu, eşti prea inteligent ca să cazi într-o cursă atât de ordinară.

Rosti cuvântul făcându-l să pară vulgar, iar Sunny se cutremură, făcând un imens efort de a-şi controla trăsăturile feţei, înainte de a vorbi din nou:

— E cumplit de deştept, nu-i aşa? Vreau să spun, i-ai văzut cărţile? Cărţi de fizică, de istorie, de arheologie. Chiar şi de psihologie. Am încercat să le citesc, dar eu nu sunt foarte isteaţă, spuse ea veselă. Îşi ţuguie apoi buzele şi se încruntă, adăugând: Toate par să vorbească îngrozitor de mult despre simbolul falic. Ignoră exclamaţia de

şoc a Georgiei şi faptul că Ben se cutremura de râs şi luă o expresie gânditoare, apoi începu să chicotească, spunând: A trebuit să mă uit în dicţionar – şi n-o să-ţi vină să crezi ce înseamnă. Înseamnă…

— Sunny! spuse Ben, trăgând-o de o şuviţă de păr în semn de avertisment.

— Ce? spuse ea, ridicând inocentă privirea spre el. Oh… nu se spune în companii mixte, nu? Ei bine, îţi voi spune mai târziu ce înseamnă. O privi pe Georgia de parcă îşi cerea scuze. Mă tem că va trebui să te uiţi în dicţionar de una singură.

Georgia nu mai părea atât de frumoasă cu petele roşii pe faţă. Se sprijini de capătul canapelei, cu ochii strâns închişi. După o clipă, petele scăzură în intensitate. Deschise încet ochii şi zâmbi, întâi spre Sunny, apoi spre Ben.

— Ben, vocea ei nu mai era dispreţuitoare, ci aproape politicoasă. Presupun că vrei să mergem într-un loc mai intim, unde să putem discuta? îl întrebă ea.

Ben îşi mări strânsoarea braţelor în jurul

mijlocului lui Sunny, o ridică şi o aşeză în scaun.

— Nu, Georgia. Nu cred c-ar fi o idee bună, spuse el, iar vocea nu mai era tăioasă ca atunci când o speriase pe Sunny. Îmi pare rău, dar nu avem nimic de discutat.

Pentru o clipă, ea păru că vrea să se certe cu el. Apoi văzu ceva în ochii lui ce-o intrigă. Îl privi curioasă, apoi ridică încet din umeri.

— Nu, cred că nu. Şi mie îmi pare rău. Nici nu cred că ştii cât de rău.

Întorcându-se spre Sunny, zâmbi trist şi spuse:

— Nu reuşeşti să faci prea convingător pe proasta, domnişoară… Sunny. Oftă şi continuă: Dar, indiferent ce eşti, se pare că eşti ceea ce vrea el.

Sunny aproape că o auzi făcând un comentariu în minte cu privire la gusturile lui Ben, dar de această dată când îi întinse mâna, îi fu acceptată, deşi cu ezitare, iar ei dintr-odată îi păru rău pentru această femeie pe care încercase s-o submineze. Lui Sunny nu-i plăcu acest sentiment.

Era mult mai simplu să n-o placă.

Când uşa se închise în spatele vizitatoarei, Sunny îl privi pe Ben.

— Aproape mi-a plăcut, spuse ea încet.

— Nu trebuia să pari atât de vinovată, spuse Ben, râzând. Nu eram potriviţi unul pentru celălalt. Iar în adâncul sufletului ei Georgia ştie asta. Numai că nu vrea să recunoască.

Târându-şi corpul pe canapea, el îşi întinse picioarele şi o privi fix.

— De ce ai inventat toată povestea asta? Se opri şi, înainte ca ea să poată răspunde, izbucni în râs. „Ready Betty”? Unde naiba ai mai auzit şi asta?

— Aşa a numit Mary Louise doamnele care… hm… care trec din când în când pe la bărbaţii din această clădire.

— Mary Louise vede prea multe pentru vârsta ei. Ochii lui se îngustară severi. Cum de ai hotărât în acel moment să-ţi faci apariţia în chip de „Ready Betty”? Presupun că ai ascultat la uşă.

— O spui de parcă am spionat, spuse ea

indignată. Când îl văzu ridicând din sprâncene adăugă: Vorbeaţi foarte tare. Iar eu nu făceam decât să… ascult. Iar motivul pentru care am venit a fost că vorbeai ca acel Ben de care fugi. Îşi muşcă buza când îl văzu încruntându-se. Ţi-o datorez, fie că vrei sau nu să recunoşti. Pentru că m-ai lăsat să stau la tine. Pentru că eşti atât de bun. Ridică neajutorată din umeri. Aşa că am venit să-l gonesc. Îl privi printre gene. Ei bine, a mers, nu-i aşa? întrebă ea.

În timp ce-l privea pe furiş văzu cum încruntarea îi părăseşte faţa, iar ochii încep să-i sclipească.

— Eşti nemaipomenită, spuse el încet. Şi uneori cred că e mai bine să nu încerc să aflu cu adevărat cine eşti.

— Nu eşti cu adevărat supărat, nu-i aşa? întreabă ea, ştiind dinainte răspunsul, dar vrând să-l mai audă încă o dată.

— Nu, nu sunt supărat. Dar, Sunny… Privi în jos, spre mâini. Ce-ai vrut să spui când ai afirmat că nu-mi place „acel Ben”?

— Aveam doar senzaţia… Poate că mă înşel, dar uneori mi se pare că lucrul acela de care încerci să te ascunzi este în interiorul tău, că ţi-e teamă că nu vei reuşi să scapi de el, pentru că nu e în lumea de afară, ci în tine. Am presupus că ceea ce-am văzut azi era celălalt Ben, cel care nu-ţi place.

El rămase gânditor şi tăcut pentru o clipă, apoi spuse încet:

— Vezi mult prea mult. Îşi sprijini capul de canapea şi continuă: Ţi-am spus că tuturor le e frică să-şi privească sufletul cu adevărat. Poate nu tuturor, poate doar mie… indiferent cine sunt eu, spuse el trist. Se pare că sunt cineva când mă aflu lângă oameni ca Georgia şi tatăl ei şi cu totul altcineva când sunt cu tine. Râse dispreţuitor. Într-un fel asta mă face să par instabil şislab.

— Asta te face să pari foarte uman, îl corectă ea blând.

— Şi care crezi că sunt eu, cel adevărat?

— Amândoi, spuse ea încet, dorind cu disperare să meargă lângă el şi să-l consoleze.

Când eşti cu oameni care nu înţeleg altceva decât puterea, atunci eşti puternic şi viclean. Dar când eşti cu oameni care apreciază blândeţea şi frumuseţea din lume, atunci îţi arăţi şi tu latura blândă. Dacă ai proceda altfel, atunci ai avea probleme, pentru că oamenii care apreciază puterea ar râde în faţa blândeţii, iar cei blânzi ar tremura în faţa unei demonstraţii de forţă. Deodată ea începu să râdă uşor când îi văzu expresia de uimire. O fac din nou, nu-i aşa? îmi pare rău.

— Nu, să nu-ţi pară, spuse el, clătinând din cap. M-a şocat doar pentru o clipă. Nu ştiu de ce întotdeauna mă aştept să spui ceva naiv şi nerealist. Ştii, în genul „Hei, băieţi, hai să ne distrăm ca în vechile filme cu Andy Hardy!” Râse când o auzi întrebând:

— Andy cine?

Însă el îşi continuă gândurile:

— Iar tu vii să-mi trânteşti una ca asta. Are foarte mult sens. Cel puţin, când pui astfel problema nu mai sună chiar atât de rău.

Rămase tăcut pentru o clipă, privindu-şi mâinile împreunate în faţa lui. Apoi ridică privirea spre ea.

— Ai pomenit de tatăl Georgiei? Cât de mult ai auzit?

— Destul de mult.

— Şi nu eşti curioasă? O privi amuzat.

— Mor să aflu totul, recunoscu ea. Vreau asta de mai multe zile. Cum să nu fiu curioasă, cu toate tablourile şi lucrurile astea scumpe pe care le ai în casă şi pe care le-ai fi putut amaneta? îi aruncă o privire de martir. Dar cum ţi-am interzis să-mi afli trecutul, m-am gândit că e politicos să fac acelaşi lucru vizavi de tine.

— Sărăcuţa de tine, spuse el, râzând. De fapt, cred că aş vrea chiar să vorbesc cu tine despre asta. Se ridică şi merse la fereastră, privind-o peste umăr. Dar mai întâi aş aprecia foarte mult dacă te-ai duce şi te-ai îmbrăca.

Coborându-şi ochii spre corpul ei, ea văzu că atunci când îşi trăsese picioarele spre ea cămaşa i se ridicase atât de sus pe coapse, încât îi dădea la

iveală chiloţii de culoarea piersicii.

— Oh… da, ai dreptate. Îmi pare rău, se bâlbâi ea, simţind că se înroşeşte.

Zece minute mai târziu, când era îmbrăcată şi roşeaţa îi dispăruse, se aşeză din nou pe braţul fotoliului, privind muşchii perfecţi şi pielea uşor bronzată a spatelui lui gol.

— Ai nevoie mai întâi de o scurtă introducere, spuse el, privind pe fereastră. Eram ceea ce se numea „un tânăr strălucitor1’. Dumnezeule, cât urăsc expresia asta. Mă face să par ca un bec aprins. Compania tatălui Georgiei era locul meu de joacă. Viitorul meu fusese dinainte stabilit. Mâncam, beam şi dormeam în companie. Şi, în câţiva ani, aş fi deţinut preşedinţia. O privi peste umăr. Nu aveam niciun dubiu cu privire la asta. Domnul Sellers plănuise totul pentru mine, iar eu mergeam înainte. A fi preşedintele unei companii mari părea un pas promiţător.

Înconjură biroul şi se sprijini de el, punându-şi coapsa pe suprafaţa lui aspră.

— Georgia era unul dintre beneficii, unul mic şi plăcut. E o fată isteaţă. A văzut din ce parte bate vântul. Şi-a dat seama de ambiţia din mine şi s-a asigurat să se lipească de cel care va ieşi învingător.

Sunny nu făcu niciun comentariu, dar i-ar fi putut spune că motivele pentru care Georgia se ataşase de el nu erau doar acestea. S-ar fi putut ca ea, după spusele lui, să fi recunoscut în el un învingător, dar nu acesta era motivul principal. Ben ar fi putut să fie un simplu funcţionar şi tot ar fi atras atenţia femeilor ca Georgia.

— Apoi, continuă el, şarpele intră în Grădina Edenului, iar prima mea muşcătură fu dintr-un măr putred. Râji brusc. Am descoperit că respectiva companie folosea de ani de zile practici ilegale şi care, după părerea mea, erau de neiertat.

Se opri. Urmă. o parte dificilă pentru el. Sunny vedea asta din expresia feţei.

— Ştii că anumite substanţe sunt ilegale în Statele Unite? Ea aprobă din cap. Nu e ceva

neobişnuit pentru companii să vândă aceste produse Lumii a treia. Ştiam că se întâmplă asemenea lucruri, ca orice cetăţean de rând, însă mie mi se face rău când mă gândesc că banii sunt mai importanţi decât oamenii. Vocea lui deveni joasă şi intensă. Dar niciodată n-am privit destul de aproape în propria mea companie, pentru a vedea că fac acelaşi lucru.

Pentru o clipă, el îşi privi pumnii încleştaţi. Când în cele din urmă vorbi din nou, vocea-îi era răguşită.

— Toţi anii ăia petrecuţi acolo nu m-am preocupat să aflu ce se întâmplă.

Era atât de dureros să-l vezi condamnându-se, însă ea nu avea cum să-l ajute. Ştia că era ceva ce trebuia să rezolve de unul singur.

— Ce ai făcut? îl întrebă ea încet.

— M-am dus la domnul Sellers. Era totuşi posibil ca nici el să nu ştie. Se întâmplă asemenea lucruri. Într-o companie atât de mare, uneori mâna dreaptă nu ştie ce face stânga. Dar el ştia. Ştia, iar atunci când l-am întrebat despre

sănătatea oamenilor care era afectată, a ridicat din umeri. Sin1 gura lui scuză a fost: „Toată lumea face asta” şi a început să-mi enumere companiile… companii mai mari şi mai respectate decât a lui… care făceau acelaşi lucru. Râse amar, apoi continuă:

Nu eram naiv. Ştiam despre lucrurile ce se petrec pe ascuns în lumea afacerilor. La naiba, am folosit şi eu unele trucuri murdare. Trebuie să fii lipsit de scrupule când ai de-a face cu asemenea sume uriaşe de bani şi cu atâta putere. Dar acum nu era vorba despre un concurent de afaceri. Era vorba despre vieţile oamenilor care nu aveau nimic de-a face cu lumea afacerilor. Oamenii ăştia nu ştiu de la o zi la alta de unde le va veni hrana următoare. Nu merită să le faci aşa ceva, spuse el extrem de mişcat.

Aşa că am plecat. Am renunţat la tot ce avea legătură cu genul ăla de viaţă. Cu excepţia tablourilor mele. Banii pe care i-am obţinut din vânzarea casei şi a celorlalte lucruri le-am băgat în aceste tablouri. Nu le-am strâns niciodată în

ideea de a scoate în viitor mai mulţi bani de pe urma lor. Am cumpărat ceea ce mi-a plăcut. Acum poate sună prostesc, dar frumuseţea acestor tablouri e ca o speranţă de care mă agăţ, ca un semn că mai există ceva pur şi bun undeva, în lumea din jur.

— Şi n-ai găsit nimic altceva în lume, cu aceeaşi puritate şi bunătate? întrebă ea încet. I se părea ciudat, pentru că ea privea în jurul ei şi găsea foarte multe lucruri care s-o bucure… foarte multe care erau bune, spre deosebire de el care vedea atât de puţine.

— Uneori. Uneori cred că am găsit, dar apoi realizez că e doar o iluzie şi că n-are o bază reală.

— Mă întreb dacă ştii cât e de trist ceea ce spui, murmură ea.

— Ai de gând să mă analizezi din nou? întrebă

Ea râse.

— Nu, n-am de gând. Am încredere în tine. Ştiu că până la urmă îţi vei reveni. Şi când aceasta se va întâmpla, vei deosebi binele de rău. Ăsta e şi

motivul, egoist, pentru care oamenii se înconjură doar de lucruri care să le placă. Iar binele e mult mai plăcut decât răul.

— Tu ai totul lămurit, nu-i aşa? întrebă el, privind-o curios.

— Nu chiar totul, murmură ea, plimbându-şi melancolică ochii peste torsul lui gol. Apoi rânji când îl văzu urmărindu-i privirea. Încă nu înţeleg teoria relativităţii.

Abia atunci el păru să-şi dea seama că era pe jumătate dezbrăcat, pentru că se ridică brusc de pe birou şi-şi trecu o mână prin părul des, bombănind:

— Da, bine, cred că aş face mai bine să mă îmbrac.

Îi aruncă o privire, cu ochii îngustaţi de exasperare, când văzu amuzamentul ce sclipea în ochii ei.

— Trebuie să merg la poştă, îi explică el furios.

Ea privi tăcută cum el îşi luă cămaşa şi se îndreptă spre baie. Cu fiecare minut care trecea

se apropiau tot mai tare de pasul decisiv al relaţiei lor. I se părea că nu s-ar putea despărţi de el, fără să-l cunoască complet. Trebuia să se întâmple. Ceea ce era între ei era prea puternic pentru a putea fi ignorat. Întrebarea era… când?

Ben îşi fixă pachetele între perete şi pieptul lui, în timp ce-şi scoase cheile din buzunarul blugilor, în graba lui, aproape că scăpă pachetele şi un sac greu începu să alunece, în timp ce el se chinuia să-i păstreze echilibrul.

În cele din urmă uşa apartamentului se deschise.

— Îmi pare bine să te văd din nou, Mary Louise, strigă el vesel peste umăr ochilor ce-l priveau din partea cealaltă a holului, rânjind când auzi uşa trântindu-se cu putere.

— Sunny! aruncă pachetele pe canapea şi se îndreptă spre dormitor. Sunny, unde eşti?

— Ben?

Se opri când o văzu în uşa bucătăriei, apoi, din câţiva paşi ajunse lângă ea, o luă în braţe şi începu s-o învârtească. Surpriza de pe faţa ei îl

făcu să izbucnească în râs.

— Lasă totul baltă. Sărbătorim. O îmbrăţişă cu putere, incapabil să-şi ascundă emoţia. Vino să vezi ce-am cumpărat, îi spuse el.

— Ben, ce s-a întâmplat? Sunny trânti un prosop de vase pe dulap, înainte de a-l urma în living. Ce s-a întâmplat? Ai lipsit ore întregi. Se opri şi se încruntă când îi trecu prin minte un gând. Poştă, murmură ea, făcând ochii mari. Ai fost la poştă! Ben, ai vândut ceva important!

Îi apucă mâna dreaptă în mâinile ei.

— Asta e, nu-i aşa? spuse ea, râzând emoţionată. Oh, spune-mi înainte de a-ţi da una!

El îi privi încântarea de pe faţă şi simţi un val de căldură inundându-i corpul. Era mulţumită. Era mulţumită pentru el. Scoţând scrisoarea din buzunar, i-o întinse fără să spună nimic.

Ea parcurse repede pagina, apoi scoase un strigăt de bucurie.

— Le-a plăcut! Le-a plăcut cu adevărat. Şi au inclus şi un cec! Ben, eşti bogat!

— Nu chiar bogat, spuse el, râzând. Doar mai

puţin sărac. Dar nu asta-i partea importantă. N-ai văzut de la cine e scrisoarea?

Ea privi din nou scrisoarea.

— Family of Man? E chiar atât de bine?

— Bine? E cea mai importantă revistă din ţară… nu, nu din ţară, se corectă el trântindu-se pe canapea şi râzând… din „lume”. O trase pe canapea lângă el, strângând-o de umeri şi privind-o uimit. Din lume, Sunny!

— Oh, Ben, spuse ea oftând. E minunat! îi aruncă o privire serioasă. Nu ţi-am spus? Nu ţi-am spus că ai nevoie decât de răbdare?

— Da, domnişoară Ştie-Tot, mi-ai spus, recunoscu el. Acum, deschide cutiile şi vezi ce ţi-am cumpărat.

— Mie? Ben, nu trebuia să cumperi nimic pentru mine, spuse ea încet, apoi ochii începură să-i sclipească de emoţie. Ce e? Ce mi-ai cumpărat?

— Uite. Râse încântat şi-i întinse o cutie mare. Deschide-o mai întâi pe asta.

Luând cutia, ea îl privi cu ochii plini de

căldură, făcându-l să i se oprească respiraţia. Luându-şi apoi ochii de la el începu să rupă ambalajul. Apoi, dintr-odată se opri.

— Ben, spuse ea şoptit, ridicându-se în picioare.

O rochie.

Puse rochia verde în dreptul ei şi se răsuci în faţa lui.

— Ben, o rochie. E absolut „minunat”.

— Acum deschide asta. Îi întinse un pachet mai mic.

— Încă? Ben, e prea mult, protestă ea, trântindu-se din nou pe canapea şi desfăcând ambalajul dintr-un plastic, strălucitor. Oh, şopti ea, Ben... pantofi... şi ciorapi... Se opri şi ridică ultimul articol din pungă. Un ruj, spuse ea uimită, apoi se aşeză în genunchi şi, luându-i faţa în mâini, îl sărută uşor pe buze. Ben, ruj de buze.

— Da, ştiu. Râse, simţind nodul care i se pusese în gât. Ruj de buze. Ar fi trebuit să mă fi gândit la asta mai de mult. Ca să-ţi spun adevărul, nici azi nu mi-ar fi trecut prin cap, dacă nu mi-ar fi

sugerat vânzătoarea.

— Nu! protestă ea. Ai fost atât de atent. Mi-ai dat tot ce-mi trebuia. Dar… rujul e ceva intim, ca lenjeria sexy. Nimeni nu observă, dar te face să te simţi mult mai bine… mai feminină.

Dacă vei arăta şi mai feminină, eu voi da de un mare bucluc, se gândi el trist, dar spuse cu glas tare:

— Du-te şi încearcă-le, pentru numele lui Dumnezeu, ca să văd dacă nu mi-am dat banii degeaba. Şi apoi adăugă, pentru a încheia seria surprizelor: Pun şampania la gheaţă şi vom sărbători aşa cum se cuvine.

— Şampanie? murmură ea, ridicând mirată dintr-o sprânceană. Ne schimbăm stilul de viaţă?

El râse şi o împinse spre baie.

— Absolut. Acum mergi şi schimbă-te. Nu poţi bea şampanie, chiar dacă e ieftină, îmbrăcată în blugi.

Sunny trânti pachetele pe pat, învârtindu-se de plăcere. Dragostea pe care-o simţea pentru Ben era puternică şi sinceră, iar faptul că-l vedea atât

de fericit o umplea de emoţie.

Scoase repede rochia din cutie şi o îmbrăcă. Îi venea perfect, după cum se aşteptase. Linia ei crasimplă, naturală şi foarte feminină.

Îşi puse apoi nerăbdătoare ciorapii şi pantofii, apoi se privi în oglinda dulapului. Era rochia unei prinţese din poveşti, se gândi ea. Apoi, privindu-şi critic chipul, începu să se încrunte. Părul ei nu arăta bine. Era prea obişnuit, ca să se potrivească cu rochia.

Se întoarse şi răscoli repede prin ambalajele de pe pat, până găsi ceea ce căuta... panglica aurie cu care fusese legată cutia.

După zece minute, în care se război cu buclele ei, reuşi să le strângă şi să le lege în creştetul capului. Dându-se câţiva paşi înapoi din faţa oglinzii, aprobă imaginea ce se reflecta.

E mult mai bine, îşi zise ea, dându-se cu rujul de culoarea piersicii.

— Acum, murmură ea, întorcându-se cu spatele la oglindă, să ne facem apariţia.

După ce deschise uşa, se sprijini de tocul ei,

luându-şi o ţinută regală, cu un braţ ridicat şi cu palma lipită de frunte.

Îl privi nerăbdătoare printre pleoapele întredeschise, iar el simţi că i se opreşte respiraţia şi se îndreptă automat spre ea. Când se apropie, ea îi întinse o mână subţire.

Râzând răguşit, el îngenunche în faţa ei şi, ridicându-i mâna la buze, i-o sărută. Sunny simţi buzele calde pe dosul palmei, apoi el îi răsuci încet mâna şi depuse un sărut adânc în podul palmei. Oh, cât de mult îl iubea pe acest bărbat. Voia cu disperare să întindă mâna şi să-l tragă în braţele ei.

Clătină apoi din cap şi râse, înălţându-şi trufaşă nasul.

— Ridică-te, sclavule.

— Am voie să vorbesc? întrebă el serios.

— Sigur, spuse ea, dând din cap cu o bunăvoinţă regească. Poţi spune tot ce vrei despre cât de frumoasă… deosebită… fermecătoare… sunt. Apoi privi în jos spre el şi adăugă răutăcioasă: Dar nu mă lăsa pe mine să te învăţ ce

să spui.

— De fapt, începu el, de-abia reţinându-şi râsul, voiam să spun că miroase a ars.

— Cina! exclamă ea. Alergând la bucătărie, luă două cârpe şi deschise larg uşiţa cuptorului. Dădu disperată din mâini pentru a împrăştia fumul, apoi scoase mâncarea transformată în cărbuni şi o puse pe aragaz.

— Ce-i asta?

Ea se răsuci şi-l văzu stând în uşa bucătăriei, privind sceptic bucăţile negre.

— E o friptură, răspunse ea indignată.

— A-ha. El clătină din cap trist. Poate trebuia să fie o friptură, dar acum e cu siguranţă o fostă friptură defunctă…

— Foarte nostim. Simţea că ar trebui să fie nervoasă din cauza lui, dar inima îi era veselă văzându-l atât de nepăsător. Poţi glumi cât vrei, dar ce – vom face cu cina?

— Amănunte, spuse el. Te pierzi în amănunte. Avem şampanie… care trebuie să fie acum destul de rece. Ce altceva mai avem nevoie?

— Mâncare, bombăni ea.

— Atunci pregăteşte nişte aperitive. Ceva simplu… caviar beluga sau pat6 de foie gras ar merge destul de bine, îi aruncă el peste umăr, întorcându-se în living.

Îl auzi destupând sticla de şampanie, aflată în frapiera cu gheaţă, şi zâmbi. Câteva minute mai târziu, când duse paharele şi o tavă în living, îl găsi întins pe spate pe canapea, cu mâinile sub cap şi un zâmbet mulţumit pe buze.

Când aşeză platoul pe măsuţa de cafea, el privi în jos suspicios şi întrebă:

— Ce-s astea?

— Aperitive.

El se aplecă şi privi mai îndeaproape.

— Arată ca vafe cu vanilie.

Ea îl privi dezaprobator.

— Eşti scriitor, foloseşte-ţi imaginaţia. În afară de asta, sunt perfecte pentru înmuiat în şampanie. Dacă ai înmuia caviar, icrele s-ar împrăştia în şampanie.

El se gândi o clipă, apoi spuse:

— Ai dreptate. Nu m-am gândit până acum, dar ce-ar putea fi mai dezgustător decât ouă de peşte în şampanie. Ridică un pahar, ignorând hohotul ei de râs, şi îl umplu.

Când amândouă paharele fură pline, Ben îl ridică pe al lui şi toastă:

— Pentru excepţionalul bun-gust şi extraordinara capacitate de percepţie a editorului de la Family of Main.

— Auzi, auzi. Ea îşi duse paharul la buze, apoi îşi puse un deget sub nas din cauza bulelor care o gâdilau. Aşteaptă… am şi eu unul. Pentru uriaşul… şi nemaiîntâlnitul… talent al bărbatului pe care-l cunoaştem şi-l iubim cu toţii. Înainte ca el să poată completa cu un „Amin”, adăugă: Truman Capote.

El se înecă din cauza hohotului de râs venit pe neaşteptate şi-i aruncă o privire indignată.

— Îţi voi plăti pentru asta, bombăni el, apoi mai turnă şampanie şi spuse: Pentru oficiul poştal şi fie ca ei să continue în a aduce asemenea oferte încântătoare.

— Pentru vafele cu vanilie! exclamă ea exuberantă. Când el o privi cu îndoială, ea ridică din umeri şi spuse: Nu mai am alte toasturi.

În timp ce ea luă o prăjitură, el se lăsă pe spate oftând şi sorbi din şampanie.

— Ăsta-i începutul, Sunny. Este, în sfârşit, începutul. Dacă povestea asta e bine primită, sunt pe drumul cel bun. Voi putea scrie ceea ce vreau să scriu.

— Cum adică „dacă”? îşi înmuie prăjitura în şampanie. Sigur că va fi bine primită. Tu ai scris-o, nu-i aşa?

El zâmbi cu indulgenţă.

— Ai citit ceva din scrierile mele?

— Nu… recunoscu ea încet. Dar mi-ai spus că e bună şi eşti un om de cuvânt.

El o privi în timp ce-şi înmuia o altă prăjitură.

— Chiar mănânci aşa ceva?

— E delicioasă, spuse ea entuziasmată. Uite, încearcă una.

— Prăjituri cu şampanie sună destul de… pervers, murmură el, în timp ce ea înmuie una în

paharul lui şi i-o duse la buze.

Chicotind, el deschise gura. Deodată, buzele lui îi atinseră degetele, iar reacţia fu asemănătoare celei produse de un curent electric. Râsul dispăru, iar ochii li se întâlniră. Înainte ca ea să poată spune ceva, amintirile senzuale ale nopţii precedente reveniră, însă cu mai multă putere şi intensitate.

— De ce nu te pot atinge? şopti el răguşit. Vreau cu disperare să-ţi fac plăcere, să-mi găsesc plăcerea în tine. Vreau să te răsplătesc, pentru că mi-ai arătat lumea din afara acestei camere, dezvăluindu-mi o altă lume secretă.

Degetele lui zăboviră pe buza ei inferioară.

— Am fi numai noi doi în această lume secretă. Fără trecut, fără viitor. Fără nimeni care să-mi spună că nu trebuie să te ating... să te iubesc.

Vocea lui joasă şi răguşită o purta fără efort în acea lume de vis despre care vorbea. Ea simţi o ceaţă fină, senzuală, învăluindu-i, iar imaginile erotice întrerupseră legătura cu realitatea.

— Nici măcar n-am putut să-ţi spun, noaptea trecută, cât de incredibil de frumoasă eşti. Degetul lui alunecă pe aluniţa de lângă gură, iar respiraţia îi deveni aspră în timp ce continuă să vorbească: Ţi-ai dat seama, noaptea trecută, că mi-era teamă? Mi-era teamă să te ating ca să nu dispari. Eşti atât de mică, atât de perfectă. M-am simţit ca un animal, pentru că voiam să te ating, să te devorez. Îţi aveam în sfârşit trupul între mâini şi ele îmi tremurau, de parcă eram un băiat la prima întâlnire.

Strecurându-şi degetul sub bărbia ei, o trase mai aproape în timp ce începu să-şi lase capul în jos. Totul se desfăşura mult prea încet faţă de intensitatea şi nerăbdarea din interiorul ei. Apoi, când gura lui era aproape lipită de a ei, iar ea îşi închise ochii în anticipaţie, un zgomot o făcu să se trezească la realitate.

Încordându-se, îşi îndreptă capul spre dormitor. Apoi, recunoscând bătaia atât de familiară din geam, gemu din cauza frustrării. Reţinându-şi un tremur de dezamăgire, se ridică

oftând.

— Unde te duci? întrebă el mirat, cu vocea păstrând încă urmele acelei răguşeli senzuale.

— Să răspund la fereastră, veni răspunsul morocănos, în timp ce ea dispăru în dormitor.

Merse la fereastră şi o deschise.

— Bună, Mary Louise, spuse ea resemnată, când fata se căţără pe pervaz.

— Am vrut doar să te avertizez, spuse fata împingându-şi ochelarii pe nas. Unul din pachetele aduse de Ben conţine o sticlă. Îmi închipui că are de gând să te îmbete ca să-i cedezi în cele din urmă.

— Eram pe cale să-i cedez, bombăni Sunny printre dinţi.

— Am venit cât am putut de repede ca să te avertizez… Se opri dintr-odată şi o privi pe Sunny. Sunny, arăţi „nemaipomenit!”, exclamă ea uimită.

— Mulţumesc. Îţi place rochia mea? Ben mi-a cumpărat-o şi, da, a cumpărat şi o sticlă cu şampanie, dar nu încearcă să mă îmbete, spuse ea fără să se oprească, apoi respirând adânc, adăugă:

— Mai vrei altceva?

Mary Louise se întoarse şi privi la reflecţia amândurora în oglindă.

— Cine crezi că a hotărât ca eu să fiu grasă şi urâtă, iar tu subţire şi frumoasă?

— Nu eşti grasă şi urâtă. O altă coafură ar face minuni pentru faţa ta şi ar trebui să te îmbraci într-un fel care să te avantajeze.

— Cum, de exemplu? Să-mi pun o zgardă de gât?

Sunny râse şi-i puse un braţ după umeri.

— Nu te mai compătimi atâta. Eşti nostimă şi inteligentă, în ciuda vârstei tale. Şi cu hainele potrivite ai putea fi foarte atrăgătoare.

— Sigur, spuse fata cu îndoială. Brooke Shields, ai grijă! apoi o privi pe Sunny. Am nişte bani pe care i-am câştigat având grijă de nişte copii. Am vrut să-i dau tatii, dar el mi-a spus să-i cheltui pentru mine. Putem mergem mâine să-mi cumpăr nişte haine?

Mary Louise vorbea rareori despre tatăl ei, iar când o făcea avea întotdeauna o expresie

îngrijorată şi tristă pe faţă.

— Nu văd de ce nu, răspunse Sunny. Privi gânditoare spre morocănoasa sa prietenă. Îţi iubeşti foarte mult tatăl, nu-i aşa?

Pentru o clipă nu crezu că Mary Louise îi va răspunde. Apoi spuse repede:

— Trebuie să am grijă de el. Munceşte atât de mult. Oftă şi adăugă: Se învinuieşte din cauză că mama ne-a părăsit pentru cineva cu mai mulţi bani. Dar ea a fost proastă. Nimeni n-ar putea fi mai bun decât tata.

— Sunt convinsă că ai dreptate, murmură Sunny, suferind pentru pierderea feţei. Explica foarte mult din atitudinea ei revoltată.

O privi apoi pe Mary Louise căţărându-se şi ieşind pe fereastră, jurându-şi să facă tot ce va putea pentru a o ajuta, apoi se întoarse în living, sperând din tot sufletul ca vraja să nu se fi risipit.

Dar sperase degeaba. Când ajunse în cealaltă cameră, o găsi goală şi auzi zgomot de vase la bucătărie. Merse încet spre măsuţa de cafea şi oftând, luă o vafă cu vanilie pe care o înmuie tristă

într-unul din paharele cu şampanie ce stăteau abandonate pe masă. Rămase o clipă acolo, regretând, apoi merse la bucătărie pentru a-l ajuta pe Ben.

Capitolul 8

— Ce zici de ăsta?

Sunny se opri din căutatul prin raft şi se întoarse pentru a privi tricoul pe care Mary Louise îl ţinea în sus. Pe tricou era scris cu litere roşii: „SO'Ş YOUR AUNT MINNIE".

— Îl au şi în alte culori? întrebă Sunny, punând tricoul în faţa tinerei ei prietene. Verdele ţi-ar scoate ochii în evidenţă.

— Îmi plac ochii mei acolo unde sunt, mulţumesc, răspunse Mary Louise, zâmbindu-i şmeche reşte şi punând tricoul la loc.

1. SO'S YOUR AUNT MINNIE – Aşa arată şi mătuşa ta, Mânie.

Sunny o privi uimită.

— Mary Louise, ai făcut o glumă! Poate că mai

I e o speranţă pentru tine. Eram sigură că vei

deveni agent de asigurări sau ceva la fel de serios.

Mary Louise îi scoase limba şi continuă să caute prin rafturi. Aleseseră deja o pereche de blugi şi o fustă, iar acum căutau bluze care să se potrivească noii ei garderobe. După ce terminau cumpărăturile, aveau program de tuns. O tunsoare scurtă va schimba complet aspectul tinerei fete, îi va îndulci trăsăturile feţei.

Căutarea unui tricou cu o inscripţie mai puţin provocatoare dură încă treizeci de minute. Apoi, după ce plătiră pentru cumpărături, ieşiră din atmosfera plăcută, cu aer condiţionat a magazinului, în căldura umedă de afară.

Pe drumul spre casă Mary Louise vorbi într-un mod degajat, care devenise din ce în ce mai obişnuit în conversaţiile ei cu Sunny. Deodată se opri, apucând braţul prietenei sale blonde şi trăgând-o lângă perete.

— E domnul Armquist! şopti ea. Când te întreabă dacă vrei să-i vezi revistele, să spui nu.

Sunny o privi suspicioasă.

— Ce fel de reviste?

— Reviste de ştiinţă, răspunse ea şoptind îngrozită.

— Ce dezgustător! exclamă Sunny. Încearcă să-ţi pervertească mintea cu „ştiinţa”. Ar trebui să-i fie ruşine.

— Nu ţi s-ar mai părea tot atât de amuzant dacă ar încerca să te înghesuie într-un colţ, de fiecare dată când ieşi din casă, spuse prietena ei, apoi o forţă să intre pe un gang, până ce pericolul de a fi acostate de domnul Armquist trecu.

Sunny ascultă tăcută şi amuzată cum Mary Louise îi povesti cu lux de amănunte despre pedeapsa care ar trebui aplicată celor care îi forţează pe alţii să asculte discuţii pe teme politice, ştiinţifice şi medicale. Când îşi termină în cele din urmă expunerea, ajunseseră deja în zona unde se terminau clădirile cu birouri şi începeau şirul caselor cu aspect dărăpănat.

Gândurile lui Sunny erau îndreptate către Ben, când un scârţâit puternic de frâne o aduse din nou la realitate. Când se întoarseră să vadă ce s-a întâmplat, mulţimea se adunase deja în jurul

celor două maşini implicate. Din fericire, nu era un accident serios, pentru că Sunny văzu doi bărbaţi, care păreau a fi şoferii, stând afară, lângă una din maşini. Tocmai voia să întoarcă privirea când, dintr-odată, mulţimea se dădu la o parte şi ea putu să vadă clar maşinile implicate în accident.

Şoferii stăteau unul în faţa altuia, ţipând şi gesticulând furioşi unul la altul. Dar nu aceşti bărbaţi îi atraseră atenţia. În spatele lor, sprijinit leneş de una din maşini, stătea bărbatul pe care-l văzuse, cu câteva zile în urmă, la vaolanul maşinii sport, de culoare roşie.

Îl văzu exact în clipa când şi el o zări pe ea. Cu o clipă înainte, el privea amuzat la şoferii care se certau… iar în momentul următor ochii lui se măriră când privi în direcţia ei.

Inima ei începu să bată nebuneşte, cuprinsă de panică, producându-i un vuiet asurzitor în urechi şi câteva minute, ce părură fără sfârşit, rămase pe loc, paralizată de intensitatea privirii lui. Apoi, când îl văzu întorcându-se şi prinzându-l

de braţ pe unul din şoferi, aplecându-şi capul şi şoptindu-i ceva la ureche, vraja care o ţintuise locului păru să-şi piardă din puterea terifiantă. Răsucindu-se, începu să meargă repede în direcţia apartamentului, trăgând-o după ea pe Mary Louise, total nedumerită.

— Hei! Ce s-a întâmplat? protestă prietena ei.

— E… Sunny se opri. Cum îi putea explica, când ea însăşi nu ştia? Cum îi putea spune că văzuse un străin şi se speriase de moarte? Nu-i nimic, minţi ea. Vreau doar să ajungem mai repede acasă şi să văd cum îţi vin noile haine.

— Nu vor arăta cine ştie ce, dacă îmi rupi un braţ, până ajungem acasă.

Râzând scurt şi uşor isteric, Sunny îşi mări pasul şi numai când ajunse în holul întunecat al casei vechi, slăbi strânsoarea asupra braţului lui Mary.

O simţea pe tânăra fată privind-o fix, în timp ce urcară cele trei etaje. Când băgă cheia în broasca uşii, Mary Louise o apucă de braţ şi,

oprindu-i mişcările, o întrebă nervoasă:

— Ai de gând să-mi spui ce-a fost toată povestea asta?

Tocmai când Sunny respira adânc şi se pregătea să găsească o explicaţie… orice explicaţie… telefonul din apartamentul lui Mary Louise începu să sune.

— Du-te şi răspunde la telefon, spuse Sunny grăbită. Apoi vino să încerci hainele. Şi voi încerca să-ţi spun ce s-a întâmplat, adăugă ea gânditoare.

Pentru o clipă, Sunny crezu că prietena ei nu va pleca, dar cum telefonul continua să sune, Mary Louise bombăni:

— Bine. Dar sper să fie ceva întemeiat.

Intrând în apartament, Sunny încuie uşa în urma ei, realizând că era pentru prima oară când îşi amintea să facă asta. Mergând spre fotoliu, se trânti în el, cu ochii închişi. În clipa următoare însă îi deschise larg, când bărbatul cu privire furioasă… aceeaşi faţă din visele ei… apăru în faţa ei.

— Lasă-mă în pace, gemu ea.

Părea că acea faţă era întotdeauna acolo, în colţurile întunecate ale minţii ei, dar niciodată atât de puternic ca acum. Avea nevoie de Ben. Unde era? De ce nu era acolo să-i alunge coşmarul, aşa cum făcuse de atâtea ori?

Îşi dădu la o parte părul de pe frunte, apoi oftă uşurată când auzi o bătaie la uşă.

— Mary Louise, murmură ea zâmbind, simţind cum tensiunea i se împrăştie. Dar când deschise uşa, zâmbetul îi îngheţă, transformându-se într-o grimasă de spaimă.

Nu era Mary Louise. Stând acolo, sprijinit de tocul uşii, era un bărbat pe care-l mai văzuse doar de două ori în viaţa ei. Bărbatul din maşina sport, de culoare roşie.

Ei nu-i trecu prin cap să-l întrebe ce vrea. Primul ei instinct fu acela de a-i trânti uşa în nas, însă în clipa următoare uşa se izbi de pieptul ei, iar bărbatul intră în casă. Smucind uşa din mâinile ei tremurânde, el o închise în urma lui şi zâmbi. Pentru o clipă niciunul nu vorbi, ci rămaseră şi se priviră unul pe altul.

Părul lui blond era tuns îngrijit, iar faţa era comună. Nimic nu avea acel chip care să-i facă inima să bată atât de tare… nimic în afara pătrunderii lui forţate într-un loc în care nu exista decât siguranţă şi căldură… şi dragoste.

— N-a fost deloc frumos din partea ta să fugi aşa de noi, spuse el. Nu-i aşa?

Sunetul vocii lui… blândă şi plăcută… îi produse fiori reci de-a lungul coloanei vertebrale. Zâmbetul lui deveni mai larg dintr-odată, ca şi cum îşi amintea reacţiile ei, iar asta îi făcea o imensă plăcere.

— Glenn se simte jignit, şopti el. Dar te poţi răscumpăra faţă de el acum. O privi, cu capul aplecat batjocoritor. Eşti gata să mergi, nu-i aşa?

Ea clătină încet din cap, apoi din ce în ce mai tare, disperată. Ochii începură să i se rotească prin cameră, căutând o cale de scăpare. Se dădu înapoi, dar în acelaşi timp îi apucă articulaţia mâinii cu putere.

— Nu te porţi prea frumos, spuse el. N-am fost noi buni cu tine? L-am ţinut chiar pe Glenn

departe de tine, când erai inconştientă… şi foarte goală.

Sunny simţi că-i vine să verse la gândul că acest bărbat îi văzuse corpul. Dându-se înapoi, încercă disperată să-şi elibereze mâna, dar el o trăgea tot mai aproape.

— Dă-mi drumul, şuieră ea, lovindu-l.

Aruncându-şi capul pe spate, el izbucni într-un hohot de râs.

— Deci până la urmă poţi totuşi să vorbeşti.

Zâmbetul lui dispăru brusc şi o smuci cu putere de braţ, răsucind-o şi ajungând în spatele ei cu un braţ peste piept ei, iar cu celălalt strângându-i încă mâna.

— Acum, spuse el, indiferent dacă-ţi place sau nu, vom coborî şi vom merge la Glenn care ne aşteaptă în maşină. Ne vom urca în linişte în maşină şi vom termina ce-am început înainte ca tu… să faci acea criză de nervi. Îi dădu drumul la mână şi o apucă de bărbie, răsucindu-i capul spre el şi zâmbind din nou. Ai înţeles?

Ca prin minune, ea simţi adrenalina

descărcându-i-se în vene şi deodată fu cuprinsă de o minunată şi cumplită furie. La dracu’ cu tine, se gândi ea mânioasă. S-ar putea ca el s-o târască jos pe scări. S-ar putea chiar să reuşească s-o bage în maşină, dar n-o va face fără luptă. N-avea de gând să-l lase să câştige uşor.

Pe nepregătite, îşi lăsă corpul să cadă moale pe podea. Iar când el încercă să se lupte cu corpul ei inert, reuşi să se elibereze. Animată de o frică nemaiîntâlnită, se îndreptă spre baie, gândindu-se să se încuie acolo, pentru ca, apoi, să scape ieşind pe fereastră. Dar, înainte de a parcurge jumătatea distanţei spre baie, auzi o altă bătaie în uşă.

Oh, Doamne, Mary Louise! Uitase complet de ea. Trebuia s-o prevină. Trebuia s-o ţină la distanţă de acest bărbat.

— Mary Louise! strigă ea disperată. Pleacă…

Nu reuşi să spună mai mult, pentru că musafirul nepoftit ajunse imediat lângă ea, lovind-o cu umărul, în timp ce ea căzu la pământ sub greutatea lui. Ţinând-o culcată, îi acoperi gura cu mâna.

Dar ea nu-i simţi greutatea deasupra şi nici nu observă mâna lui care-i apăsa gura sau gustul de sânge care curgea din buza spartă. Nu avea cum să facă nicio mişcare, pentru că Sunny se afla acum într-un loc unde nimic n-o mai atingea. Singurul lucru care mai reuşi să-i penetreze mintea fu bătaia slabă, îndepărtată de la uşă.

Ben coborî din maşină şi merse vioi spre intrarea din clădirea veche. Sunny trebuie să se fi întors deja de la cumpărături, se gândi el în timp ce urca scările din faţă. Chicoti dintr-odată amintindu-şi cum arătase ea când îi spusese că va încerca să elibereze fluturele din sufletul lui Mary Louise. Doar Sunny putea vedea un fluture în acel mic şi morocănos Napoleon.

Dar asta era Sunny. Lumea văzută prin ochii ei era un loc minunat, magic, un loc care putea fi uneori uimitor şi chiar inconfortabil pentru un om foarte practic. Iar el voia cu disperare să vadă acea lume. Uneori reuşea să prindă frânturi, dar…

Şirul gândurilor lui fu întrerupt brusc, când ajunse în faţa uşii. Undeva, deasupra lui, se

auzeau pocnituri şi cineva striga numele lui Sunny.

Urcând scările câte trei deodată, se opri în faţa uşii apartamentului în care Mary Louise bătea cu pumnii.

Ea se întoarse spre el, cu faţa palidă şi înspăimântată.

— A ţipat, Ben, spuse ea, cu vocea tremurându-i. S-a întâmplat ceva îngrozitor.

El o dădu blând dar ferm, la o parte şi băgă cheia în broasca uşii cu o mână căreia nu-i putea permite să tremure. Era disperat să ajungă mai repede înăuntru, dar în adâncul sufletului se temea. Gândul că lui Sunny i se putuse întâmplă ceva îi produse o durere cum nu mai simţise până atunci.

Când deschise uşa, ochii lui înconjurară dintr-o privire camera. O fereastră era deschisă şi perdelele erau mişcate de vânt, dar nu era nici urmă de Sunny. Se îndreptă spre dormitor, apoi se opri brusc.

În spatele canapelei, cu părul ei auriu acoperindu-i faţa, ea zăcea întinsă pe podea.

Începu să păşească încet spre ea, cu Mary Louise venind în urma lui. Când îngenunche lângă ea inima îi bătea cu atâta putere, încât crezu că îi va pocni şi simţi tot sângele scurgându-i-se. Îi înălţă capul şi-l aşeză în poala lui, aplecându-şi faţa pentru a simţi dacă mai respiră.

Unde-i era mintea? Raţiunea? Ce se întâmplase cu ordinea? Cu judecata? Ar fi trebuit să facă ceva. Altceva decât să se lase cuprins de frica ce-l măcina în interior.

Privi în sus spre fată, forţându-se să fie calm, deşi vocea lui nu părea astfel.

— Cheamă doctorul, Mary Louise. Numărul lui e trecut lângă telefon. Doctorul Chandler.

Privind din nou spre Sunny, răsuflă uşurat când îi văzu pieptul mişcându-se datorită respiraţiei.

— Sunny, şopti el răguşit. Iubito, te rog… unde te doare? Cine ţi-a făcut asta? Te rog, Sunny, trebuie să te trezeşti şi să vorbeşti cu mine… O sărută uşor pe frunte, apoi cu mai multă pasiune pe obraji, pe ochi, pe buze, şoptind fraze

incoerente.

— Nu e drept. Oamenii n-ar trebui să facă rău celor buni. Aşa ceva nu trebuia să se întâmple. Fiecare muşchi din corpul lui era încordat din cauza efortului de a se stăpâni să nu urle de teamă şi furie.

— Ar fi trebuit să fiu aici! gemu el răguşit. Blestemaţi fie cei care au făcut asta! îi voi găsi, iubito. Nu-ţi vor mai face niciodată vreun rău, îţi promit, îi cuprinse faţa în mâini, simţindu-se stângaci şi neîndemânatic în faţa delicateţii ei. Mă auzi, Sunny? Mă…

Deodată simţi o atingere pe cămaşă şi se întoarse. O văzu pe Mary Louise, cu teroarea întipărită pe faţă.

— E moartă? şopti ea.

— Nu! strigă elu apoi adăugă mult mai calm: Nu, sigur că nu. Îşi va reveni. Trebuia să reuşească să se controleze. Pentru Sunny. Pentru Mary Louise. Pentru el însuşi.

Ridicând-o uşor, o întinse pe canapea şi se aşeză lângă ea, întorcându-se din nou spre fată.

— Cheamă doctorul, Mary Luise. Îşi va reveni curând... Se opri brusc, iar cuvintele îi rămaseră în gât când simţi că cineva îi strânge mâna.

— Sunny? Se aplecă spre ea şi văzu că ochii i. se deschid.

— Nu, şopti ea, cu o voce răguşită. N-am nevoie de doctor... N-a fost decât... decât...

— Sunny eşti rănită. Un doctor ne poate spune ce ai.

— Nu, sincer, Ben. Vocea ei păru acum mai puternică şi încercă să zâmbească slab. M-a lovit tare, dar îmi voi reveni. Zău.

— Cine? întrebă Ben, cu o voce plină de furie. Cine a făcut asta?

O privire ciudată apăru şi apoi dispăru de pe faţa ei.

— A fost bărbatul de care ţi-am povestit, spuse ea ezitând. Cel pe care l-am văzut când m-am plimbat singură, a cărui furie m-a înspăimântat.

Ben închise ochii şi spuse încordat:

— Cum a intrat înăuntru, Sunny?

— Eu i-am dat drumul.

Cuvintele de-abia şoptite, spuse în chip de scuză, îi produseră lui Ben o furie cumplită. Prinzându-i faţa între mâini, o ţinu strâns şi se apropie de ea, cu ochii mari.

— Nu poţi face asemenea lucruri, spuse el cu o voce scăzută, respirând greoi. S-ar putea ca eu să nu fiu în stare să văd margaretele, dar Dumnezeule mare, Sunny, tu poţi vedea printre ele. Mâinile îi tremurau de efortul de a rămâne calm. Acolo, afară, există şi răul, continuă el. Există. Şi dacă nu-l poţi vedea, nu faci decât să te păcăleşti pe tine.

Întoarse furios capul când auzi în spatele lui pe cineva respirând şi îşi aminti de prezenţa feţei.

— Mary Louise, spuse el, trecându-şi distrat o mână prin păr. Vreau să-ţi mulţumesc. Bătutul tău la uşă probabil că l-a speriat.

Împingându-şi ochelarii în sus cu degetuf arătător, Mary Louise privi neliniştită de la Sunny la Ben.

— Sunny? şopti ea nervoasă.

— Nu voi păţi nimic, Mary Louise, spuse Sunny, zâmbind încurajator. Ai face mai bine să te duci acum. Tatăl tău trebuie să sosească dintr-o clipă în alta şi se va îngrijora din cauza ta.

După ce-i aruncă lui Ben o privire furioasă, Mary Louise se întoarse şi ieşi din apartament. De îndată ce uşa se închise în urma ei, Ben se întoarse spre Sunny şi o luă în braţe.

— Am crezut… n-am ştiut… Părea să nu găsească cuvintele în timp ce-o legăna în braţe, cu faţa lipită de gâtul ei moale şi cald.

— Ştiu, şopti ea, mângâindu-i faţa. Ştiu, dragul meu. Acum e totul bine.

El râse scurt, uşor batjocoritor.

— Eu însă sunt total nefolositor. Tu ai fost atacată şi eu tot ce pot să fac e să ţip la tine. În loc să te liniştesc.

Ea îşi roti capul pentru a-l privi în ochi.

— Tu mi-ai dat tot ce aveam nevoie, când aveam nevoie. Nu crezi că pot înţelege din ce cauză erai furios?

Înţelegea. El vedea asta în ochii ei.

— Sunny, trebuie să stăm de vorbă despre asta, spuse el. Ştii ce avem de făcut acum, nu?

— Nu! exclamă ea. Nu, Ben… te rog! Voi sta în apartament, îţi promit. Nu vei mai avea niciun motiv pentru care să te îngrijorezi din cauza mea. Voi…

— Sunny, spuse el, întrerupându-i şuvoiul de cuvinte. Trebuie. Ştiu că-ţi este teamă de ce ar putea exista în trecutul tău, dar nu mai putem amâna. Mă tem că ne-a ajuns din urmă.

— Nu-i asta. Îşi îngropă faţa în gâtul lui, punându-şi braţele împrejur. Nu mă mai tem de asta. Oh, sau poate, puţin. Dar cred că acum m-aş putea descurca.

— Atunci ce e? De ce nu vrei să afli cine eşti?

Trecură câteva momente până ce ea vorbi şi atunci respiră adânc şi spuse ezitând:

— Ben, ţi-am spus că înţeleg de ce te-ai înfuriat pe mine. Te-ai înfuriat pentru că… pentru că ţii la mine.

Lui Ben aproape îi veni să râdă de această descoperire, dar n-o făcu. Tăcu şi ascultă ce avea

ea de spus.

— Dar tu ţii la „Sunny”, Ben, şopti ea, ridicând privirea şi uitându-se în ochii lui. Dacă nu vei mai ţine la persoana care se va dovedi că sunt? Dacă nu voi mai fi Sunny?

Închizând ochii neputincios, trecu un moment până ce el putu să-i răspundă:

— Iubito, nu-mi pasă dacă eşti Somnorosul, Morocănosul sau Doc. Asta nu va schimba ceea ce simt pentru tine. Ridică mâna pentru a-i atinge uşor faţa. Nu crezi că şi eu sunt îngrijorat pentru acelaşi lucru? Dacă, atunci când îţi vei aminti cine eşti, nu vei mai simţi ce simţi acum pentru mine? Amândoi ne-am furişat în jurul sentimentelor noastre, pentru că am fost obligaţi s-o facem. Dar acum, trebuie să înfruntăm adevărul. Chiar dacă eşti căsătorită, există acolo, undeva, un bărbat care te iubeşte. Chiar tu ai spus-o. Când îţi vei aminti cine eşti, îţi vei aminti şi de el. Şi oare asta te va face să mă părăseşti pe mine?

Ea deschise gura pentru a protesta, dar el o opri, punându-i un deget pe buze.

— Nu spune nimic. Nu poţi şti acum cum vei simţi. Am vrut doar să ştii că şi eu mă confrunt cu aceeaşi teamă. Dar nu pot lăsa ca asta să mă oprească. Nu vom putea avea niciodată un viitor, dacă nu avem grijă de trecut. Înţelegi ce vreau să spun?

— Da, spuse ea tristă. Dar pot să-ţi spun ceva despre chipul din visul meu?

— Asta nu mă va face să mă răzgândesc.

— Poate că nu, dar vreau oricum să ştii. Îşi coborî privirea şi începu să mângâie materialul cămăşii în dreptul umărului. Ţi-am spus că l-am iubit… şi aşa a fost. Dar nu e la fel cu ceea ce simt pentru tine. Ridică privirea şi se uită la el, apoi privi în gol. Nu-l „vreau”, şopti ea.

Ben respiră adânc, cu furie. Dumnezeule, cum va putea el să-i dea drumul să plece, fără să fi făcut dragoste cu ea? Acum, când hotărâse să-i afle trecutul, voia cu disperare să dea înapoi. Voia s-o ţină lângă el pentru totdeauna şi să nu dea nimănui ocazia să-i despartă.

— Mă bucur, spuse el simplu. Dar asta nu

schimbă nimic. Tot trebuie să aflăm.

— Da, ştiu, murmură ea, apropiindu-se mai tare de el, de parcă simţise şi ea singurătatea cuprinsă în aceste cuvinte.

Ben îşi simţea picioarele de plumb în timp ce urca scările ultimului etaj. Fusese surprinzător de uşor să afle despre ea. Prea uşor. De ce nu-i pregătise soarta nişte piedici în calea aflării adevărului, lăsându-l să o mai păstreze încă puţin timp?

Chelsea Barron. Chiar şi numele sugera aura bogăţiei. Moştenitoarea familiei Barron, fată din înalta societate... Douăzeci şi opt de ani, sofisticată, nu douăzeci şi cinci şi naivă. Simţea deja cum Sunny dispare de lângă el, iar locul rămas gol era cumplit de dureros.

Îi fusese atât de teamă că va afla că este căsătorită. Doamne, ce glumă bună! Ar fi fost mult mai bine să fie căsătorită. S-ar fi putut lupta cu un bărbat pentru ea. Dar nu se putea război cu un stil de viaţă, cu o moştenire. Ea repreezenta tot ce lăsase el în urmă, numai în proporţii mult mai

mari.

Când memoria îi va reveni, nu avea cum să rămână lângă el. Ce avea el să-i ofere care să se poată compara cu ce avea ea deja? Un viitor nesigur lângă un bărbat care nu se hotărâse încă ce vrea de la viaţă. Nu era prea mult de oferit pentru o moştenitoare.

Se opri în faţa uşii apartamentului, amânând întâlnirea cu ea cât putea de mult. Ştia că acum n-o mai putea ţine aici. Nu, după ce aflase azi. Familia ei o căuta probabil, înnebunită de îngrijorare.

Umerii i se lăsară în jos, în semn de înfrângere, gândindu-se ce însemna plecarea ei. Cum o putea lăsa să plece? Viaţa i-o lăsase în lumea lui o perioadă scurtă, mult prea scurtă de timp. Pentru ce anume îi fusese dat să cunoască paradisul, pentru ca apoi să-i fie smuls brutal din mână.

Brusc, buzele i se subţiară, ochii cenuşii deveniră duri ca oţelul şi îşi aruncă bărbia înainte cu hotărâre. De ce să-i dea drumul să plece fără să

păstreze o parte din ea? Avea la fel de mult dreptul la ea ca oricine altcineva din lume. El o găsise, o botezase, o iubise.

Nu, se corectă el în gând. El iubea o iluzie. O iluzie pe care o numise Sunny. Poate că Chelsea Barron nu va voi un visător ca el, însă Suuny voia. Şi avea dreptul să păstreze iluzia pentru el. Bine sau rău, când ea va pleca, el va rămâne cu o parte care nu-i va putea fi luată niciodată.

Cu o expresie aspră şi neclintită pe faţă, Ben descuie uşa şi intră.

Sunny privea pe fereastra dormitorului grădina de dedesubt. Ultimele două zile păruseră o eternitate. Ben nu se răzgândise cu privire la aflarea identităţii ei şi se ocupase de asta cu hotărârea şi încăpăţânarea unui buldog. Ei îi venea să plângă văzând cum lumea ei e pe cale să se prăbuşească, iar că nu poate face nimic.

Lăsând perdeaua să cadă, plecă de la fereastră. Începu să se plimbe agitată, îndreptându-se spre living, apoi se opri când auzi uşa de la intrare închizându-se.

El venise acasă. Deja îi putea simţi prezenţa în apartament, iar paşii ei deveniră mai repezi în timp ce un zâmbet de bun-venit îi apăru pe buze. Dar când intră în cameră şi-l văzu stând încordat în mijlocul living-ului, zâmbetul ei îi dispăru.

Aflase. Ochii ei examinară disperaţi trăsăturile aspre ale feţei lui, în timp ce gândurile i se îmbulzeau cu disperare în minte. Cum se putuse întâmpla aşa repede? Trecuseră doar două zile. Ar fi trebuit să-i ia mult mai mult.

Privirea ei alunecă de la faţa lui, rătăcind la întâmplare prin cameră, cuprinsă de panică. Trebuia să pună capăt. Nu putea permite să se întâmple un asemenea lucru. Undeva trebuia să existe o salvare la ceea ce vedea în ochii lui.

Un sunet înăbuşit o făcu să tresară şi să privească spre el. Îl văzu îndreptându-se cu paşi mari către ea. Când ajunse exact în faţa ei, trăsăturile aspre ale feţei se îmblânziră deodată şi fură înlocuite de o vulnerabilitate dureroasă. Avea nevoie de ea. Disperarea din interiorul lui ajunse până la ea, împingând-o în braţele lui.

El ridică o mână pentru a-i atinge faţa, o mângâiere blândă, ezitantă, care-i sfâşie inima. Deodată, mâna lui căzu şi îşi închise ochii, nu înainte însă ca ea să vadă durerea din adâncul lor. Întorcându-se brusc, străbătu camera şi merse la fereastră, trăgând perdeaua cu o mână ce tremura.

Nu-l va lăsa să se închidă în sine de data aceasta. Nu acum, când avea atâta nevoie de ea. Nu când ea avea o nevoie disperată de el. Merse încet până ajunse în spatele lui şi-i atinse braţul cu mâna.

Atingerea păru să declanşeze o explozie, pentru că el se întoarse şi o cuprinse în braţele lui, îngropându-şi faţa la gâtul ei cald. Ea îi simţi corpul ce tremura de dorinţă în timp ce-o ţinea strâns în braţe.

În acea clipă în îmbrăţişare nu mai rămase decât femeia şi bărbatul. Corpurile lor păreau făcute unul pentru celălalt.

— Nu ne vom opri. Aplecându-se, Ben o ridică şi o duse în dormitor, aşezând-o uşor pe pat.

Îngenunchind lângă ea, o privi drept în ochi şi ei i se păru că încearcă să-i pătrundă până în suflet.

— Asta e ceea ce vrei, nu-i aşa?

Ea întinse mâna şi-i atinse faţa, absorbind căldura degajată, cu vârfurile degetelor. Cuvintele ce urmară le rosti răguşit:

— Mai mult ca orice pe lume.

Expirând adânc, el se aplecă şi începu să-i descheie bluza. Mâinile ce-i tremurau nu-l împiedicară în mişcări, iar când ultimul nasture fu descheiat, el dădu încet materialul la o parte, cu o infinită grijă.

Din acel moment, lui Sunny i se păru că vede dragostea lor cu alţi ochi. Fiecare mişcare, fiecare mângâiere i se întipărea clar în minte. Îl ajută nerăbdătoare să o dezbrace de haine. Atingerea lui îi produse în corp vibraţii asemănătoare unui curent electric, iar în minte i se întipări imaginea mâinii lui bronzate cuprinzându-i sânul alb. Îi simţi limba învârtindu-se în jurul sfârcului ei tare şi întunecat, apoi sugându-l cu putere în gură.

Când el se ridică şi începu să se dezbrace, simţi căldura şi dorinţa ce pulsau dedesubt, însă mintea ei păstră imaginea frumuseţii masculine… pieptul larg, cu păr des şi cârlionţat, şoldurile înguste şi coapsele puternice şi musculoase.

Însă partea cea mai frumoasă era intensitatea plăcerii zugrăvite pe faţa lui, când văzu efectul produs asupra ei de atingerea lui. Când ea începu să-i mângâie locurile descoperite cu o clipă înainte, el scoase un strigăt de animal şi o strânse cu putere în braţe, lipindu-i corpul gol de al lui.

Asta era. Motivul existenţei ei, motivul pentru care se întâlniseră unul pe altul după ce amândoi merseseră împiedicându-se prin întuneric. Erau făcuţi să fie unul.

Plimbându-şi disperată mâinile peste corpul lui puternic, bărbătesc, ea căuta să-şi imprime în suflet făptura lui. Nu conta ce se va întâmpla mâine. Acum şi pentru totdeauna erau inseparabil legaţi.

Ben nu-şi putu înăbuşi un geamăt de durere

când ea îşi petrecu picioarele subţiri în jurul lui. Sfinte Doamne, ce făcuse el ca să merite un astfel de miracol de plăcere? Ea dăruia atât de necondiţionat. Avea nevoie şi accepta înfometată tot ceea e el avea de dat.

Te rog Doamne, ajută-mă să nu o fac să sufere. Lasă-mă să-i dau tot atâta plăcere cât îmi dăruieşte şi ea.

Încet, se retrase, ezitând. Apoi ceea ce văzu pe faţa ei îi alungă orice îndoială. Ea îl aştepta. Nevoia ei era la fel de mare ca a lui.

Apucându-i fundul cu mâinile, el o ridică şi cu mişcări foarte încete o pătrunse, simţind căldura dinăuntru. Se opri înainte de a o penetra total şi, ţinând-o strâns, începu să o mângâie uşor.

Îi simţi unghiile înfigându-i-se în umeri, o auzi scoţând mici sunete sălbatice, de animal şi bucuria îi invadă sufletul. Niciodată până acum nu fusese mai preocupat de plăcerea unei femei ca de a lui. Îi simţi corpul cutremurându-se, iar asta îi potoli foamea, făcându-l să dorească să-i dăruie şi mai mult.

— Te rog, Ben… acum! exclamă ea, iar cuvintele îi pătrunseră adânc în inimă.

— Da… Oare acel geamăt răguşit era al lui? Acum!

Pătrunse adânc şi cu putere, simţind intensitatea atingând proporţii incredibile, iar căldura ei umedă păru să-l înghită. Se mişca din ce în ce mai repede, pierzând controlul mişcărilor şi acţionând doar sub impulsul dorinţei.

Apoi miracolul se petrecu. O auzi strigându-i numele şi simţi cum e străbătută de fiori puternici, ce-i făceau corpul să vibreze sub trupul lui înfierbântat. Ca şi când ar fi fost o singură fiinţă, plăcerea ei i se transmise şi lui. Ben simţi explozia haotică din interiorul lui, înainte ca uşurarea ei să înceapă.

Când în cele din urmă reveni din acea ceaţă euforică, se afla întins lângă ea, strângându-i trupul subţire şi înfierbântat, iar inima i se topi când ea se ghemui mai aproape, îngropându-şi faţa la gâtul lui.

Stătură amândoi întinşi pe patul răvăşit,

privind cum se lasă înserarea şi cum se aşterne noaptea. După fiecare explozie de dragoste crezură că îşi satisfăcuseră foamea. Şi de fiecare dată se pomeniră şi mai înfometaţi. unul de altul. Intrară în noapte continuând să se iubească, fiecare alunpând gândul că această noapte nu va dura veşnic. Îşi împărtăşiră unul altuia secretele trupurilor şi sufletelor lor, fără nicio rezervă, făcând ca fiecare minut să conteze, pentru că ştiau că noaptea va aduce inevitabil ziua de mâine.

## Capitolul 9

Sunny încercă din nou să deschidă ochii, dar pleoapele erau prea grele să-i asculte comenzile slabe trimise de creierul ei. Ceva nu-i dădea linişte. Era ceva de care avea nevoie, ceva ce trebuia să-şi amintească.

Deodată, îşi simţi corpul năpădit de un val de căldură, când amintirile nopţii trecute începură să-şi facă drum spre suprafaţă. Ben iubind-o, făcându-i plăcere, trezindu-i senzaţii care i se păreau şi acum greu de crezut. Nu-i ascunsese nimic şi o făcuse şi pe ea să facă acelaşi lucru cu

el. Îi arătase tandreţe şi foame, vulnerabilitate şi putere. Îi dăruise noi dimensiuni ale lui pe care să le iubească.

Se rostogoli pe o parte, simţind nevoia să reînnoiască promisiunile făcute de corpul ei noaptea trecută, să simtă căldura lui din nou. Însă braţele ei nu găsiră nimic. Forţându-se să deschidă ochii, privi o clipă spre forma imprimată în perna de lângă ea, apoi îşi îngropă faţa în ea, inhalându-i mirosul care încă mai persista.

Întinzându-şi mâinile deasupra capului, se trezi pe deplin.

— Dacă muntele nu vine la Mahomed, atunci vine Mahomed la mute, murmură ea, zâmbind şi ridicându-se din pat, pentru ca apoi să se îndrepte spre living.

Ajunse în mijlocul camerei, când el intră înăuntru, Oprindu-se brusc, rămase ca paralizat de parcă nu se aşteptase s-o vadă. Apoi ochii lui reci se îmblânziră, când îşi coborî privirea asupra corpului ei gol. Porni spre ea, apoi se opri, clătinând din cap cu putere, de parcă voia să şi-l

limpezească.

Întorcându-se apoi, spuse:

— Trebuie să stăm de vorbă de îndată ce te îmbraci.

Vocea încordată, lipsită de orice intonaţie, păru să rămână în urma lui în cameră după ce el ieşi, iar dintr-odată amintirile nopţii trecute păliră, pentru a fi înlocuite de altele mai puţin frumoase. El ştia cine era ea.

Fericirea fără margini pe care o simţise când se trezise, dispăru, lăsând-o palidă şi tremurând. Întorcându-se din faţa uşii deschise, se îmbrăcă cu mişcări crispate „mecanice, apoi merse încet în cealaltă cameră. El stătea la locul lui obişnuit din faţa ferestrei, de parcă ceva de afară îi putea da răspunsurile pe care nu le găsea nicăieri altundeva.

Păru să-i audă paşii, pentru că spuse încet:

— Stai jos, Sun... Se opri brusc şi ea îi văzu degetele strângând cu putere perdeaua. Stai jos.

Ea se aşeză pe canapea, aşteptând. Încet, clipele trecură în tăcere, până ce el vorbi din nou,

iar când o făcu lipsa oricăror emoţii din vocea lui o înspăimântă.

— Numele tău este Chelsea Barron. Ai douăzeci şi opt de ani. Locuieşti cu tatăl tău, R.L. Barron, la marginea Houston-ului. Ai fost răpită cu două zile înainte să… de ziua în care te-ai trezit în acea cameră.

— Răpită? şopti ea. De ce ar vrea cineva s-o răpească? Datele îi erau furnizate mult prea repede. R. L. Barron? întrebă ea. Numele nu-i spunea nimic despre bărbatul care se presupunea că este tatăl ei.

— Înţeleg că numele nu-ţi spune nimic? Se întoarse şi merse la scaunul din spatele biroului.

Ea clătină din cap, în loc de răspuns. Era mult prea mult. Cum ar fi trebuit să reacţioneze? Doar nu se aştepta să fie încântată?

— R. L. Barron este unul din membrii familiei Barron din San Francisco. Tu eşti unul din membrii familiei Barron din San Francisco. Când ea îl privi inexpresiv, el continuă nerăbdător: Bani… putere… orice doreşti, găseşti la clanul

Barron. Generaţii întregi care au avut bani. Putere moştenită de la o generaţie la alta. Faci parte dintre oamenii frumoşi, Sun… Chelsea.

— Nu-mi spune aşa, exclamă ea. Nu sunt Chelsea. Sunt Sunny.

— Acum. Dar de îndată ce-ţi vei aminti, vei fi din nou Chelsea. Râse tăios. Ţi-ai luat doar o mică vacanţă de la ea.

Amărăciunea din vocea lui o sfâşie. Lui nu-i plăcea Chelsea Barron. Deodată, ceva în legătură cu acest nume o şocă.

— Barron? Atunci nu sunt căsătorită? Uşurarea îi produse fiori în corp, apoi ridică privirea şi văzu o nouă expresie în ochii lui care-i alungă uşurarea.

— Nu, nu eşti căsătorită. Se pare că nu crezi în căsătorie. Ci doar în logodne.

Ce se întâmplase cu bărbatul care o ţinuse în braţe noaptea trecută şi-i şoptise vorbele pe care îi jurase că nu le mai spusese nimănui până atunci? Când îi luase locul celălalt Ben?

— Spune-mi, te rog, spuse ea şoptind.

Pentru o clipă i se păru că Ben al ei venise înapoi. Văzu o durere profundă în ochii lui, dar numai pentru o clipă. Apoi, totul dispăru şi nu rămase decât duritatea oţelului.

— Noaptea trecută... Se opri şi-şi privi pumnii strâns încleştaţi. Noaptea trecută am luat o hotărâre. Poate n-a fost cea mai bună, dar nu-mi pare rău. Ştiam că Sunny voia să dea ceea ce eu cu disperare voiam să iau. Şi ştiam că Chelsea nu va pierde nimic.

Ea îşi duse o mână la gât, părând că se sufocă.

— Spune-mi. Nu mă mai pedepsi, se rugă ea în gând. Te rog, spune-mi, repetă ea cu glas tare.

Privi spre el şi deodată, de parcă era scris cu litere de-o şchioapă pe peretele din spatele lui, ştiu. El nu o pedepsea pe ea. Se pedepsea pe el însuşi. Era speriat şi nu era obişnuit cu acest sentiment. Se pedepsea pe sine, pentru că îi era teamă.

Ben îşi înălţă capul şi ochii li se întâlniră. Se priviră fix o clipă, după care, cu mare efort, el îşi

luă ochii de la ea.

— Partea asta nu contează, spuse el răguşit. Ceea ce contează e că tatăl tău înnebuneşte căutându-te.

— Dacă e aşa de bogât, de ce n-au scris ziarele despre dispariţia mea? întrebă ea, rugându-se să fie o greşeală. Asta e o parte a motivului pentru care simţeam că nu aparţin nimănui.

— Răpitorii au ameninţat că te omoară dacă tatăl tău contactează poliţia. El a luat imediat legătura cu autorităţile, dar a făcut totul pe ascuns. Dacă ar fi lăsat ca ziarele să afle povestea, răpitorii ar fi ştiut că nu şi-ar fi ţinut cuvântul.

Părea că el deţine, într-adevăr, toate datele.

— Cum ai aflat toate atea? Ai luat legătură cu poliţia?

— Nu, aveam de gând să-l las pe Charlie să facă asta pentru mine, dar de îndată ce i-am dat descrierea făcută de tine bărbatului care te-a atacat, el l-a recunoscut. Se pare că acest bărbat a comis tot felul de infracţiuni de-a lungul anilor. L-

am găsit şi... Se opri şi faţa i se contorsionă de furie, amintindu-şi. L-am găsit şi el ne-a spus ceea ce voiam să ştim. Privi prin ea, de parcă vedea ceva ce ea nu putea observa. Nu va mai face rău nimănui, termină el, cu o voce care-i provocă fiori reci pe şira spinării.

Nu voia să ştie ce se întâmplase cu bărbatul cu păr blond. Rămase nemişcată, concentrându-se

— C 208 y cu putere la cele spuse de el. Apoi realiză că el nu atinse punctul care-o urmărea în coşmarurile ei.

— Acel bărbat, Ben. Cel din visele mele. Ai aflat cine este... şi ce i-am făcut?

Întrebarea păru să nu-l intereseze, de parcă uitase complet de acel vis.

— Nu. Se ridică şi înconjură biroul, apoi se sprijini cu mâinile de el. Să-ţi spun sincer... am presupus că era... unul din logodnicii tăi.

— Logodnici? câţi am avut? întrebă ea uimită.

Deodată, ca prin minune, ochii lui scânteiară amuzaţi.

— Se pare că nici atunci când eşti Chelsea nu te comporţi aşa cum se aşteaptă lumea din partea ta. În ultimii patru ani ai avut şase logodnici.

— Şase! sări în picioare, începând să meargă agitată prin cameră. Nimeni nu poate avea şase logodnici.

— Tu ai avut. Chicoti. Cu doi dintre ei a durat mai puţin de o săptămână. Niciunul n-a rezistat mai mult de trei luni.

— Asta e… asta e depravare! exclamă ea, întorcându-se cu faţa la el. Vru să spună mai mult, apoi realiză că pierduse şansa să stea de vorbă cu Ben al ei. Trebuia să-l facă să se deschidă faţă de ea, înainte de a dispare din nou.

— Ben. Veni mai aproape de el, căutând în minte ceva potrivit de spus. Chelsea nu are un logodnic în clipa de faţă, nu-i aşa?

El o privi îngrijorat.

— Nu… Conform ziarelor mai vechi, pe care le-am citit, ai rupt ultima logodnă înainte de a fi răpită.

— Atunci nu e nimic ce poate schimba ceea…

înghiţi nervoasă… ceea ce avem.

— N-avem nimic în afara unui vis şi a unui nume, spuse el încordat. Chiar dacă nu eşti logodită cu bărbatul din visele tale, îl iubeşti. Tu ai spus-o. Respiră adânc. Şi dacă el nu există, rămâne încă problema a ceea ce eşti.

— Sunt Sunny. Îl privi încăpăţânată, provocându-l să îndrăznească să nege acest lucru.

— Te-ai născut Chelsea şi te vei întoarce la Chelsea.

Închizând ochii, ea se lăsă pătrunsă de hotărârea din vocea lui. Putea să aibă dreptate?

— Nu vreau să mă întorc la Chelsea, şopti ea.

— N-ai încotro. Plecă de lângă birou şi se întoarse cu spatele la ea. L-am sunat pe tatăl tău. i-am spus că vei veni acasă în această dimineaţă. N-a fost prea încântat că n-am vrut să-i spun unde eşti, dar m-am gândit că nu vei dori să te duci de una singură.

— Nu vreau să mă duc deloc!

— Am chemat un taxi şi le-am dat deja adresa.

Era ca şi cum ea nici nu vorbise. Va sosi în jumătate de oră.

Ea îşi duse mâinile la piept, ca şi cum durerea devenise insuportabilă.

— Şi când îmi voi aminti cine sunt, nu mă vei mai voi? Cu mişcări furioase, ea îşi trecu pumnii peste obraji pentru a-şi şterge lacrimile ce-i curgeau pe faţă.

Aşteptă... şi aşteptă. I se părea că aşteaptă de-o veşnicie. Abia atunci ştiu că tăcerea era răspunsul lui.

Întorcându-se, îl văzu prin valul lacrimilor. Încercă să schiţeze un zâmbet, dar nu putu să-şi stăpânească tremuratul.

— Cred că voi aştepta taxiul jos.

El îşi ridică brusc privirea.

— Nu-i nevoie, spuse, cu voce aspră.

— Ba da... Râse amar. Ba da, e nevoie, şopti ea, apoi ieşi din cameră.

Sunny coborî în goană cele trei etaje şi abia când ajunse la parter încetini şi mângâie uşor balustrada, pentru ultima oară, ieşind apoi în

stradă. Se aşeză pe treptele din faţa intrării şi-şi cuprinse genunchii cu mâinile, punându-şi capul pe braţe şi aşteptând sosirea taxiului care o va duce departe de tot ce-i era drag în viaţă.

Abia după câteva momente simţi o atingere pe cot şi deschizând ochii, o văzu pe Mary Louise aşezată lângă ea.

— Te-am văzut plecând şi te-am strigat, dar nu m-ai auzit, spuse ea, cu voce mai morocănoasă decât de obicei.

Sunny îşi înălţă capul şi zâmbi.

— Mary Louise, ce-ai zice dacă ai avea o prietenă bogată?

Fata o privi gânditoare.

— Am o prietenă, spuse ea în cele din urmă.

Sunny o privi din cap până în picioare.

— Îţi stă bine în blugi. Îmi pare rău că n-am mai reuşit să-ţi tundem părul, spuse ea cu regret. Acum, aş vrea să reformulez întrebarea. Aş mai fi prietena ta, dacă aş avea alt nume şi aş avea o grămadă de bani?

Deodată Sunny văzu că ochii feţei se umplură

de spaimă, pe care însă şi-o ascunse repede printr-o reacţie de furie.

— Pleci! strigă ea. Pleci şi nu te mai întorci.

— Mary Louise, începu ea, punând o mână pe braţul fetei. Putem fi prietene în continuare. Poţi…

— Pe cine încerci să păcăleşti? şuieră ea., Dacă eşti bogată de ce ai vrea să ai de-a face cu oameni ca Ben şi ca mine? Şi ce te face să crezi că noi te-am vrea? adăugă ea. Se ridică brusc în picioare şi alergă în casă, cu mişcări stângace accentuate de furie.

Sunny o privi fără să spună nimic, apoi îşi puse din nou capul pe genunchi. Din nou frica. Nu se va sfârşi niciodată? îi conducea pe toţi, le controla fiecare acţiune?

În timp ce aştepta, numărând minutele care se scurgeau, simţea cum toate emoţiile o părăsesc. Când în cele din urmă taxiul opri, se ridică şi merse spre el, având simţurile complet amorţite.

Era aproape o uşurare să vezi decurgând totul fără cea mai mică emoţie, fără să simţi

durerea că maşina te duce departe, foarte departe de Ben.

Prin geamul prăfuit al uşii de la intrare, Ben privi taxiul plecând, apoi se întoarse şi începu să urce încet scările.

În faţa apartamentului lui ezită, nefiind dornic să intre în camerele goale. După o clipă, respiră adânc şi deschise uşa, lăsând-o întredeschisă pentru a alunga claustrofobia singurătăţii. Plecase. Făptura ei dătătoare de viaţă dispăruse, lăsând totul trist, mobila veche în camerele triste şi vechi.

Trântindu-se într-un scaun, se aplecă în faţă şi-şi acoperi cu mâinile tremurătoare faţa.

Cândva, în jumătatea de oră care urmă, simţi la un moment dat că cineva îl trage nervos de mânecă. Ridicând îngrijorat privirea, o văzu pe Mary Louise stând lângă el, cu faţa ei urâtă, arătând şi mai urâtă din cauza durerii. Trăgând-o în braţele lui începu s-o legene fără să spună nimic şi rămaseră împreună toată dimineaţa, găsindu-şi alinare unul în celălalt.

Sunny văzu casa înainte ca taxiul să oprească în faţa ei. De pe stradă se intra pe domeniul proprietăţii şi aleea şerpuia formând un cerc larg, până să ajyngă în faţa intrării principale. Casa nu avea nimic modern în aspectul exterior. Era veche şi plină de demnitate. Era aşezată pe o colină, de unde privea spre o pajişte verde şi un lac albastru. Sunny o contemplă şi aproape că-şi putea închipui doamnele în rochii ample, plimbându-se sub umbrele, în timp ce viorile cântau pe fundal Humoresca.

Când taxiul se opri în faţa intrării mari, mărginită de coloane, ea rămase nemişcată, în ciuda privirilor insistente ale şoferului. Apoi, deodată, uşile duble de la intrare se deschiseră şi un bărbat dădu buzna afară, mergând cu paşi mari, ezitând însă când ajunse în faţa treptelor.

Era oare tatăl ei? Nu era înalt aşa cum şi-l închipuise. Era chiar sub înălţimea medie, deşi nu era scund, avea însă o constituţie solidă. Faţa era brăzdată de riduri datorate vârstei, iar părul îi era cărunt. Deschizând portiera maşinii, ea păşi afară

şi merse încet spre treptele mari de piatră. Când ajunse pe ultima treaptă, sub cea pe care se afla bărbatul, murmură:

— Taxiul… nu am nici…

Înainte de a-şi putea termina propoziţia, el o luă în braţe şi o strânse cu putere.

— Chelsea… Chelsea, murmură el de mai multe ori. După o clipă păru să-şi redobândească controlul asupra emoţiilor şi respiră adânc, înainte de a se întoarce şi a privi peste umăr. Henry, plăteşte-i şoferului cât trebuie, te rog.

Sunny se întoarse şi văzu un alt bărbat ce stătea pe treptele dintre ei şi uşa de la intrare. Era înalt, cu părul cenuşiu şi purta o haină albă. În timp ce porni spre taxi, bărbatul, care era tatăl ei, spuse:

— Şi dă-i şi un bacşiş… un bacşiş mare, Henry.

Râse… un râs adânc, zgomotos… îşi puse braţul în jurul umerilor ei şi o conduse spre casă.

— El e majordomul, şopti el. Dar nu-l lăsa să te intimideze. E un sentimental, dedesubtul ţinutei

lui sobre. Se opri şi privi în jos spre ea. l-a fost dor de tine... i-a fost atât de dor de tine, adăugă el. Vocea lui era intensă şi plină de durere.

Ea simţea că nu-şi găseşte cuvintele. Bărbatul acesta avea nevoie de ceva de la ea, ceva ce ea nu era sigură că-i poate dărui.

— Ben... Rostirea acestui nume îi produse un val de durere şi trecu un moment, înainte de a putea continuă: Ben ţi-a spus că nu-mi amintesc nimic?

— Da, mi-a spus. O conduse într-o sufragerie mare. Îţi va lua timp, draga mea, dar îţi va reveni totul. Ai să vezi. O aşeză jos pe canapea lângă el. Ştiu că-ţi va lua timp să-ţi revii, dar vom fi răbdători. De aceea n-am vrut să las poliţia să vină să-ţi pună azi întrebări. La privirea ei întrebătoare, el răspunse: Prietenul tău nu ţi-a spus despre asta?

Ea clătină din cap. Ben nu-i spusese mare lucru.

— Păi, după spusele lui, prietenul său, Charile, „stătea” pe bărbatul care te-a atacat,

până ce Ben te-a dus acasă. Îmi închipui că poliţia l-a arestat de-acum şi că vor dori să vii să-l identifici. O opri când văzu că ea încearcă să protesteze. Nu pentru răpire. Le-am explicat că nu-ţi aduci aminte de asta, dar îl pot acuza de atac la persoană, până obţin mai multe dovezi. O bătu pe mâna rece. Nu-ţi face griji, continuă el. Dacă nu te simţi în stare până mâine, vom găsi noi ceva de spus. Se opri şi o privi curios. Prietenul tău, Ben, pare foarte capabil, adăugă el.

Ea îşi strânse buzele, încercând să le oprească din tremurat şi nu spuse nimic.

— Poate într-o zi vei dori să-mi povesteşti.

Ea închise ochii, dând încet din cap.

— Poate, într-o zi. Clipind de mai multe ori pentru a opri lacrimile, ridică privirea şi văzu compasiunea de pe faţa lui. Eram… apropiaţi?

Lăsându-se pe spate, el oftă adânc.

— Aş vrea să pot spune da, dar ar fi o minciună. Nu, nu eram apropiaţi, şi folosesc trecutul, Chelsea, pentru că lucrurile se vor schimba. De data asta va fi altfel.

— Da, spuse ea simţind compătimire, dar nimic altceva pentru el. Sunt sigură că aşa va fi. Ridicându-se, ea merse la ferestrele ce se aflau pe un întreg perete al încăperii. Toate ferestrele şi uşile sunt atât de înalte? întrebă ea.

El râse.

— Numai la parter. La etaj sunt de dimensiuni obişnuite. Astea sunt pentru a-i impresiona pe musafiri.

Ea rămase în picioare, privind tăcută pe fereastră. Apoi îl auzi tuşind nervos pentru a-şi drege vocea.

— Chelsea, mă tem că vom avea un musafir pe care nu eşti pregătită să-l primeşti. Max a sunat şi a insistat să treacă pe aici.

— Max?

— Ultimul tău logodnic, îi explică el. Am crezut că e un fost logodnic, dar mi-a explicat că v-aţi împăcat.

— Oh... Se răsuci brusc. Tată... îţi spuneam tată?

— Am impresia că pe la spate foloseai

formulări care nu pot fi reproduse, dar în faţă îmi spuneai tati.

Ea dădu din cap, rumegând informaţia.

— „Tati” e mult mai drăguţ, dar nu prea merge cu aspectul casei, spuse ea tristă. Tati, a existat vreun motiv anume, pentru care am avut şase logodnici?

— Un motiv foarte bun, spuse el. Erai plictisită de moarte.

— Plictisită? Dar eu nu sunt niciodată plictisită.

El râse.

— Deduc că viaţa ta a fost destul de palpitantă în ultimul timp.

Palpitantă? într-un fel însă o descriere mai potrivită ar fi fost inimaginabil de frumoasă. Se întoarse apoi spre fereastră, când amintirea lui Ben îi umplu gândurile. Ce făcea acum? îi era la fel de dor de ea, cum îi era ei de el. Îi era vreun pic dor de ea.

Tresări nervoasă când auzi o bătaie puternică în uşa de la intrare, apoi zgomotul unor voci pe

hol. Persoana atât de insistentă trebuia să fie logodnicul ei. Era oare bărbatul care nu-i dădea pace în visele ei? Va vedea oare în ochii lui aceeaşi privire acuzatoare?

— Bună, Max, îl auzi pe tatăl ei spunând. După cum vezi, Chelsea e acasă.

Ben, unde eşti? Am nevoie acum de tine. Respirând adânc, ea se întoarse, pregătită să dea ochii cu bărbatul din coşmarurile ei…

Numai că nu era el. Acest bărbat era înalt şi subţire… şi, spre norocul ei, un străin. Răsuflă uşurată şi le zâmbi celor doi bărbaţi.

— Tu trebuie să fii Max, spuse ea, mergând spre el cu mâna întinsă. Tata mi-a spus că ne-am reînnoit logodna înainte de… înaintea accidentului meu.

— Da, aşa e. Îi reţinu mâna şi o privi cu nişte ochi înguşti, plini de curiozitate. N-a fost decât o neînţelegere prostească.

Minţea. Se vedea clar în ochii lui, dar Sunny nu spuse nimic. Zâmbi slab.

— Sunt sigură de asta, spuse ea amabilă. Dar

sper că vei înţelege dacă te rog să ne amânăm logodna până îmi va reveni memoria.

— Dar… începu el să protesteze.

— Tati, cred că aş vrea să merg în camera mea. Sunt puţin obosită.

Văzu îngrijorarea din ochii tatălui ei şi, pentru o clipă, îi fu ruşine că minţise, dar avea nevoie să fie singură, să se poată gândi.

— Sigur, draga mea. Voi…

— O duc eu sus, Ray, spuse Max. Cunosc doar drumul foarte bine.

Insinuarea era clară şi din nou ea avu senzaţia că era o minciună. Te rog, Dumnezeule, ajută să fie o minciună. Să se fi culcat cu acest bărbat era un sacrilegiu, după noaptea petrecută cu Ben.

— Nu, Max, spuse ferm tatăl ei. O conduc eu sus. Am de vorbit ceva cu Chelsea. Îi întinse mâna într-un gest de concediere. A fost drăguţ din partea ta să treci pe aici.

Înainte ca Max să mai poată protesta, tatăl ei îi puse un braţ protector în jurul umerilor şi

începu să meargă spre uşa ce dădea în hol. Condu-l pe domnul, Shielding.

— Despre ce voiai să vorbim? întrebă ea în timp ce urcau scările curbate.

— Am vrut să-ţi spun că muşcatelor le merge bine anul acesta, spuse el cu faţa serioasă, dar cu ochii amuzaţi.

— Eşti drăguţ, spuse ea mirată. Fusese atât de preocupată să lupte împotriva întoarcerii acasă, încât uitase complet că el era un om foarte drăguţ. Minţea, ştii? spuse ea încet.

— Îţi aminteşti?

— Nu. Îl privi şi adăugă: Pur şi simplu ştiu.

— Mă bucur, murmură el răguşit. Şi mă bucur că mă găseşti drăguţ. Sper să continui să crezi aşa. Închise repede ochii şi spuse: Pentru că nu voi mai face aceeaşi greşeală a doua oară. Pentru o clipă, ea văzu durerea întunecându-i privirea din ochii căprui. Apoi o goni şi deschise o uşă în faţa ei.

— Asta e camera ta.

Ea privi în jur la camera somptuoasă şi atât

de feminină. Era frumoasă. Tot ce-şi putea dori o femeie, îşi spuse ea în gând. Atunci de ce şi-o dorea dezordonată, plină cu mobilă veche? Ochii ei admirară eleganţa din jur, apoi dintr-odată se opriră, aţintiţi asupra unui portret ce atârna vizavi de patul ei.

Era portretul bărbatului din visele ei.

Capitolul 10

Ben intră cu maşina prin intrarea din zidul de cărămidă şi simţi imediat briza răcoroasă a lacului ce sclipea în depărtare. Părea că bogăţia putea cumpăra chiar şi vremea. Restul Houston-ului se pârjolea sub căldura mistuitoare, dar aici, în spatele zidului înalt, totul era verde şi răcoros.

Casă, situată pe un mic dâmb, nu-l intimidă aşa cum crezuse. Îl făcu să fie şi mai hotărât. Un om se poate comporta ca un nebun până îşi revine. Iar cele trei zile fuseseră îndeajuns. Trei zile fuseseră o eternitate.

Ajuns în faţa intrării impunătoare, opri motorul, însă acesta refuză să se oprească. Trase atunci pe alee şi răsuci din nou cheia în contact.

De această dată motorul nu se mai auzi. Se dădu jos din maşină, ştergându-şi mâinile transpirate de blugii decoloraţi.

Ezită doar o fracţiune de secundă, apoi îşi îndreptă umerii şi urcă scările ce duceau la uşile duble, uriaşe de la intrare. Privind cele două capete de lei din bronz ce serveau pentru a bate cu ei în uşă, ciocăni în modul convenţional, apoi îşi îndesă mâinile în buzunarele blugilor şi aşteptă.

Bărbatul care-i deschise uşa era înalt şi slab, iar părul cărunt şi haina albă îi dădeau un aspect demodat, un aer de demnitate specific unei lumi de demult. Rămase impunător şi tăcut, de parcă aştepta ca Ben să spună motivul vizitei sale.

— Primul obstacol, bombăni Ben printre dinţi, apoi spuse hotărât: Am venit s-o văd pe domnişoara Barron.

— Domnişoara Chelsea vă aşteaptă, domnule?

Ochii lui Ben se îngustară, buzele i se subţiară.

Bărbatul ăsta ştia exact că Sunny nu-l-

aştepta. Era evident din felul în care se comporta. Dar Ben nu făcuse atâta drum, ca să cedeze atât de uşor.

— Mă va primi. Îl privi pe celălalt bărbat direct în ochi, provocându-l parcă să-l contrazică pentru încrederea în sine pe care o manifesta.

— Cine să-i spun că o caută?

Ben înghiţise destul. Îi va permite acestui dine de pază cu aere de superioritate încă o singură întrebare, apoi va porni s-o caute de unul singur.

— Îi puteţi spune…

— Ben!

Strigătul lui Sunny străpunse aerul şi Ben ridică privirea şi o văzu coborând în goană scările spre el. Dându-l la o parte pe bărbat, el intră în holul enorm exact la timp ca s-o prindă în braţe.

Pentru o clipă ce păru fără sfârşit, cuvintele fură de prisos. Toate dorinţele lor se transmiseră în acea îmbrăţişare. Ben o ţinea strâns, încercând să se convingă că este realitate. Singurătatea ultimelor trei zile se transformă într-o amintire

dureroasă, când ea îşi petrecu braţele în jurul gâtului lui şi se lipi de el cu o nevoie disperată.

— Te-ai răzgândit, şopti ea în cele din urmă, cu gura lipită de pieptul lui.

Guprinzându-i faţa între palme, el o privi în ochii albaştri.

— Sunny, nu. ştiu dacă am fost nebun când te-am forţat să pleci sau sunt acum nebun, când te implor să vii înapoi. Ştiu doar că a fost un iad fără tine. Respiră adânc, pentru a-şi calma vocea. Deci… vii înapoi, iubito?

Ea clipi des pentru a-şi reţine lacrimile şi spuse cu voce sugrumată:

— Da… te rog.

El îşi lăsă capul în jos, sprijinindu-şi fruntea de fruntea ei, simţind cum genunchii i se înmoaie de bucurie. N-ar fi trebuit să fie atât de uşor. Merita să fie pedepsit mai mult pentru prostia lui. Merita asta, dar, Dumnezeu îi era martor cât de fericit era că nu trebuia să mai sufere.

— Tu trebuie să fii Ben.

Ben îşi ridică capul, apoi se întoarse în

direcţia din care venise vocea. Se pomeni examinat cu nişte ochi cercetători de un bărbat care, ţinând cont de puternica asemănare, trebuia să fie tatăl lui Sunny.

Întorcându-se cu faţa spre el, Ben puse posesiv un braţ în jurul mijlocului lui Sunny, aruncându-i bărbatului o privire la fel de cercetătoare, care nu putea fi decât prieten sau duşman.

— Da, eu sunt, spuse el cu voce fermă. Nu-şi putea permite să-i arate respect, indiferent de vârsta lui înaintată, până nu ştia cum va reacţiona acest bărbat. Am venit s-o iau pe fiica dumneavoastră acasă, cu mine.

— Chiar aşa? Tatăl ei se încruntă, privind perechea din faţa lui.

— Da. Îmi pare rău dacă vă deranjează…

— Să mă deranjeze? Dragul meu, ai toată recunoştinţa mea, spuse el, făcându-i cu ochiul lui Sunny. Începusem să cred că nu voi mai scăpa de ea. O conversaţie atât de plictisitoare… nici nu-ţi poţi închipui. Cred că n-are decât un subiect în

minte.

Ben o privi pe Sunny şi o văzu zâmbind aprobator.

— Nu pot crede asta, domnule. Nu mi s-a părut niciodată plictisitoare.

— Asta pentru că atunci când eram cu tine, nu eram nevoită să vorbesc despre tine, murmură ea încet.

Privind-o în ochii plini de dragoste şi dorinţă el se aplecă, atras irezistibil de ea. Trecuse atât de mult de când n-o mai atinsese, de când n-o mai gustase…

Deodată, un zgomot înăbuşit îi aminti de prezenţa tatălui. Ben tuşi pentru a-şi drege glasul şi-i zâmbi.

— N-ar fi mai bine să mergi să împachetezi?

Răspunzându-i la zâmbet, ea îi făcu semn în direcţia scărilor. El îşi îndreptă privirea într-acolo, apoi se întoarse uimit către ea. La capătul scărilor se aflau deja trei valize.

— Tocmai voiam să vin şi să te conving că nu poţi trăi fără mine.

Vocea ei răguşită îl făcu să dorească cu disperare să fie singuri. Mărindu-şi strânsoarea asupra mijlocului ei, luptă împotriva impulsului de a-şi lipi corpul de al ei. Când îşi luă privirea de la Sunny, pentru a reuşi să-şi controleze emoţiile, îl văzu pe domnul Barron privindu-i cu un amestec ciudat de tristeţe şi încântare.

Ben o luă înainte, întinzându-i mâna.

— Cred că acum vom pleca, domnule. Mi-a părut bine să vă cunosc.

— Spune-mi Ray. Strânse cu putere mâna lui Ben. Sper că nu veţi uita să mă invitaţi la nuntă. Ne vom cunoaşte mai bine şi vreau să păstrez legătura. Se opri şi privi spre Sunny. Am descoperit că-mi place foarte mult noua mea fiică.

— Nuntă? Dar, tati, n-am… începu Suuny.

— Sigur că sunteţi invitat, o întrerupse Ben. Nu ne gândeam să vă lăsăm pe dinafară. Îţi duc bagajele la maşină, până îţi iei rămas-bun.

Cei doi începură să vorbească încet, în timp ce Ben se îndreptă spre bagaje. Dar înainte să ridice prima valiză, majordomul sobru apăru ca

prin minune pentru a-l ajuta. Câteva minute mai târziu, Ben stătea sprijinit de maşină, aşteptând-o pe Sunny. Când ea şi tatăl ei ieşiră pe terasă, el îşi mută privirea când Sunny atinse uşor faţa tatălui ei. Ochii ei erau plini de lacrimi când veni în cele din urmă la el, făcând semne de rămas-bun către cei doi bărbaţi ce stătea şi priveau.

Ceva în tăcerea ei era de neînţeles pentru

Ben, iar după ce trecură de zidul ce delimita proprietatea, el îi privi faţa căutând o explicaţie.

— Îl vei putea vedea des... la urma urmei locuim în acelaşi oraş. Nu şi în aceeaşi lume, adăugă el în gând, dar în acelaşi oraş.

— Da, ştiu, murmură ea. Mă tem doar că se va simţi singur. Mi-a devenit foarte drag în aceste câteva zile. Se opri, privind pe fereastră, de parcă voia să-i evite ochii, apoi spuse liniştit: Ben, de ce te-ai răzgândit?

Ceva se schimbase. În scurtul interval de timp de când se aflau în maşină, dispoziţia ei se schimbase într-un fel care-l îngrijora. Regreta oare deja că plecase cu el?

Privi drept înainte, încercând să alunge tensiunea care începea să se adune în pieptul lui. Când tăcerea deveni de nesuportat, îşi învinse teama şi zâmbi, aruncându-i o privire:

— După ce ai plecat, spuse el, m-am aşezat şi m-am analizat foarte atent. Am început să-mi pun câteva întrebări obiective. M-am întrebat dacă o femeie frumoasă poate ţine la un bărbat cu un trecut confuz şi un viitor nesigur, care nu e în stare să vadă lucrurile frumoase şi bune din lume, şi care atunci când reuşeşte în sfârşit să le vadă nu poate crede în ele? Poate iubi un astfel de bărbat o femeie cu gust şi inteligenţă?

— Şi care a fost răspunsul?

Ea zâmbea acum, iar tensiunea din corpul lui se risipi. Dădu din umeri în loc de răspuns.

— Răspunsul meu a fost… de ce să nu-l iubească?

Când ea îşi dădu capul pe spate şi izbucni în râs, iar ochii îi scânteiară, el se linişti pentru o clipă. Poate că totul va fi bine. Poate vor reuşi.

Oprind maşina la marginea drumului, o

răsuci spre el şi-i privi înfometat faţa.

— E ziuă şi nu sunt ameţit de faptul că te afli în patul meu. Vreau să ţi-o spun acum, ca să mă crezi. O mângâie pe obraz, simţind pielea catifelată şi caldă sub palma lui aspră. Te iubesc, Sunny.

Ea îşi coborî pleoapele, nu înainte însă ca el să vadă că ochii i se umpluseră de lacrimi.

— Da, şopti ea. Da, ştiu.

Ştia, dar era evident că asta n-o făcea fericită. Fuseseră lacrimi de tristeţe şi… ceea ce era şi mai incredibil… de durere… cele văzute în ochii ei. Sfinte Doamne, doar nu-i era milă de el? Te rog, Dumnezeule, nu asta.

El nu voise decât să-i ofere o şansă. O şansă de a-i oferi ceva care să poată concura cu trecutul, atunci când şi-l va aminti. Asta era hotărârea la care ajunsese la sfârşitul celor trei zile atât de cumplite. După ce trecuse de durere, furie şi autocompătimire, se hotărâse. O va face să se simtă atât de iubită, atât de dorită, încât nimic din trecutul ei nu se va putea compara cu prezentul.

Avea de gând să devină pentru ea o obişnuinţă fără de care să nu poată trăi. Iar dacă bărbatul din visele ei, încă o mai-iubea, va trebui să lupte, înainte ca ea să-şi fi recâştigat pe deplin memoria, Sunny va fi în întregime a lui.

Sunny aşteptă tăcută ca Ben să descuie uşa apartamentului. Inhală mirosul familiar, simţind cum e învăluită de senzaţia de a se afla din nou în acel loc. Era acasă. Poate nu pentru totdeauna, dar pentru moment, a se afla aici era suficient. A fi cu Ben era suficient.

Privi vizavi pe hol spre uşa închisă. Era evident că Mary Louise îşi părăsise postul. Sunny va trebui s-o caute mai târziu şi spera că fata nu se retrăsese prea mult în sine.

Intrând înaintea lui în apartament, simţi acea nevoie care o chinuise în toate aceste trei zile. Înconjură încet camera, trecându-şi mâna cu dragoste peste birou, peste braţul uzat al canapelei. Apoi se întoarse şi întâlni ochii lui Ben. Se cutremură uşor, pierzându-şi controlul şi alergă în braţele lui deschise. Trecutul putea aştepta.

Viitorul putea aştepta. Dragostea nu.

Sunny se strecură în vârful degetelor în dormitor. Se opri şi privi spre bărbatul care dormea acolo. Se împăcase cu Mary Louise. Acum voia să facă acelaşi lucru şi cu Ben.

Îi iubea atât de profund pe acest bărbat. Ar fi vrut să întindă mâna şi să-i dea la o parte părul de pe frunte, să-i mângâie faţa cu trăsături accentuate, dar se abţinu. Probabil că şi el dormise tot atât de puţin ca şi ea, în zilele cât fuseseră despărţiţi.

Închise ochii o clipă, amintindu-şi ce se întâmplase puţin mai devreme în acel pat. Disperarea din prima lor noapte petrecută împreună, fusese din nou prezentă în amândoi. Deşi nu plănuise să dea totul pe faţă atât de repede, ştia că este necesar. Dacă voiau să-şi găsească amândoi liniştea, trebuiau să cunoască adevărul.

Deveni dintr-odată alarmată, când el se rostogoli, întinzându-şi braţele peste pat. Deodată, strânse cearceaful în pumn şi întoarse capul, cu

ochii mari deschişi. Când o văzu stând lângă pat, capul îi căzu pe pernă şi îşi acoperi ochii cu dosul mâinii.

După o clipă, îşi dădu mâna la o parte şi zâmbind mulţumit, o prinse de braţ, trăgând-o pe pat lângă el.

— Ce era atât de important că a trebuit să mă laşi singur?

— Trebuia să pun lucrurile la punct cu Mary Louise, răspunse ea încet. Va mai dura puţin, dar cred că mă va ierta pentru că am plecat.

— Te va ierta. O culcă cu faţa pe pieptul lui. Te iubeşte. Numai că totul i-a amintit mult prea mult prin ce-a trecut mama ei.

— Ţi-a vorbit despre asta? întrebă Sunny uimită.

El râse.

— Mary Louise şi cu mine am devenit buni prieteni după plecarea ta... singurul lucru bun ce s-a întâmplat după aceea. Mâinile lui alunecară peste mijlocul ei, ajungând la fund şi o trase mai aproape de el, ridicându-şi o sprânceană spre ea.

— Da, probabil, murmură ea, distrasă de la gândurile pe care le avea, de mâinile lui ce-i explorau corpul. Dar, Ben…

— Oh, dragostea mea… oftă el, închizându-şi ochii. Sunt atât de fericit că ai venit înapoi. Au fost trei zile cumplite. Mă întrebam mereu ce faci, ce simţi. Mă întrebam dacă ţi-ai amintit trecutul şi dacă m-ai uitat pe mine. O strânse mai tare şi şopti: Sper să nu-ţi aminteşti niciodată. S-ar putea să fiu blestemat pentru asta, dar o doresc.

— Ben, repetă ea mai insistent, privindu-l rugător. În legătură cu amnezia mea… Nu putu să continue. Frica o învălui, oprindu-i cuvintele, în timp ce capul îi căzu pe pieptul lui.

Simţi tensiunea din corpul lui, îi auzi respiraţia grea. Apoi, el o prinse de bărbie şi-i înălţă capul spre el.

— Cine eşti? Vocea lui deveni o şoaptă aspră, iar ochii erau duri ca oţelul.

— Chelsea… începu ea, închizându-şi resemnată ochii. Se rostogoli de pe el, dorindu-şi să poată minţi, dar ştiind că dragostea lor trebuia

să se bazeze pe adevăr... şi Sunny, continuă ea. Şi oricât de mult aş vrea, pentru tine, nu le pot separa pe una de alta.

Îl privi printre gene. El stătea întins lângă ea, cu ochii închişi, cu corpul încordat, cu faţa părând sculptată în piatră.

— Îmi pare rău. Încercă fără succes să-şi ascundă disperarea din voce. N-am putut opri trecutul să revină. El îşi întoarse capul şi o privi cu ochii cenuşii pătrunzători, de parcă ar fi căutat ceva. Ceva ce nu era vizibil la suprafaţă, ci exista doar în sufletul ei. Apoi clătină încet din cap.

— Ţi-ai amintit. Vocea lui sugrumată părea uimită. Ţi-ai amintit totul şi asta nu schimbă nimic.

Nu era o întrebare. Era o concluzie care conţinea şoc şi uşurare şi o imensă bucurie. El găsise probabil ceea ce căutase în ochii ei. Luându-o din nou în braţe, începu s-o legene ca pe un copil, plimbându-şi nerăbdător mâinile pe corpul ei.

— Am aşteptat să se întâmple asta din prima zi. Iar acum, că s-a întâmplat, nu schimbă nimic.

Râse uimit. Nu-ţi pot spune ce înseamnă asta. E ca şi cum mi-a fost ridicată de pe suflet toată povara lumii. Mi-era atât de teamă ca nu cumva Chelsea să nu mă vrea.

Ea îşi lipi mâinile de buzele ce-i tremurau, începând să râdă şi să plângă în acelaşi timp.

— Şi mie mi-era teamă că n-o vei dori pe Chelsea. Ştiam că o iubeşti pe Sunny, dar păreai atât de disperat s-o ţii pe Chelsea la distanţă. Se opri, amintindu-şi momentul când el intrase în dormitorul ei şi văzuse portretul pe perete. Dar era hotărâtă să vină înapoi.

— Ar fi trebuit să fiu acolo cu tine, şopti el răguşit. A fost rău… când ţi-ai amintit?

Ea îi atinse plină de dragoste faţa, apoi oftă şi se depărtă de el, aşezându-se în pat şi ridfcându-şi genunchiul la piept. A fost… ciudat. A fost o uşurare, fără îndoială… o groază de lucruri s-au aşezat la locul lor… dar în cea mai mare parte a fost trist. Şi dureros. Când am început să-mi amintesc lucruri din trecut a fost ca şi cum le-aş fi trăit din nou.

— Spune-mi, iubito, o rugă el încet, ridicându-se şi aşezându-se lângă ea, strângându-i o mână într-ale lui. Lasă-mă să împart totul cu tine.

Ea rămase tăcută un timp, apoi respiră adânc.

— Totul a început cu mulţi ani în urmă, cu foarte mulţi ani. Clătină din cap, apoi îşi puse bărbia pe genunchi. Când eram mică, îmi amintesc cât eram de fericiţi. Mama era plină de viaţă… era centrul familiei noastre. Apoi, când noi aveam cinci ani, a murit şi peste noapte totul s-a schimbat.

Mâna lui o strânse pe a ei.

— Noi?

— Bryan şi cu mine eram gemeni. Vocea ei era o şoaptă care de-abia se auzea şi înţelese din felul în care Ben respira adânc că el realizase ce însemna folosirea timpului trecut.

— Cum arăta, Sunny?

Doamne, cât era de dur, se gândi ea când îşi ridică privirea.

— Avea păr roşu şi ochi albaştri.

— Bărbatul din visele tale. Cuvintele lui fură aproape un geamăt. O trase în braţele lui, încercând să-i preia o parte din durere.

Ea aprobă cu capul pe umărul lui.

— După ce mama a murit, ni se părea că nu ne avem decât unul pe altul. Ridică privirea spre el. Ai văzut cum s-a purtat tatăl meu azi? Asta e ceva nou. Această atitudine aşa lejeră, de a accepta totul cu inima deschisă. Nu a fost aşa însă întotdeauna. Nu vreau să spun că nu ne-a iubit, adăugă ea tristă. Ne-a iubit. Dar după moartea mamei părea că doreşte să ne îndepărteze din viaţa lui. A fost întotdeauna, cu noi, dar numai fizic. Singurele momente când părea că reuşim să-i atragem atenţia era când aveam vreun necaz. De la noi se aştepta să facem doar lucruri corecte, să fim văzuţi numai cu oameni cumsecade.

Lăsă căldura corpului lui Ben să ţină trecutul la distanţă şi continuă:

— Îţi aminteşti cum am reacţionat când ai vrut să stau în apartament? îl văzu aprobând din

cap. Motivul pentru care m-a înspăimântat era pentru că întreaga mea viaţă fusese aşa. Tata voia ca noi să trăim în lux, însă izolaţi, într-o plictiseală cumplită, separaţi de lumea reală printr-un perete invizibil. Nu aveam voie să avem contact cu oamenii, doar cu cei cu care ne dădea el voie. De aceea am simţit o imensă plăcere în a cunoaşte oamenii de pe aici. Proveneau din altă lume. Te surprinde că am simţit un sentiment atât de minunat de libertate? Nu cred că tata a realizat vreodată ce făcea. Parţial, e teama cu care trăieşte fiecare om bogat… teama că s-ar putea întâmplă să-i fie răpiţi sau să li se facă vreun rău copiilor. Şi mai era şi snobismul acumulat de zece generaţii. Noi eram membri ai familiei Barron. Trebuia să respectăm nişte standarde. Lumea era cu ochii pe noi. Se opri, apoi continuă: Tata şi cu mine am vorbit, am vorbit cu adevărat, pentru prima dată, în timpul acestor trei zile petrecute împreună. Moartea lui Bryan l-a lovit puternic. Apoi, când eu am dispărut, a început să se gândească la toţi aceşti ani irosiţi. N-aş vrea să cunosc niciodată

regretul pe care-l simte el acum.

Îşi înălţă capul, apoi continuă:

— Şi ştii ceva, Ben? E un om bun şi foarte amuzant. N-am râs niciodată cu tatăl meu până acum. În toţi aceşti ani servitorii reprezentau singurul nostru contact cu lumea exterioară, iar noi petreceam fiecare minut liber cu ei. Henry… bărbatul cu faţa sculptată în piatră, care ţi-a deschis uşa de la intrare… e o dulceaţă. A fost forţa conducătoare a vieţii noastre. Ne-a alinat suferinţele şi ne-a ferit de necazuri. Dar, pe măsură ce creşteam, aveam nevoie de mai mult. Oftă cu regret. Oricine ne privea putea vedea ce se întâmplă. Bryan nu putea suporta restricţiile. Poate pentru că era bărbat. Tata era mai dur cu el decât cu mine. Sau, poate, pentru că era bărbat, era mai dur cu el însuşi. Clătină din cap. În urmă cu şase luni a venit la mine şi mi-a spus că pleacă. Mi-a spus că are douăzeci şi opt de ani şi că a sosit timpul să se maturizeze. Se săturase să muncească la una din companiile tatii. Avea nevoie să afle ce-şi r doreşte în viaţă.

— Pare o hotărâre înţeleaptă. Vocea blândă a lui Ben o aduse înapoi din trecut. Sau poate mi se pare aşa, pentru că şi eu am păţit ceva asemănător.

Ea aprobă din cap, strângând din buze, apoi respiră adânc şi continuă:

— Bryan a murit într-un accident de maşină acum o lună.

— De aceea era atât de dureros să-i vezi faţa în vis? Pentru că el era mort şi tu trăiai?

Asta şi multe altele, se gândi ea. O durea să se gândească la asta. Aproape la fel de mult ca atunci când se întâmplase. Dar acum durerea era însoţită de vinovăţie. Ultimele trei zile petrecute cu tatăl ei evidenţiaseră asta. Văzuse că vina făcea parte din durere şi că tatăl ei se confrunta cu aceeaşi situaţie.

— Bryan a vrut ca eu să plec cu el, şopti ea. Întotdeauna am fost împreună. Orice decizie o luam de comun acord. Dar nu şi de data asta. Eu n-am vrut să plec. Îşi dădu la o parte părul din ochi şi râse trist. Întotdeauna eram împreună.

Când rămâneam agăţată în copac, el venea şi mă dădea jos. Când am spart o vază, şi-a luat asupra lui vina în locul meu. Strânse cu putere din ochi. Dar de această dată eu am refuzat să plec cu el.

— Sunny, murmură Ben, strângând-o în braţe.

Nu te pedepsi. Trebuie să fi avut nişte motive întemeiate pentru care l-ai refuzat.

— Aşa mi-am spus atunci. Voiam ca noi doi să ne luăm împreună un apartament. Să ne construim singuri o viaţă, o viaţă curată. Dar voia mai mult. Voia să-l facă pe tata să sufere, înhăitându-se cu nişte oameni cu care tata n-ar fi fost de acord. Dar asta nu schimbă faptul că atunci când a avut nevoie de mine, eu l-am refuzat. Adică atunci când am avut de ales, am ales o viaţă sigură, în loc să-l aleg pe el. Mi-era teamă, vezi tu, şopti ea, încercând să zâmbească. Mi-era teamă că nu mă voi putea acomoda în lumea adevărată. Credeam că am nevoie de bani şi de numele tatălui meu ca să-mi pavez drumul în viaţă. Nu aveam încredere în mine ca persoană.

Credeam că pot exista doar ca o Barron, într-o lume formată din membrii familiei Barron. Şi Bryan a murit înainte de a-i putea spune că m-am răzgândit. Tăcu un minut, apoi continuă: Dar ştii, într-un fel simt că ştie. Mă simt mai aproape de el acum, decât atunci când a murit.

Încercase din greu să se simtă aproape de Bryan în zilele ce au urmat morţii lui. Încercase şi eşuase.

— Când poliţia a venit să ne spună, continuă ea, am simţit ca şi cum nu mai eram completă... de parcă nu eram reală. Aşa că, după înmormântare, m-am dus în locul unde stătuse el pentru a vedea dacă îl simt, dacă „esenţa" lui era încă acolo. Stătuse împreună cu alţi doi bărbaţi şi, Ben, erau nişte oameni cumpliţi. N-am avut nevoie să stau de vorbă cu ei. Am văzut pe feţele lor că nu fuseseră niciodată prieteni cu Bryan şi că n-am ce afla despre ei acolo. Tata mi-a spus maLtârziu că, atunci când a murit, era în drum spre casă. Probabil că simţise acelaşi lucru pe care l-am simţit şi eu când am intrat în acel apartament.

Ben era încordat.

— Ce ai făcut?

— Au încercat să mă convingă să rămân. Mi-au spus că-i datorez asta lui Bryan. Că din moment ce n-am fost alături de el cât a fost în viaţă, ar trebui s-o fac atunci, rămânând cu ei şi luând bani de la tatăl meu.

Ben scoase o exclamaţie de revoltă şi o privi cu ochi reci şi duri.

Ăsta trebuia să fi fost acel Ben care-l forţase pe atacatorul ei să vorbească, se gândi Suuny. Deodată fu foarte bucuroasă că ea nu-l cunoscuse decât pe bărbatul blând, şi nu pe acel înspăimântător uriaş.

— Am refuzat, bineînţeles, spuse ea mai departe. Dar când am încercat să plec, unul din ei m-a prins de braţ. Am căzut şi m-am lovit cu capul de o masă. Atunci probabil că ei au intrat în legătură cu tatăl meu.

— Ar fi trebuit să-i zdrobesc mai mult decât nasul, când am avut această ocazie, spuse Ben cu mânie.

— Ben!

— Nimeni nu va mai reuşi să-ţi facă vreodată vreun rău. Vocea lui era răguşită de emoţie şi o strânse cu putere în braţe. Îţi promit asta.

Nu ştia el oare că singura persoană care ar fi putut s-o facă să sufere era chiar Ben însuşi? Privi în ochii care se uitau la ea cu dragoste, acea dragoste profundă, durabilă, pe care o mai văzuse odată, într-un vis. Simţi cum fericirea îi inundă corpul, înlocuind durerea din trecut.

Trăgându-se înapoi pentru a-i putea vedea faţa, el spuse:

— Te căsătoreşti cu mine, Chelsea? Am inclus-o şi pe Sunny în cerere, deşi am impresia că nu vei fi atât de încântată de această includere.

Ea râse.

— Poţi să ne incluzi pe amândouă oricând doreşti. Îşi trecu mâna peste faţa lui. Da. Da pentru Chelsea. Da pentru Sunny. Sau oricum doreşti altfel să-mi spui.

— Dragostea mea, murmură el, aşa îţi voi spune întotdeauna. O aşeză pe el, apoi începu să

se rostogolească până ce ajunse peste ea, cu fericirea întipărită pe faţă. Ne vom căsători imediat.

Fără logodnă, adăugă el sever. N-ai o reputaţie prea bună în ceea ce priveşte logodnele.

— Şapte a fost întotdeauna numărul meu norocos, spuse ea încrezătoare, apoi adăugă: Ben, în legătură cu acele logodne…

— Asta nu e important, o întrerupse el. Te cunosc. Eşti bună şi eşti sinceră. Orice s-ar fi întâmplat în trecutul tău nu are importanţă.

Ea îl privi ciudat, apoi începu să-şi plimbe degetele prin părul lui cârlionţat de pe ceafă, evitându-i privirea.

— E foarte inteligent din partea ta să nu te superi pe mine, pentru că m-am culcat cu şase bărbaţi înaintea ta, spuse ea cu o admiraţie inocentă.

— Trebuie să vorbim despre asta? Deodată el nu mai păru atât de inteligent. Părea extrem de morocănos. Nu e nevoie să-mi arăţi tabla de golaveraj.

Râzând încântată, ea îi trase capul în jos şi-l sărută pe buzele strânse.

— Prostule, nu m-am culcat cu ei. După o experienţă regretabilă la vârsta de şaptesprezece ani, am hotărât că sexul nu e pentru mine. Zâmbi spre el. Credeam că sunt frigidă.

El râse scurt la mărturisirea ei, incapabil să-şi ascundă uşurarea.

— De fapt, mă aşteptai pe mine. Tot ce-ai făcut în viaţa ta până acum te-a condus în mod inevitabil către mine. Deodată, faţa îi deveni serioasă. Vorbesc serios, Sunny. Aşa simt. Ca şi cum tot ce-am trăit până acum ne-a pregătit unul pentru altul. Eram sortiţi „să ne iubim”. Ştiu asta.

Ea îl privi fix, concentrându-se asupra cuvintelor lui. y

— Aşa trebuia să se întâmple. M-am trezit în acea cameră de hotel, fără să ştiu cine sunt sau unde mă aflu. Aş fi putut merge oriunde, dar n-am făcut asta. M-am îndreptat într-o singură direcţie, întrebându-mă ce îmi rezervă viaţa şi…

El îi captură buzele într-un sărut arzător.

— Atunci, şopti el lângă buzele ei, atunci Dumnezeu, în infinita Lui înţelepciune, a hotărât să îl facă pe un biet amărât să vadă margaretele.

Sunny păşi pe uşă şi-şi privi adversarul cu precauţie. Nu avea nicio cale de scăpare. Amânase cât putuse de mult. Deja Ben începuse s-o privească cu suspiciune când îşi găsea câte o scuză neconvingătoare. Ţinând cont de trecutul ei, era doar o chestiune de timp ca el să pună lucrurile cap la cap şi să afle adevărul.

Intră nervoasă în bucătărie, ştergându-şi mâinile de şorţ şi spuse o rugăciune în gând, înainte de a se opri în faţa monstrului strălucitor.

— Nu mi-e frică de tine, şopti ea. Milioane de femei din toată lumea folosesc maşini de spălat vase. Căută şi trase curajoasă de manetă, aşa cum îl văzuse făcând pe Ben, după ce cumpărase maşina.

O surpriză, spuse el. „Surpriza” nu era cel mai potrivit cuvânt. Deşi se bucurase de cadou, pentru că aceasta urma să-i uşureze treaba, se speriase la gândul de a se confrunta din nou cu

incompetenţa ei în ceea ce privea realităţile vieţii.

Deşi, după aproape jumătate de an, încă se mai trezea în fiecare zi într-o stare de euforie, avea de înfruntat aproape regulat realităţile vieţii. Mary Louise fusese o adevărată mană cerească în ajutorul pe care i-l dăduse pentru a se obişnui cu aceste lucruri. Iar lui Sunny nu-i era ruşine să-i ceară ajutorul, chiar atunci când era vorba de cele mai – mici lucruri. Bineînţeles, asta presupunea să audă comentariile ei caustice când fata află că Sunny nu ştia ce se întâmplă cu hainele odată ce sunt puse în coşul cu rufe murdare. Sau pentru ce era fiecare cârpă de curăţat.

Sunny făcuse mari progrese, învăţând cum trăiesc ceilalţi oameni, spre deosebire de membrii familiei Barron. Dar în ceea ce privea maşina de spălat vase, părea că se confruntă cu ceva nemaiîntâlnit. Mary Louise nu folosise nici ea aşa ceva, lăsând-o pe Sunny să se descurce de una singură.

Ştia că îl putea întreba pe Ben care erau în structiunile de folosire. Dar două motive o

reţineau: Primul era dorinţa de a-i arăta că, în afară de faptul că îi umplea viaţa pe plan emoţional, putea fi şi o persoană practică. Iar al doilea era destul de neînsemnat. Ben avea întotdeauna obiceiul de a izbucni în hohote puternice de râs de fiecare dată când ea îi povestea de micile greşeli pe care le făcea.

Zâmbi dintr-odată, amintindu-şi câteva din „micile” greşeli. Nu, nu-i va da ocazia să o tachineze din nou pe seama lor.

Deschizând uşa, privi suspicioasă în interior, trecându-şi mâna peste rafturile de metal, apoi se aplecă şi privi mai îndeaproape, completându-şi inventarul.

— Aha, murmură ea, dând din cap cunoscătoare. Exact aşa cum am crezut… Se sprijini de dulap şi închise ochii…

După ce cântări diverse alternative… cum ar fi să angajeze pe cineva care să o scape de complicata maşină… se gândi din nou la Ben şi izbucni în râs, neputincioasă. Câteva minute mai târziu începu să scoată farfuriile curate din dulap

şi le aşeză în rafturile din interiorul maşinii.

— Apa vine de-aici, murmură ea, descoperind braţul rotativ din partea de jos. Deci paharele trebuie aşezate cu gura în jos.

Această descoperire o înveseli atât de tare, încât începu să fluiere în timp ce continua să încarce maşina cu vase. Cu excepţia unei singure nelămuriri minore, cu privire la spaţiul destinat furculiţelor, reuşi să termine de aşezat vasele mai uşor decât sperase.

Aplecându-se peste uşa deschisă, parcurse lista cu instrucţiuni tipărite acolo.

— Numărul unu: Umpleţi ambele spaţii cu detergent şi închideţi uşa spaţiului din partea dreaptă. Zâmbi sigură pe ea şi spuse: Simplu.

Reuşise. Ben nu va avea ocazia să râdă de ea. Căutând în dulap, scoase cutia mare cu detergent de rufe, apoi se opri.

— Oh, nu, chicoti ea. Nu mă voi împiedica de un fleac. Nu detergent de rufe… ci detergent de vase.

Felicitându-se în sinea ei pentru că nu se

lăsase păcălită, căută în spatele cutiei şi scoase sticla mare cu detergent lichid, de culoare verde.

Ben urcă mecanic scările ultimului etaj. Încă nu-i venea să creadă. Când ajunse sus, scoase din buzunar o scrisoare. Era adevărat. Nu visase.

Descuind uşa, păşi înăuntru cu mintea plină de gânduri ameţitoare. Totul rămase însă undeva, într-un plan îndepărtat, când o văzu pe Sunny stând în faţa uşii închise de la bucătărie. Va înceta oare vreodată să simtă acea bucurie sălbatică de fiecare dată când o vedea? Trecuseră deja şase luni de când se găsiseră unul pe altul?

Sprijinindu-se de uşa de la intrare, o privi curios, simţind acel fior senzual, care-l însoţea întotdeauna pe cel emoţional.

— Ei bine, întrebă el încet, s-a terminat deja luna de miere? De ce stai acolo când eu sunt aici?

De-abia termină de rostit cuvintele că ea se aruncă în braţele lui. Buzele ei le căutară pe ale lui la fel de nerăbdătoare ca întotdeauna, în timp ce braţele îl strângeau posesiv. Dar ezitarea din privirea ei de la început îl făcu s-o depărteze de el

şi să-i examineze atent faţa.

— Ce s-a întâmplat?

Zâmbetul el fu puţin forţat, iar ochii îl priveau îngrijoraţi.

— Nimic, spuse ea neconvingătoare. De ce mă întrebi?

El chicoti.

— Ai aceeaşi expresie pe faţă, ca atunci când ţi-ai lipit mâna de dulapul de bucătărie, ca atunci când ai încercat să-mi ascunzi tricoul meu roz cu Fruit of the Looms şi ca atunci…

Ea bombăni:

— Bine, bine, făcându-l pe el să râdă şi mai tare. Ştia că nu trebuia s-o necăjească, dar golurile din educaţia ei i se păreau încântătoare. Era foarte inteligentă şi nu ezita să facă orice treabă, indiferent cât era de grea sau de complicată, dar lucrurile mărunte, lucrurile obişnuite, pe care oamenii le fac în fiecare zi, erau pentru ea un mister absolut.

O trase mai aproape, înăbuşindu-şi râsul la gâtul ei, apoi îi dădu drumul, după ce o lovi

drăgăstos la fund. Îi va spune ce o necăjeşte când va avea ea chef. Probabil după ce va face şi el o greşeală, va putea şi ea să-l necăjească în legătură cu asta.

— Unde te duci? îl întrebă ea cu vocea uşor marcată de panică, în timp ce el traversa living-ul.

— Să-mi iau ceva de mâncare. Mor de foame. Rosti cuvintele peste umăr, în timp ce mergea. Apoi am o surpriză pentru…

— Te duci la bucătărie? îl întrerupse ea, venind grăbită în urma lui.

— Nu acolo avem mâncarea? Ezită o clipă, apoi clătină din cap, punând mâna pe uşă.

— Nu, Ben, nu intra!

Dar era prea târziu. Când ea rosti aceste cuvinte, clăbuci de săpun îi învăluiră picioarele, ridicându-se, lipindu-se de blugii decoloraţi, în timp ce el rămase în uşă, privind uimit.

La început, privindu-l cum stătea sprijinit de uşă, gata să izbucnească în râs, Sunny se gândi ce ar putea face ca să se răzbune pe el. Apoi buzele ei începură să se arcuiască şi scoase un sunet

foarte puţin elegant pentru o doamnă, din cauza încercării de a-şi înăbuşi râsul.

Mai târziu, după ce terminară de curăţat în hohote nestăvilite de râs, din când în când mai ieşea câte un clăbuc de săpun care ateriza pe diverse obiecte din bucătărie şi, uneori, pe Sunny sau Ben.

De-abia când reuşiră să şteargă şi ultimul clăbuc, Sunny îşi aminti de surpriza lui. În timp ce scotea din frigider ingredientele necesare unei salate, privi înapoi peste umăr.

— Unde-i surpriza mea? Ai hotărât între timp că n-o merit?

— Surpriză? îşi încruntă sprâncenele, făcându-se că se gândeşte, apoi ochii i se măriră de uimire. Sfinte Doamne, am uitat! O privi plin de dragoste. Vezi ce mi-ai făcut?

— Surpriza? repetă ea nerăbdătoare.

— O aduc, o necăji el. Nu mă grăbi. Luă un morcov din vasul cu legume şi se sprijini de dulap lângă ea. Îţi aminteşti că i-am scris lui Jim despre ideea mea pentru un roman?

Ea aprobă din cap. Jim Banning era editorul principal de la Family of Mari şi, deşi nu se cunoscuseră niciodată, el şi Ben se plăcuseră de când avuseseră prima convorbire telefonică, continuând de atunci să poarte un fel de corespondenţă.

— Ei bine, spuse el, aruncând morcovul în sus pentru a prelungi suspansul, mi-a luat propunerea şi copiile manuscrisului meu la un dineu la care a luat parte.

Sunny, prinzând morcovul din zbor, i-l îndesă cu putere în gură.

— Dacă ţii la viaţa ta, ai grijă. Şi te previn, moartea prin asfixie cu morcovul nu e prea plăcută.

El râse şi o trase între coapsele sale, în timp ce ea se zbătea să scape.

— Eşti atât de sexy când te înfurii, spuse el, muşcând-o de gât.

— Ben, spune-mi!

— Da, doamnă. Îşi petrecu braţele în jurul mijlocului ei, lăsând-o să se aplece pe spate, fără

ca partea de jos a trupurilor lor să se dezlipească. La acel dineu de care ţi-am pomenit mai înainte au luat parte alţi câţiva editori. Editori de la companii mari… importante. Rosti cuvintele rar, cu emfază.

Ea respiră adânc, nerăbdătoare, înfigându-şi unghiile în umerii lui.

— Ben? şopti ea.

Scoţând plicul din buzunar, el i-l întinse, rânjind cu gura până la urechi. Mâinile ei tremurau de emoţie când desfăcu sigiliul de pe plic şi scoase scrisoarea.

Câteva clipe mai târziu ridică încet capul, apoi privi din nou spre scrisoare.

— Îţi plătesc chiar atât de mult pentru o carte care încă nu e scrisă? murmură ea nevenindu-i să creadă.

— Nu crezi că merit? râse el, încântat de surpriza pe care i-o făcuse.

Ba da, chiar mai mult, spuse ea. Mult mai mult. Dar tot nu-mi vine să cred. Nu ştiam că se poate întâmplă atât de repede. Închise ochii, apoi îi deschise privindu-l cu o infinită dragoste. Sunt

atât de mândră de tine. Credeam că voi putea să am geniul tău numai pentru mine o vreme. Se opri, trecându-i prin minte o nouă idee. Ben! Putem renova mobila şi… şi cumpăra o saltea nouă, fără ghemotoace tari. Îi privi uimită. Şi scaune noi pentru maşină!

— Vezi, asta-i problema cu oamenii care nu sunt obişnuiţi să aibă bani, glumi el. Gândeşti la scară prea mică. Lasă renovatul şi reparatul. Ne putem cumpăra propria noastră casă. Se sprijini gânditor de dulap. Ne putem muta în afara oraşului. E o zonă frumoasă în partea de est, care ar fi foarte potrivită pentru creşterea copiilor. Zâmbi şi se apropie de ea. Iar în ceea ce priveşte maşina, putem arunca hârbul ăla şi cumpăra una nouă.

Pentru o clipă, ea se bucură de planurile pe care le făceau pentru viitor. Apoi, deodată, începu să râdă. Îşi puse capul pe pieptul lui şi continuă să râdă fără să se poată opri.

— Sunny?

Deruta din vocea lui era pe cale să-i

stârnească noi valuri de râs, aşa că îşi presă mâna de gură şi ridică privirea spre el.

— Va fi un Cadillac? rosti ea printre hohote de râs. Maşina asta nouă va fi un Cadillac?

— Ce vrei să… începu el înainte de a se ridica brusc, bombănind: Oh, Doamne. Un Cadillac. Şi o casă în zona rezidenţială, nu-i aşa? râse scurt. Dă-mi nişte bani pe mână şi în curând nu mai rămân cu nimic. Îşi sprijini capul de al ei şi oftă. Ar trebui să renunţ la planurile mele, nu-i aşa?

— Să nu îndrăzneşti! Nu, o casă e o idee grozavă. Dar de ce nu „această" casă? Ai spus chiar tu că proprietarul vrea să o vândă. Ochii ei scânteiară la această idee. Ben, ar putea fi o locuinţă minunată.

— Da, şopti el, plimbându-şi mâna pe spatele ei şi trăgând-o mai aproape. Dar cu tine lângă mine, la fel ar fi şi casa de la marginea oraşului. Atâta timp cât suntem împreună; iubito… respiră adânc… atâta timp cât suntem împreună, restul vieţii noastre va fi un loc minunat.

Şi, după cum prezise el, aşa a şi fost.

SFÂRŞIT